Ludas Matyi

XIV. évfolyam 23. szám. 1958. junius 5

Ára: 1 forint

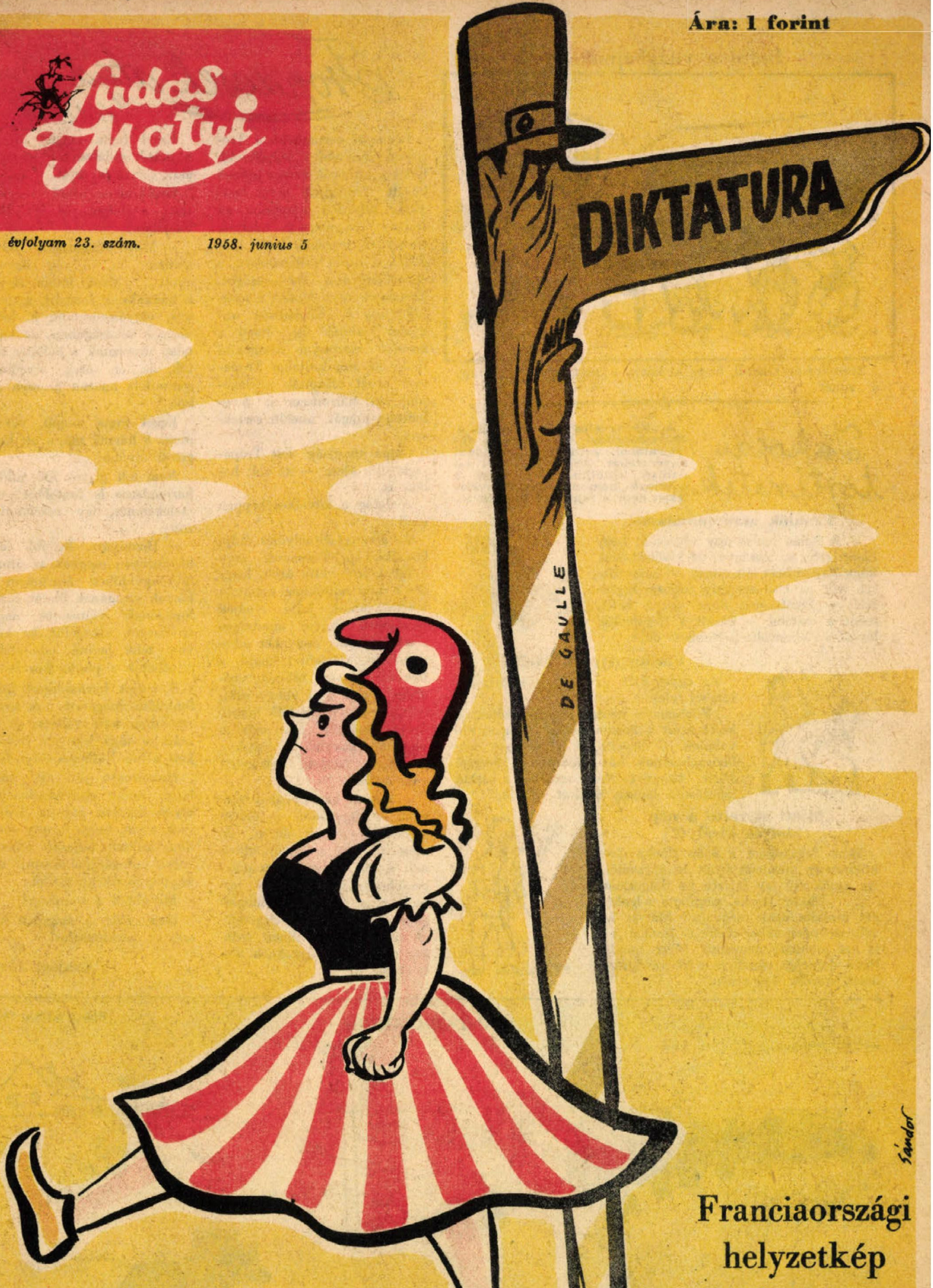
DIKTATURA
DE GAULLE
Sándor

Franciaországi helyzetkép

Sándor Károly rajza

Indul a világbajnokság

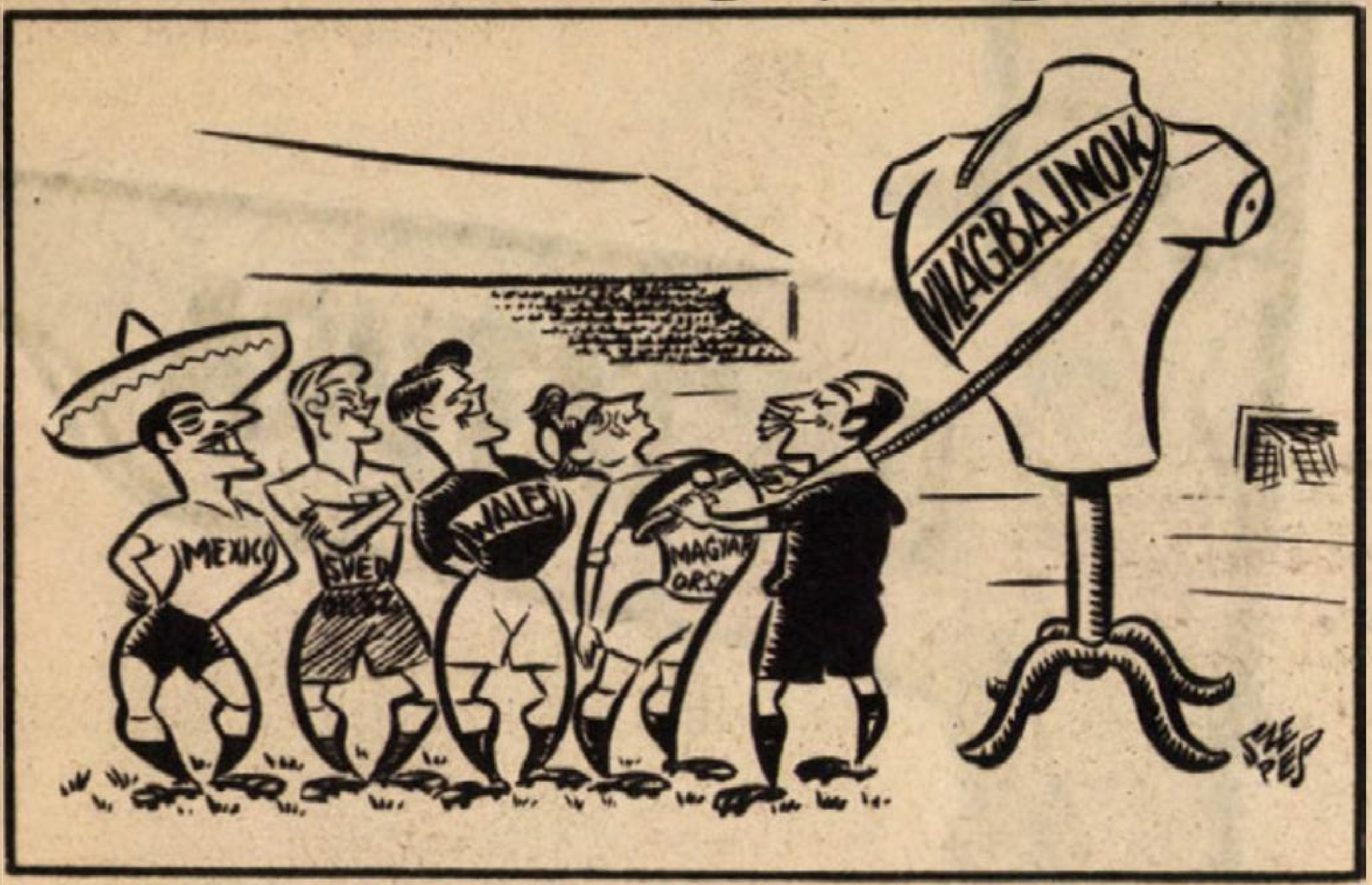

Hamarosan kiderül, hogy ki kapja a „nagy mellényt", vagy a „ruhát".

Iskolai történetek

A „Köznevelés" című lapból, a Művelődésügyi Minisztérium folyóiratából vettük át az alábbi történeteket. Abban a biztos tudatban közöljük őket, hogy a gyermek-„bemondásokat" kivételesen nem a felnőttek találták ki.

Tanulók aranymondásai

– A Zalán futása úgy végződik, hogy Zalán kifut az országból és kívülről nézi, hogy Árpád bent mit csinál. – Ludas Matyi volt az első szegény jobbágy-képviselő. – Petőfi apja mint fekvő beteg ment a csatába. – Petőfi a Népstadion lépcsőjén elszavalta a Nemzeti dal-t.

Vörösmarty és Etelka

Az egyik VIII. osztályos tanuló irodalomból felel:

„Vörösmarty szülei elszegényedtek, a költő ezért a Perczel családhoz ment nevelőnek. Ő nevelte az 1848–49-es szabadságharcunk hős tábornokát, Perczel Mórt. Legszívesebben azonban a család legidősebb lányát, Etelkát nevelte.."

Miért szerette a nép Mátyás királyt?

Házi feladatként a Szép Ilonka című költemény tartalmát írták le a tanulók. Az egyik fiú így fejezte be dolgozatát:

„. . . Mikor Ilonka megfogta a lepkét, azt mondta neki: megvagy! Mátyás király is éppen akkor ölelte át Ilonkát, s ő is azt mondta: megvagy! Mert mindig ilyen dolgokat csinált az a Mátyás király, azért szerette úgy a nép.'"

Tropacsek atya halála

Bizonyos esztendőkben Tropacsek atya volt a legbölcsebb bölcs a környék összes bölcsei között. Tropacsek atyát színültig töltötték mindazok az emberi eszmények, melyek könnyűvé teszik a létet, boldoggá a múló pillanatokat, s elviselhetővé a sanyarúságot. Tropacsek atya lépteit a megfontoltság és higgadtság angyalai kísérték úgy, hogy a kerület asszonyai nősülendő fiaik elé minduntalan Tropacsek atyát állították példaképül, aki háromszor is megfontolja magát, mielőtt cselekszik.

Csupa tanulság volt Tropacsek atya élete — az volt halála is.

A dolog a következőképpen esett . . .

Az alkonyi elmélyülés órája következvén, Tropacsek atya a folyó felé vette útját, hogy ott a hűs habokban áztatván vénülő lábait, szíve elteljék szeretettel, elméje tanulságos gondolatokkal, melyeket alkalomadtán szertehint majd a Három Bánatos Macska vendégei között. Hát ahogy nekiindulna a partok felé vezető útnak, melyet egy oldalon platánfák kísértek, a másikon pediglen hársak, elkezdett gondolkodni:

— Ha a hársak alatt megyek — úgymond — érzem ugyan a virágok illatát, de szemeim nem gyönyörködhetnek a fák különféle csodálatosabbnál csodálatosabb formáiban, s a létnek boldogságához viszont nem elegendőek az orrnak az ő illatai, szükség vagyon a szemeknek táplálékára is.

Ezzel fogta magát, átment a másik oldalra s a platánok alatt folytatta útját.

Kisvártatva újból megfontolta a dolgot, és így szólt magában:

— Mily balgaságot cselekedtem én, ó, én ügyefogyott . . . Most látom ugyan a hársfáknak formáit, tekintetem elgyönyörködik a fehér virágok sokaságában, de hasztalan illatoznak a hófehér fürtök, az én öreg orromnak semmiféle haszna nincsen abból.

Ezzel fogta magát, visszament a hársak alá, s ott lépegetett tovább.

Nem telt el sok idő, midőn harmadszor is fontolóra véve cselekedetét, így morfondírozott:

— Bizonyára legjobb lesz, ha közepén megyek az útnak, így egyidőben érezhetem a hársak virágának illatát, a fák formáinak változatos nagyszerűségét, azonfelül, ha kedvem telik benne oda-odakacsinthatok a platánokra is.

S amint harmadszori megfontolása megérett, azt azonnyomban tetté váltotta és ezután az utca közepén bandukolt a hűs hullámú folyó felé.

Hamarosan jött egy autóbusz, mely nagyhirtelenében olyan laposra gázolta Tropacsek atyát, hogy bizony mondom néktek bajosan lehetett volna megkülönböztetni egy kopott húszkrajcárostól . . .

Mi ebből a tanulság?

Hogy elég a dolgokat kétszer is megfontolni!

Csajági János

VÁNDORCIRKUSZ

Réber László rajza

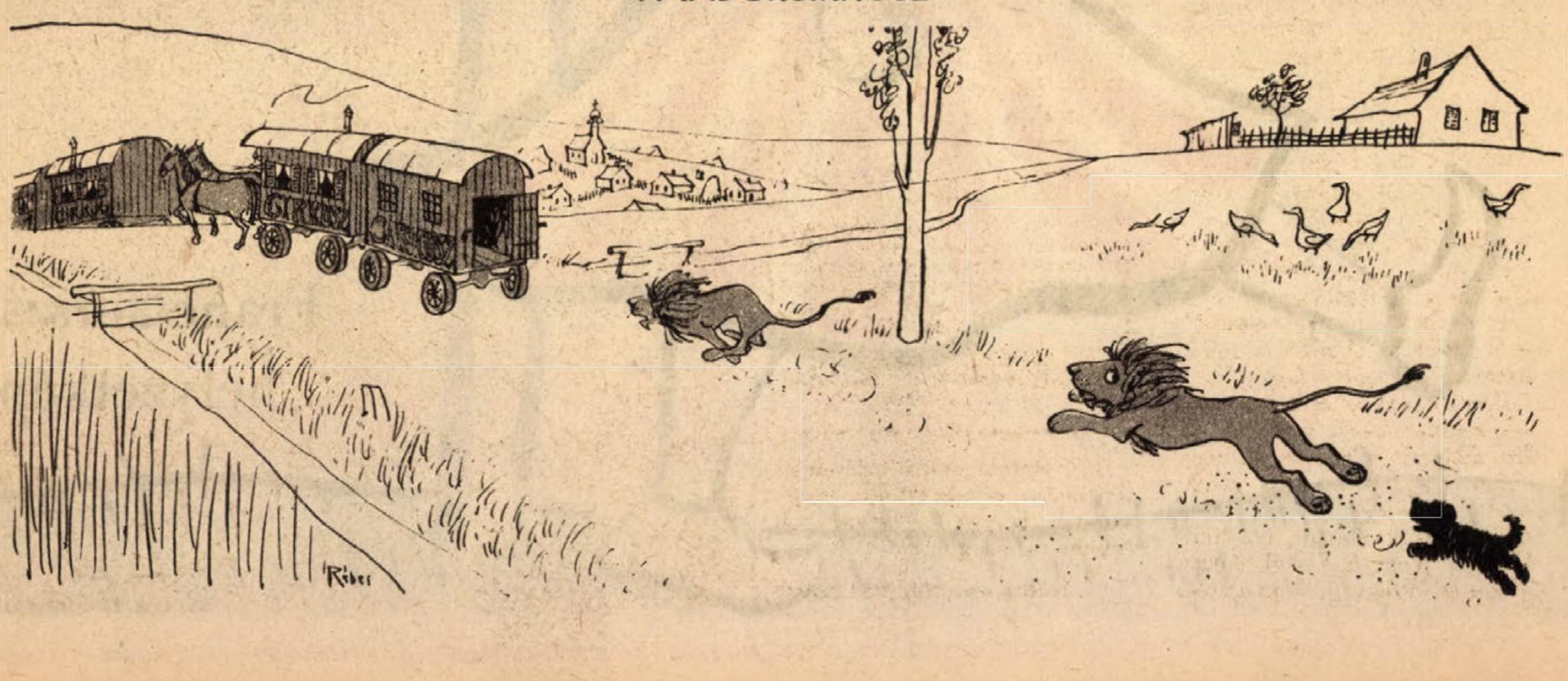

Aki még mindig nem nyugszik bele...

Szűr-Szabó József rajza

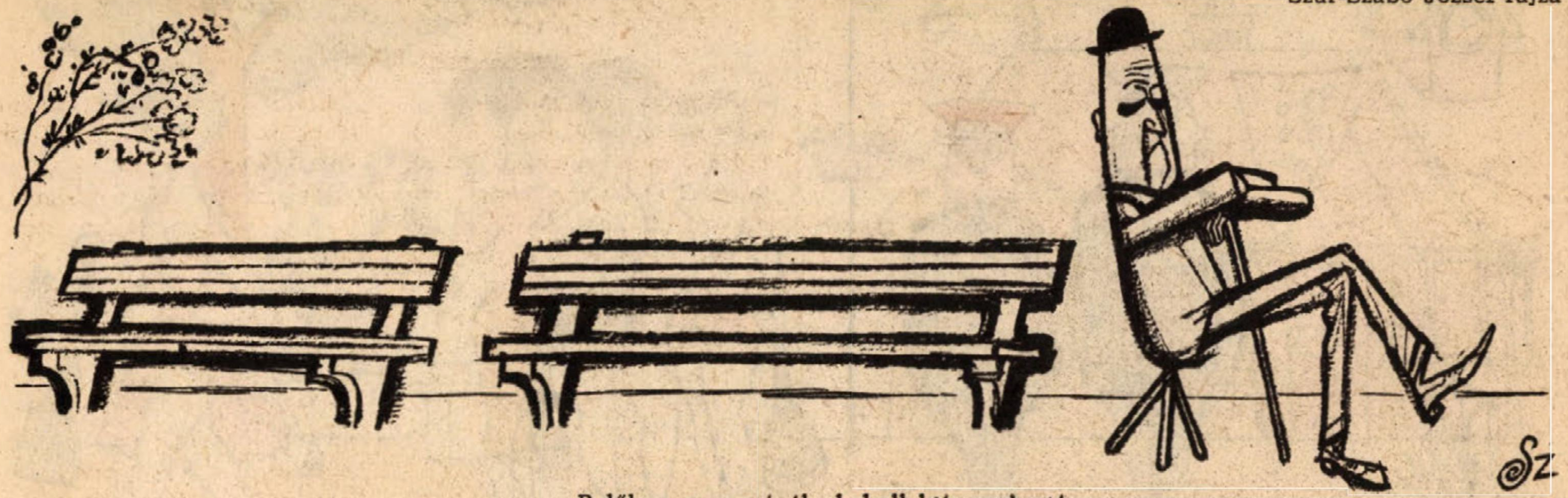

– Belőlem nem csinálnak kollektív embert!...

Jaroslav Hasek:

A névtelen LEVÉL

Amikor Henrik uralkodóherceg udvari díszhintaja a lelkesen éljenző tömeg sorfala között elhajtott, váratlanul egy papírlap hullt őfensége ölébe. Henrik herceg jóságosan mosolygott és elolvasta a papírlapra írt néhány szót: *„Fenség! Maga a legnagyobb marha a világon!”*

A herceg arcáról eltűnt a mosoly. Az újságok másnap arról adtak hírt, hogy az uralkodóherceg 30 éves uralkodásának évfordulójára rendezett ünnepségek félbeszakadtak, mert az ünnepelt hirtelen rosszul lett és kénytelen volt hazatérni palotájába.

A palotába érve a herceg visszavonult belső lakosztályába és ott alaposan szemügyre vette a levelet. Amikor már vagy huszadszor elolvasta és már könyv nélkül tudta a szöveget, felháborodva kiáltotta: — Ez a nyomorult még a nevét sem írta alá!

Ezután fel és alá járt a teremben és állandóan ismételgette magában: „Fenség! Maga a legnagyobb marha a világon!” Félóra múlva összehívatta az államtanácsot.

— Uraim — szólt reszkető hangon a titkos tanácsosok gyülekezetéhez — a mai ünnepségek során ismeretlen tettes a következő levelet dobta hintómba: „Fenség! Maga a legnagyobb marha a világon!”

A titkos tanácsosok belesápadtak a hallottakba. — Fenség, ez a levél nem fenségednek szól! — kiáltotta felháborodva Károly báró.

Henrik herceg dühbe gurult: — Kedves báró, úgy látszik, Ön nincs tisztában azzal, hogy ebben az országban senki mást nem illet meg a „fenség”, csakis engem és minthogy a levél így szól, hogy: „Fenség! Maga a legnagyobb marha a világon!” — tehát a levél kétségtelenül nekem szól! Tekintettel arra, hogy ez az aljas bűnöző a legmagasabb fenségsértést követte el, kézrekerítése igen fontos államérdeket képez.

Az államtanács késő éjjelig ülésezett és a tanácskozásba a rendőrfőnököt is belevonták.

Másnap a képviselőház — bár a képviselők nem tudták, miről van szó — az egész ország legalázatosabb odaadásáról biztosította határozatában a fenséges uralkodó herceget.

Közben a rendőrfőnök nem ült tétlenül. — Mit szándékszik ebben a kínos ügyben tenni? — kérdezte őt a kancellár. A rendőrfőnök kezét dörzsölte és csupán ennyit mondott: — Csak türelem, kegyelmes uram, a nyomozást meglepetésszerű módszerekkel fogom lefolytatni.

A rendőrfőnök másnap kikikérte a titkos irattárból a gyalázkodó levelet és hétpecsétes borítékban egy egész rendőrszakasz fedezete mellett leküldte az állami nyomdába. Még aznap délben hatalmas plakátok hirdették szerte a fővárosban:

1000 MÁRKA JUTALMAT KAP,

aki annak a gaztevőnek nyomára vezet, aki f. hó 9-én hőnszeretett uralkodó hercegünk hintójába a következő szövegű levelet dobta:

„FENSÉG! MAGA A LEGNAGYOBB MARHA A VILÁGON!”

Így történt, hogy estére már az egész ország tudta, hogy Henrik herceg a legnagyobb marha a világon.

Fordította: **Gerényi Tibor**

Bátor szerző

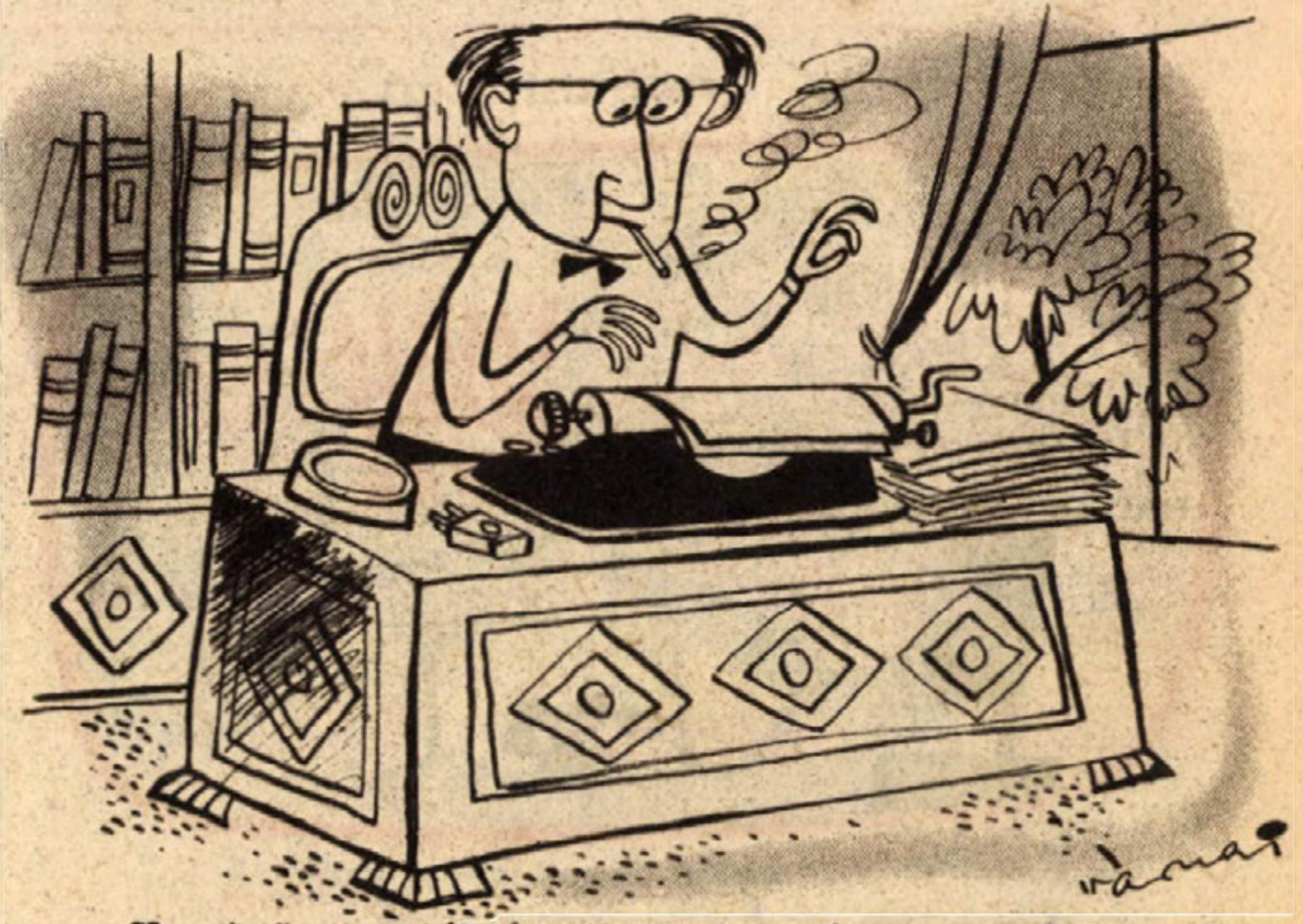

– Kontártörvény ide, kontártörvény oda, én minden esetre megírom a darabomat!

Albérlet

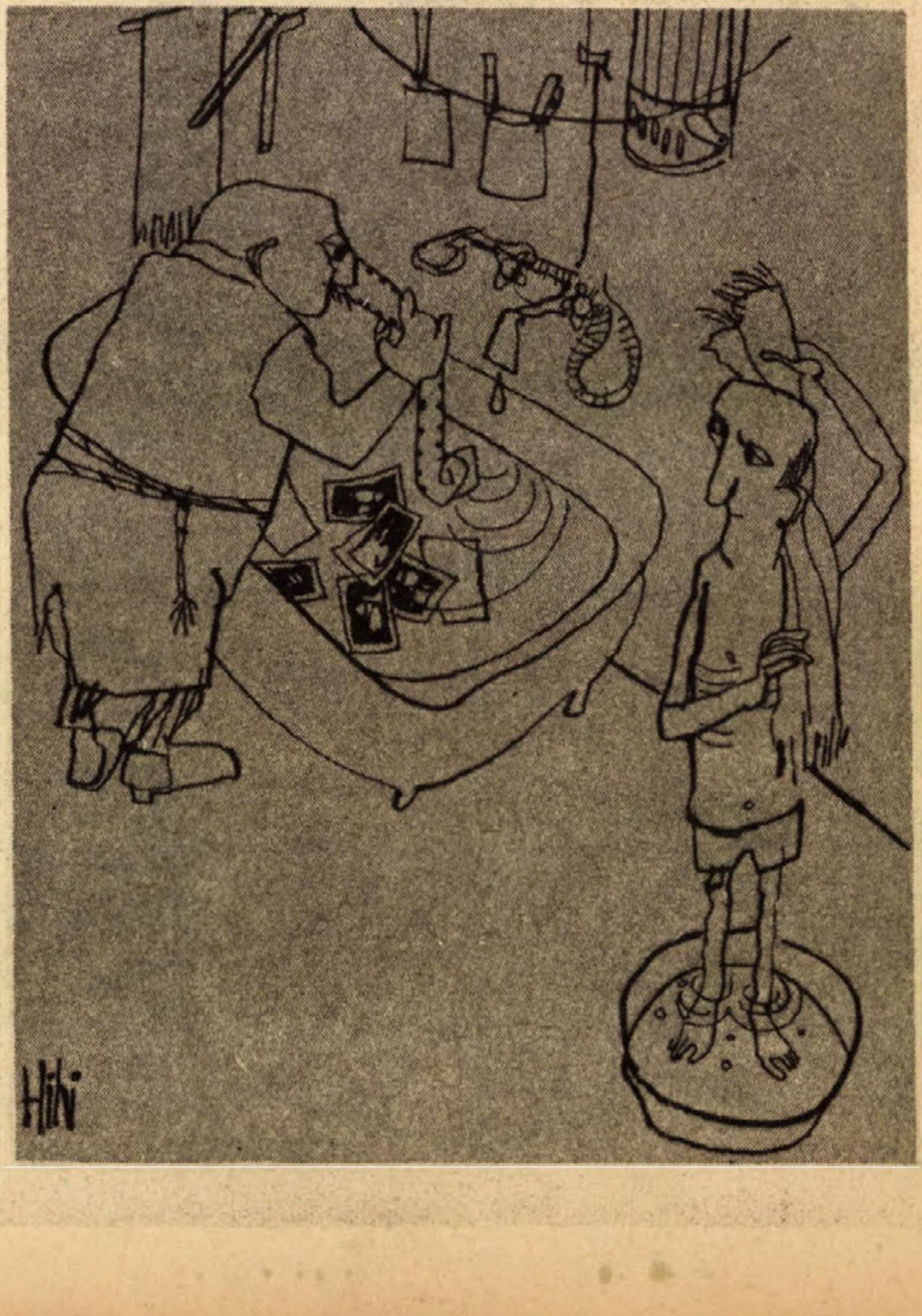

NYITÁNY A BALATONON

Pusztai Pál rajza

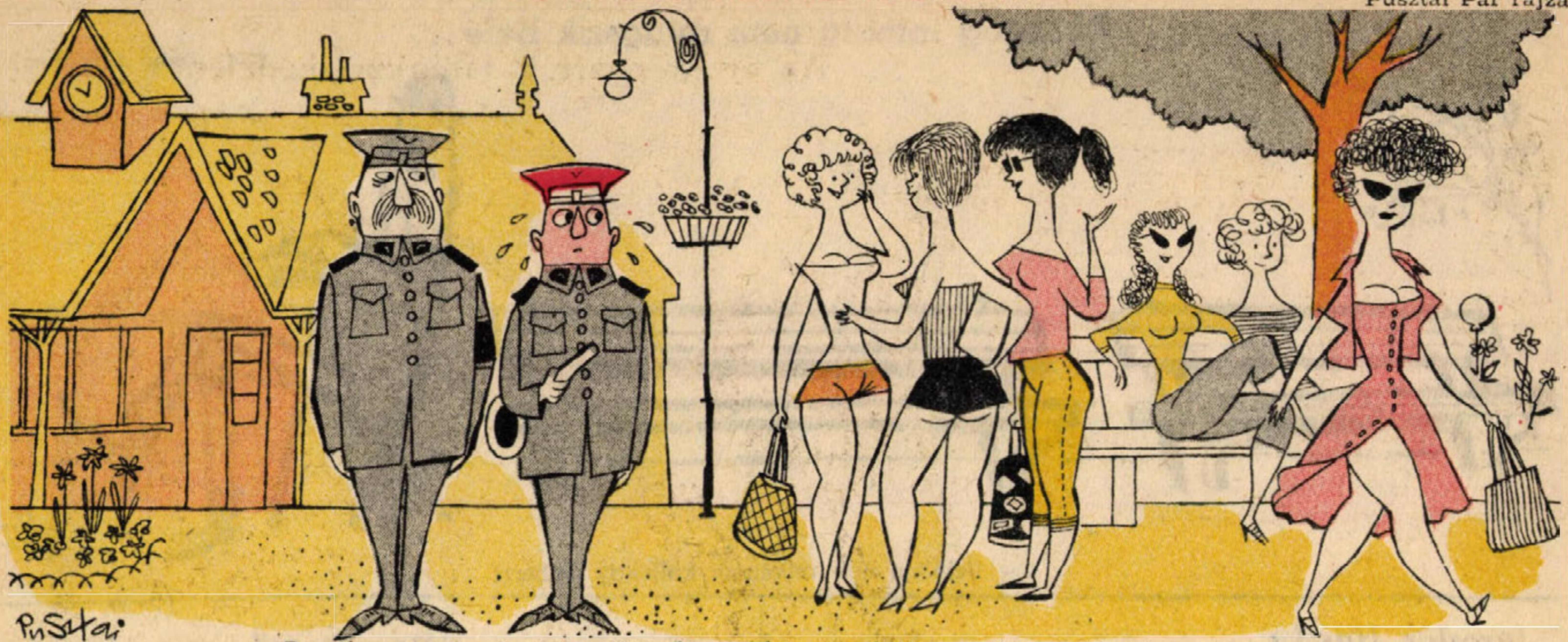

– Remélem, most már érti, miért olyan nehéz a szolgálat a balatoni állomáson . . .

A dramaturgián

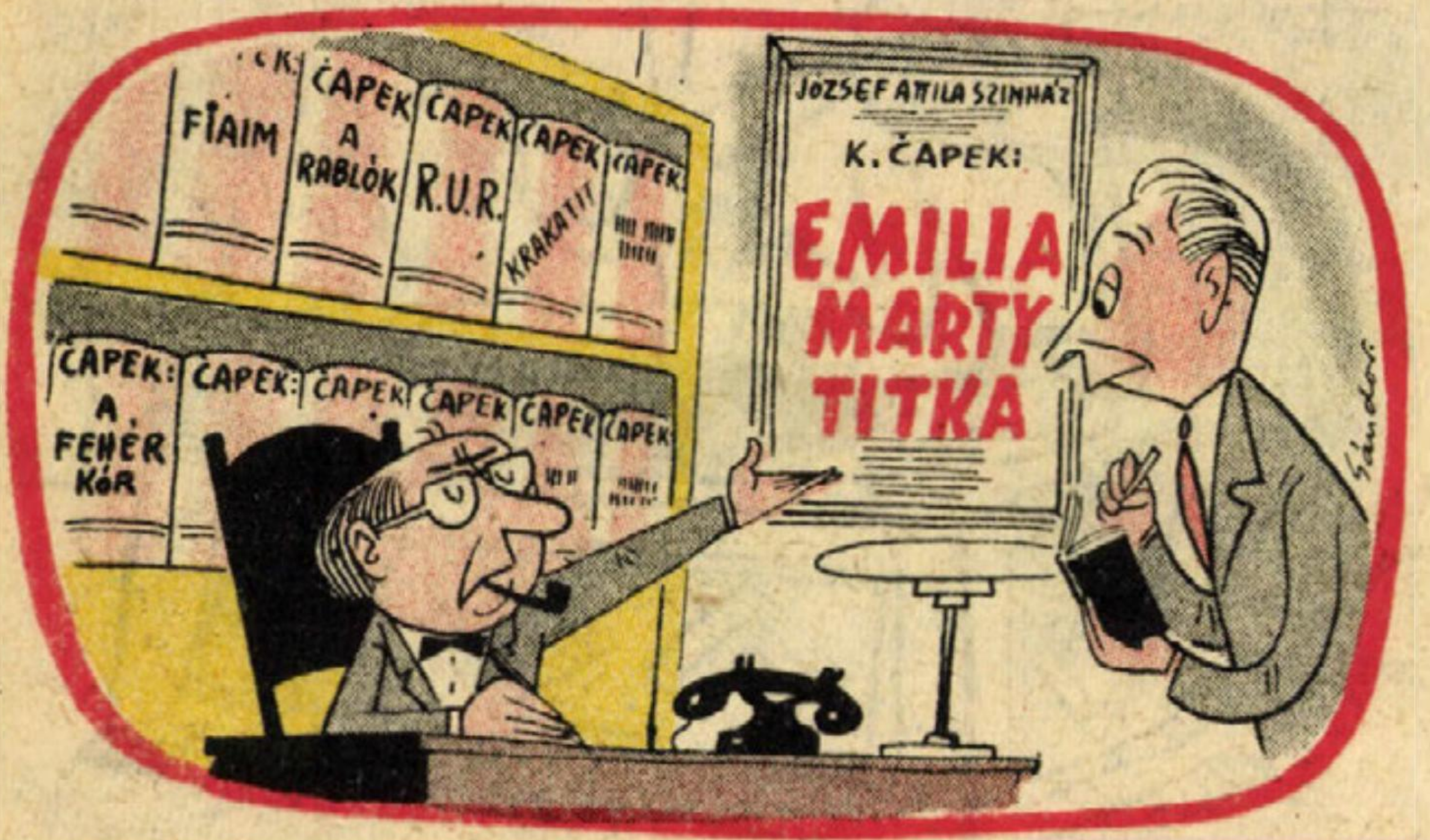

– És miért pont ezt a Čapek-művet mutatták be?
– Hja, kérem, ez Emilia Marty titka! . . .

Csiga export

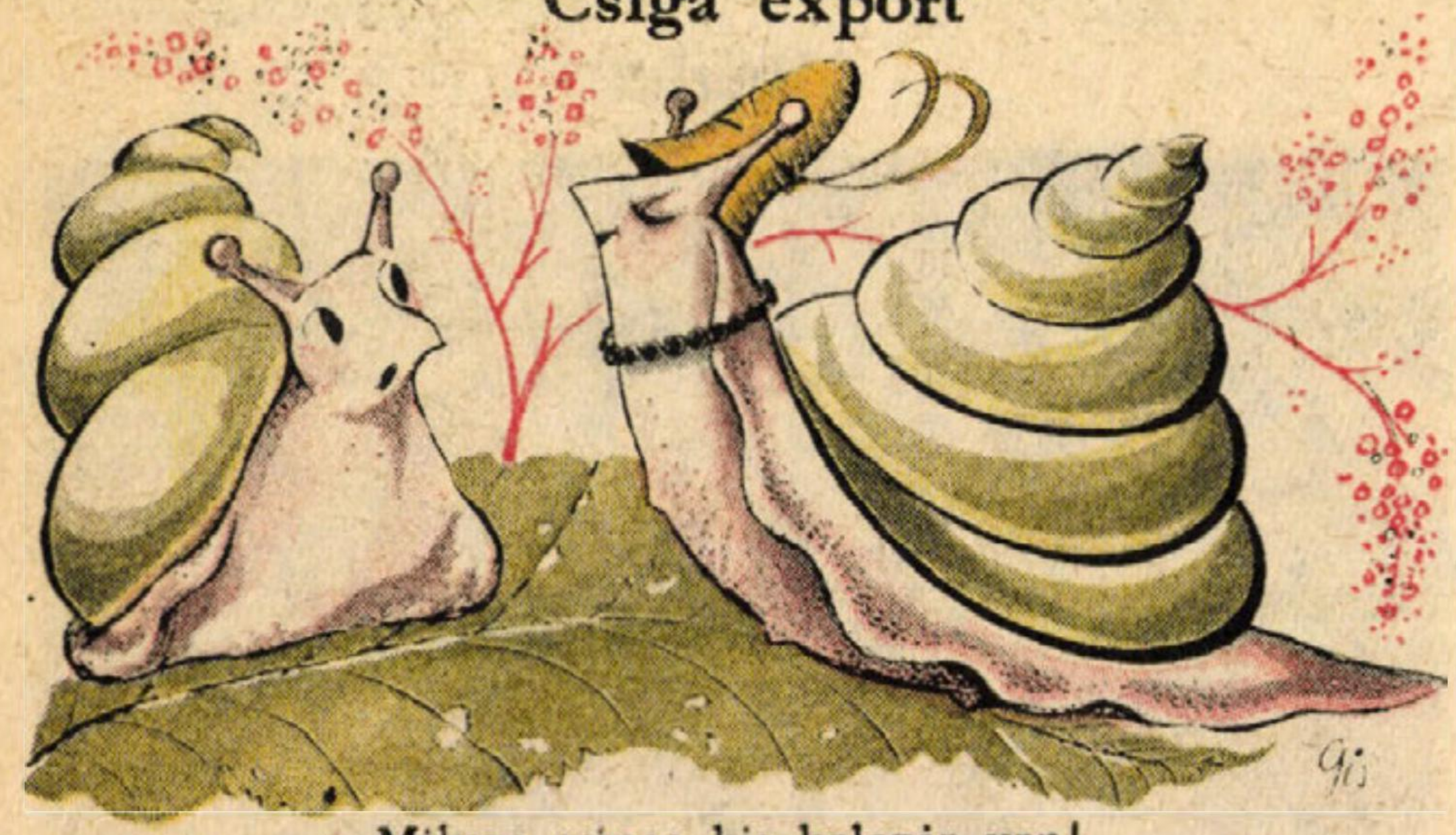

– Milyen csinos kis kalapja van!
– Tudja, Párizsba készülök . . .

Lesállás

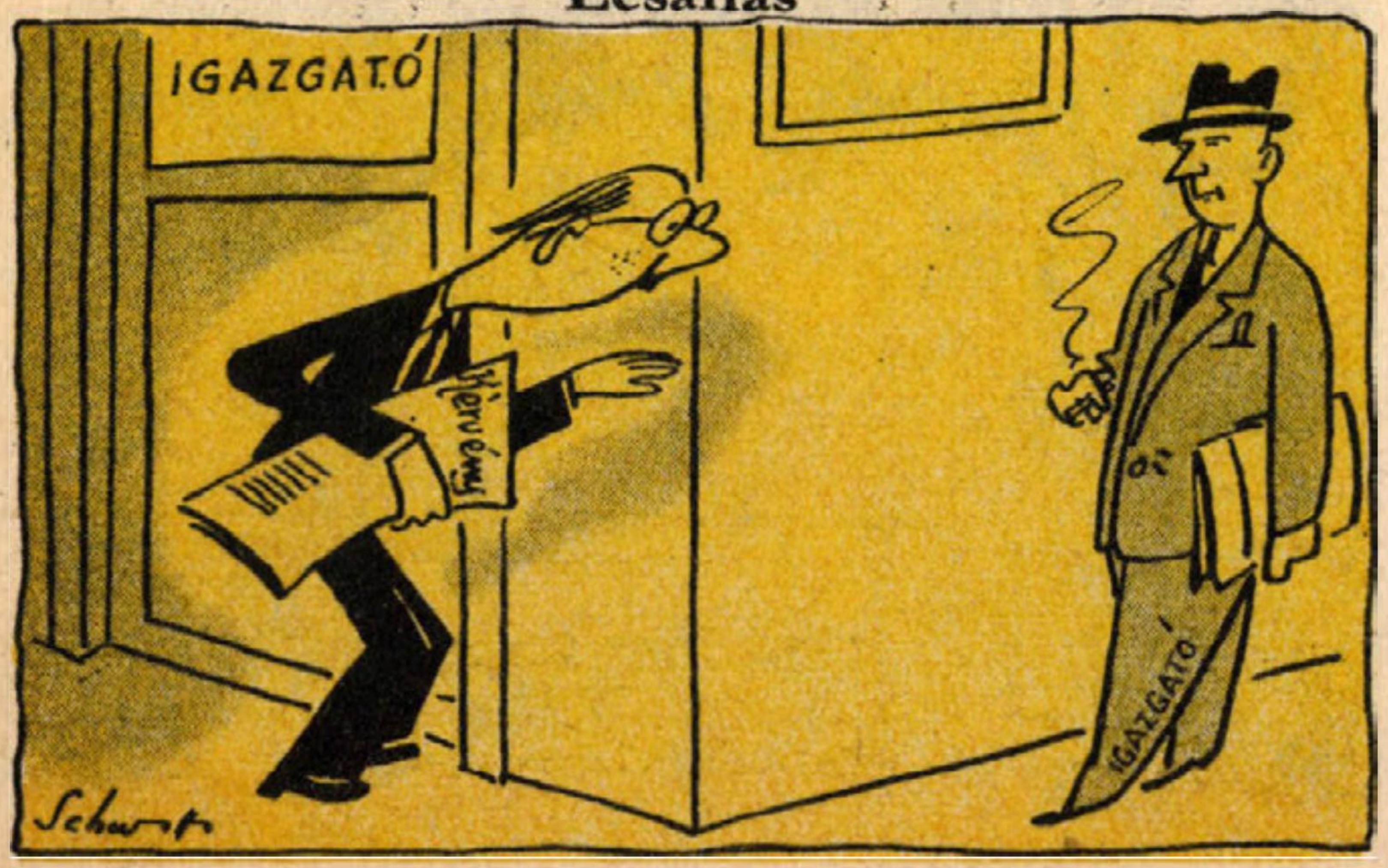

Egy kis tréfa

Ha egy ifjú imponálni akar az imádott nőnek, okosan teszi, ha kikerüli tréfakedvelő barátait. Különben úgy jár, mint Elemér. Ezek után, hadd mondjuk el, hogyan járt Elemér.

Hónapokig udvarolt Ilonkának, még pedig „komoly szándékkal", ahogy az apróhirdetések költői nevezik az effajta vonzalmat. Egy szép napon izgatottan várta Ilonkát a hivatal előtt azzal az eltökélt szándékkal, hogy elviszi a Gladiola eszpresszóba egy fagylaltra. Várakozás közben megállapította, eljött a cselekvés ideje, az eddigi vallomásokat házassági ajánlattal kell bearanyozni. De félszeg ifjúnak született, nehezen tudta szavakba önteni a leánykérés ünnepi szavait. Nem sok ideje volt gondolkozni. Ilonka kilépett a kapun a maga nyári pompájában és messziről előreküldte legszebb mosolyát, a női hatalom lebilincselő nagykövetét.

— Régen vár? — kérdezte, mert az Ilonkák mindig ezt kérdik, ha egy szemernyit késnek.

— Dehogy, csak most jöttem — hebegte udvariasan Elemér.

Ebben a pillanatban szemeregni kezdett az eső, amit két csoda követett. Az első csoda: elgördült elöttük egy üres taxi. Második csoda: Elemér intésére azonnal megállt.

— Ó, nem kár a pénzért? — kérdezte Ilonka háziasan.

Elemér szerényen elhúzta a száját. Ebben a gavalléros fintorban az is benne volt: ugyan, mit számít nekem az a pár forint. Ne tagadjuk: imponálni akart a nőnek és az ilyesmi rendszerint megbosszulja magát.

Kiszálltak a Gladiola eszpresszó előtt és Elemér előkelően átnyújtotta a sofőrnek a viteldíjat. Ekkor jött ki a kis helyiségből Marci, a fiú baráti körének egyik kedves tagja és látta a jelenetet. Vigyorogva üdvözölte Elemért:

— Mi az, taxi? Hol törtél be?

Ilonka ugyan kuncogott a tréfán, de a nagyvilági taxizás fénye kissé elhomályosult.

Benn a füstös eszpresszóban Elemér megpillantotta három cimboráját. Ezek nyomban összeröhögtek, kihívóan néztek rájuk, nyilván viccen törték a fejüket. Nemsokára a társaság egyik tagja, bizonyos Sandri, vésztjóslóan közeledett az asztalhoz. Elemér megborzongott. Vajon milyen „hecc" következik?

Sandri fontoskodó arccal állt meg a fiatal pár előtt és így szólt:

— Öregem, keresett az előbb a menyasszonyod, kéri, azonnal hívd fel!

Elemér elvörösödött, de még mielőtt szólhatott volna, Ilonka ártatlan arccal Sandrihoz fordult:

— Itt valami tévedés van. Ugyanis én vagyok Elemér menyasszonya.

Amikor a tréfacsináló eloldalgott, a lány szelíden mentegetőzött:

— Ugye nem haragszik, hogy megleckéztettem a barátját, ezzel a kis füllentéssel?

A fiú sugárzó arccal felelte:

— Nem volt füllentés, Ilonka! Már napok óta meg akarom mondani . . .

Hogy mit akart megmondani, azt senki sem tudhatja. Ugyanis egészen halkan súgta Ilonka kipirult fülébe . . .

Stella Adorján

NÉHA AZ KELL...

Amikor az asszony már vagy huszonötödször énekelte azt, hogy: „Néha az kell, hogy dédelgess, fülembe dúdolgass...” a férj letette az újságot és így szólt:

— Szép ez a dal. S nagyon igaz. Miközben énekeltél, arra gondoltam, hogy ez a dal, ne haragudj, szívem, de egy kicsit rád is vonatkozik...

Az asszony nem tudott szóhoz jutni a meglepetéstől.

— Ne nézz rám így, Matild! — folytatta a férfi. — A dal igazat mond: néha az kell, hogy dédelgess, fülembe dúdolgass... A költő végre versbe öntötte a férjek panaszát... Igen, a költő végre kimondta azt, amit mi már rég érzünk, csak nem mertük kimondani... Ez a dal a mi dalunk, a mi indulónk, a mi himnuszunk!

— Ez ez ez... — kiáltotta az asszony felháborodottan.

— Ne szakíts félbe, fiam. Hagyd, hogy végigmondjam azt, amit akarok. Tedd a szívedre a kezed, Matild, mikor dédelgettél legutoljára? Mikor dúdolgattál a fülembe?

— Ez mégiscsak!... — pihegett Matild.

— Amikor a múlt héten hajnaltájban megjöttem a kártyapartiról, ahol elveszítettem az utolsó fityingemet is, azt hiszed, nem fért volna rám egy kis dédelgetés? Miért nem vettél az öledbe, miért nem simogattad a fejem és miért nem dúdoltad azt a fülembe, hogy: Nem baj, kisfiam, több is veszett Mohácsnál, majd legközelebb nyerni fogsz satöbbi, satöbbi... Milyen jólesett volna!... Nem, te azt ordítottad a fülembe: „Haza méltóztattál jönni, vén kakadu?!...

— Vedd tudomásul, hogy...

— Most én dúdolok, Matild! Hogy is van tovább a dal? „Légy kicsit kedves, épp úgy, mint rég.” Hát igen, régen kedvesebb voltál, amikor a hársak alatt sétáltunk. Akkor én voltam a mindened, a csillagod, a tavaszod, a napsugarad... S most?... Azt hiszed, nekünk férjeknek elég, ha tisztán tartanak bennünket, ha jó vacsorákat kapunk, ha felvarrják a gombjainkat?... Szó sincs róla! Kedveskedésre vágyunk! Arra, hogy a feleségek odaüljenek mellénk, hogy szépeket mondjanak a bajuszunkról, a nyakkendőnkről, a pocakunkról... Régen sokszor dicsérted a széles vállamat, az acélos tekintetemet, az eszemet... Emlékszel, Matild?... Miért nem mondod soha azt nekem, hogy én vagyok a legjobb férj, a legjobb apa, a legjobb testvér?... Azt hiszed, nem esne jól nekem?

Az asszony ekkor már nem szólt egy szót sem. Nem tudott beszélni. Csak annyi ereje volt még, hogy a férjéhez vágjon egy vázát, aztán kiviharzott a szobából.

A férfi felsóhajtott:

— Még mondja valaki, hogy nem nekünk írták a dalt!

Aztán dacosan és hangosan, hogy a felesége is hallja a másik szobában, rágyújtott a zsoltárra:

— Néha az kell, hogy dédelgess, fülembe dúdolgass, légy kicsit kedves, úgy, mint rég...

(m. gy.)

Az érzékenyszívű virágkereskedelem

Szűr-Szabó József rajza

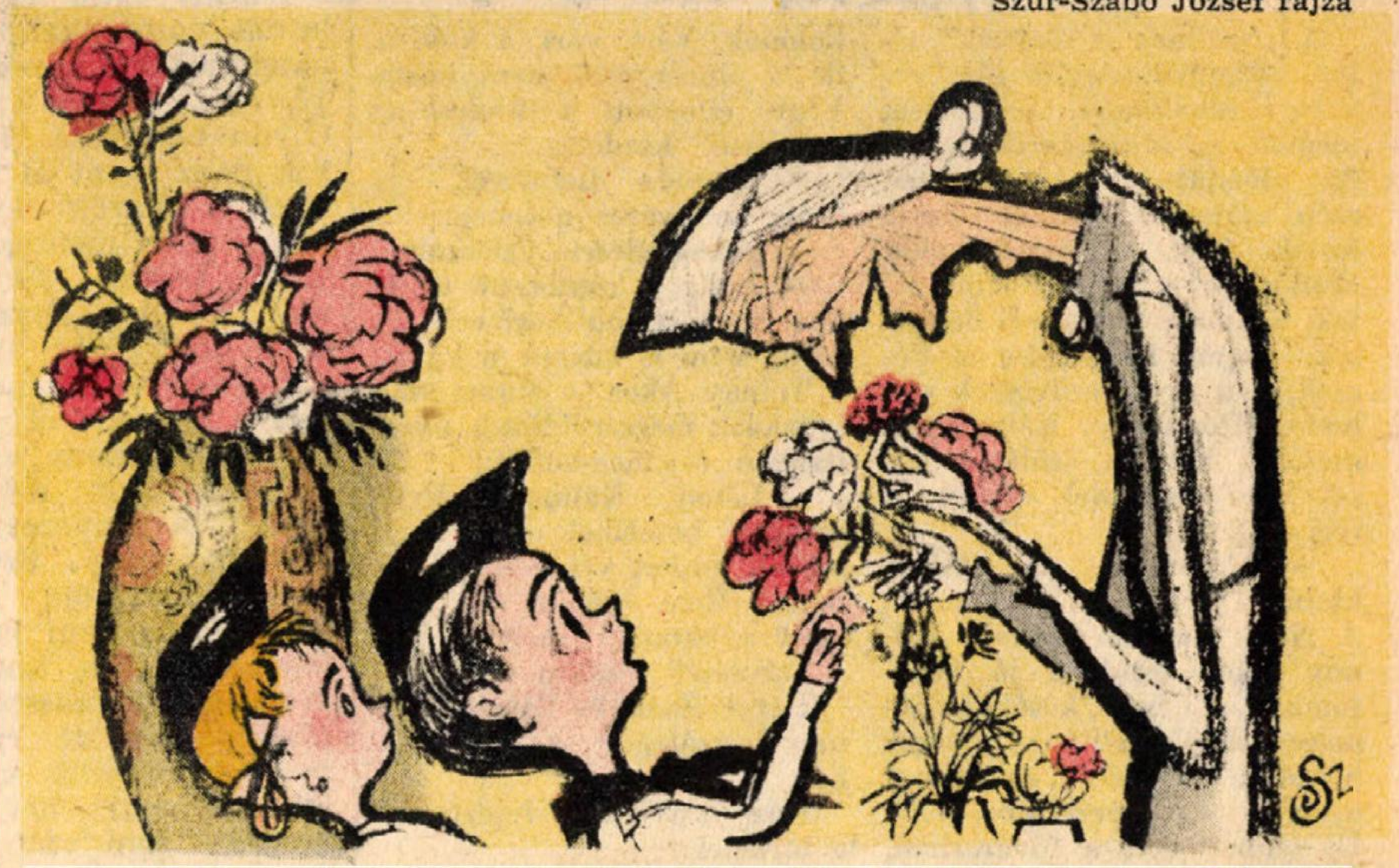

– Tessék mondani, néni, miért drágább a virág Anyák Napján és a Pedagógus Napon?

– Azért, fiacskám, mert akkor a drága jó édesanyádnak meg a drága jó tanítónénidnek viszed...

A colonel hazatér

Toncz Tibor rajza

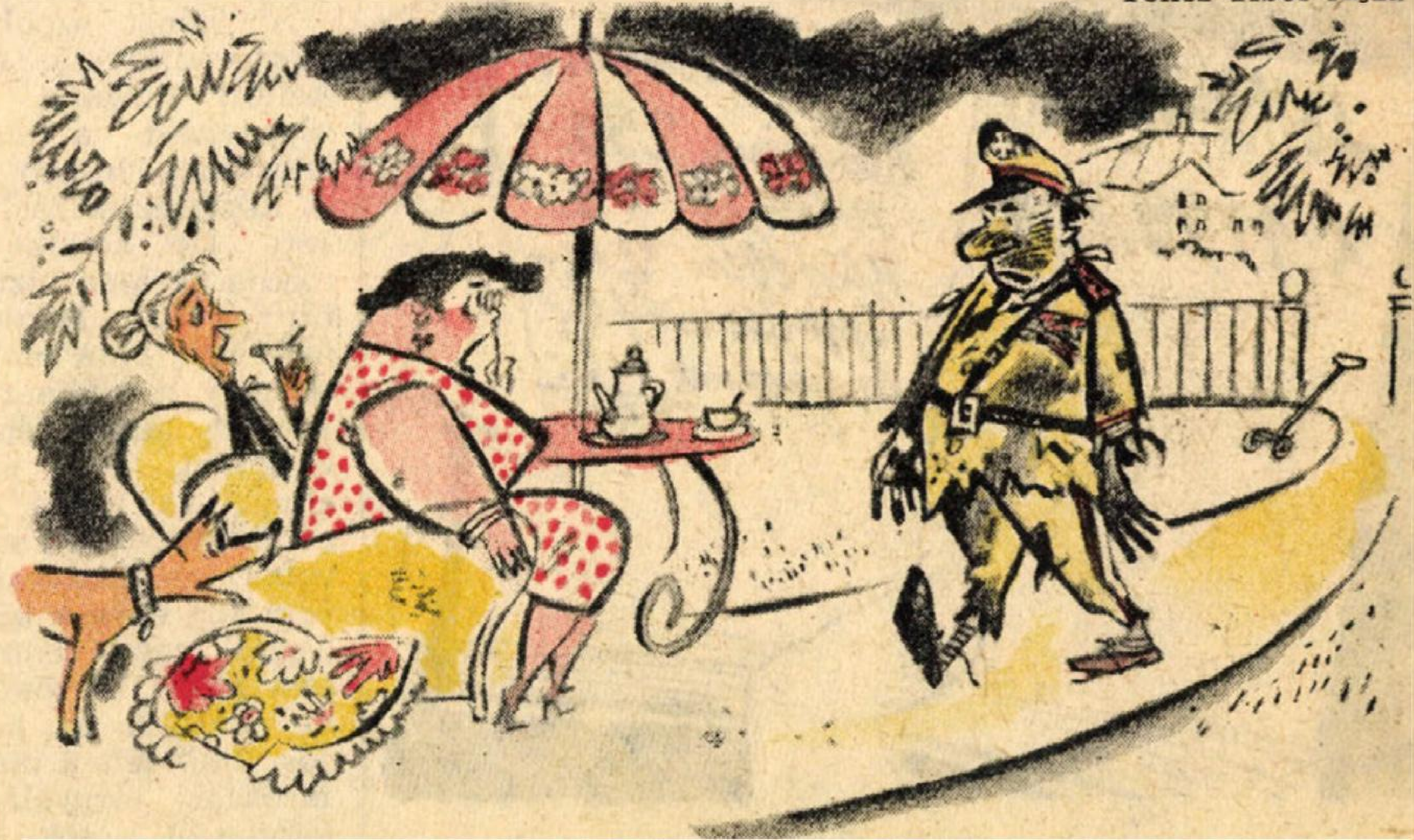

– Joe, te már megint rakétával játszottál!...

Utolsó tanítási nap

Hegedűs István rajza

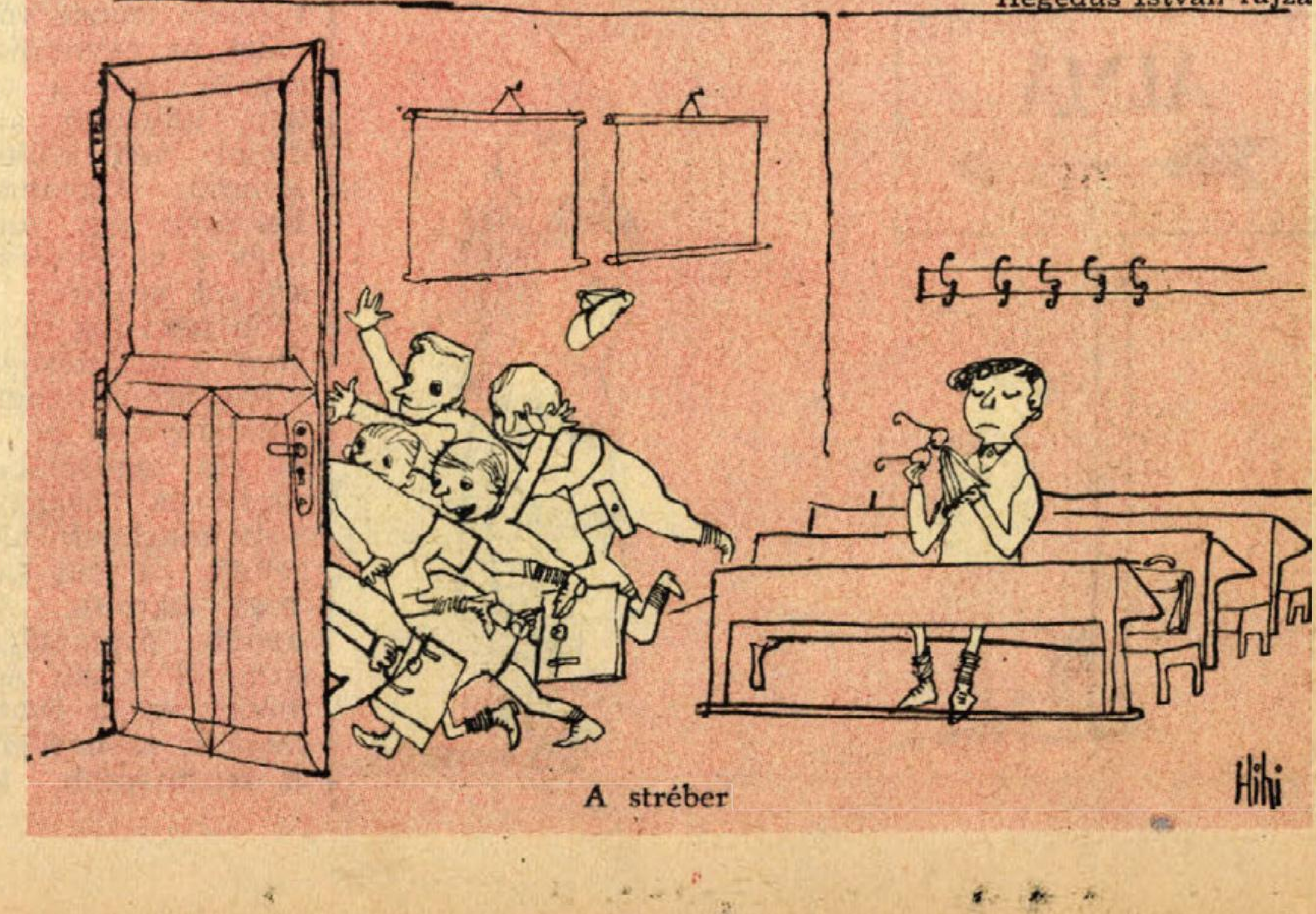

A stréber

Hogyan született a Fészek-klub?

A „Szállnak a darvak” című világhírű szovjet film vetítése alkalmából zsúfolásig megtelt a Művészetek Háza. Az előadás után a kertben szép számmal gyűltek össze festők, írók, színészek, akik elsősorban a filmről vitatkoztak, azután pedig arról beszéltek, vajon feltámad-e a Fészek, a magyar művészek otthona. Rózsahegyi Kálmán elmesélte, hogyan született közel hat évtizeddel ezelőtt a régi Fészek.

— Akkoriban az Otthon klubba jártak a „bohémek”. A New Yorkban székelt. Tolnay Ákos festővel, jó barátommal, a Fészek későbbi háznagyával üldögéltünk, amikor hozzánk telepedett egy fiatal újságíró és operettlibrettista. Új ember volt a fővárosban, nemrégen került fel vidékről. Feketét rendelt, akkor nem szimplának hívták, hanem pikolónak. Várt, várt a kávéra, de a pincér csak nem hozta. Végre elfogyott a türelme és „murizni” kezdett:

— Micsoda disznóság, egy óráig kell várni a feketére!

A pincér élesen válaszolt:

— Amíg a szerkesztő úr ki nem fizeti a múltkori cehhjét, addig nem is hozom a kávét!

Tolnay Ákos, a finom művészlélek megsértődött a nyers hangon és megszólalt:

— Látod, Kálmán! Ilyen hangon beszélnek egy fiatal íróval, amiért véletlenül nincs pénze. Erre csupán egy választ adhatunk: megcsináljuk a művészek klubját.

Helyeseltem, és Tolnay másnap hozzáfogott a szervezéshez.

Rózsahegyi így fejezte be a történetet:

— Ha a fiatal író akkor kifizeti a cehhjét, a Fészek sohase születik meg...

Egyenleg egy notesz két oldalán

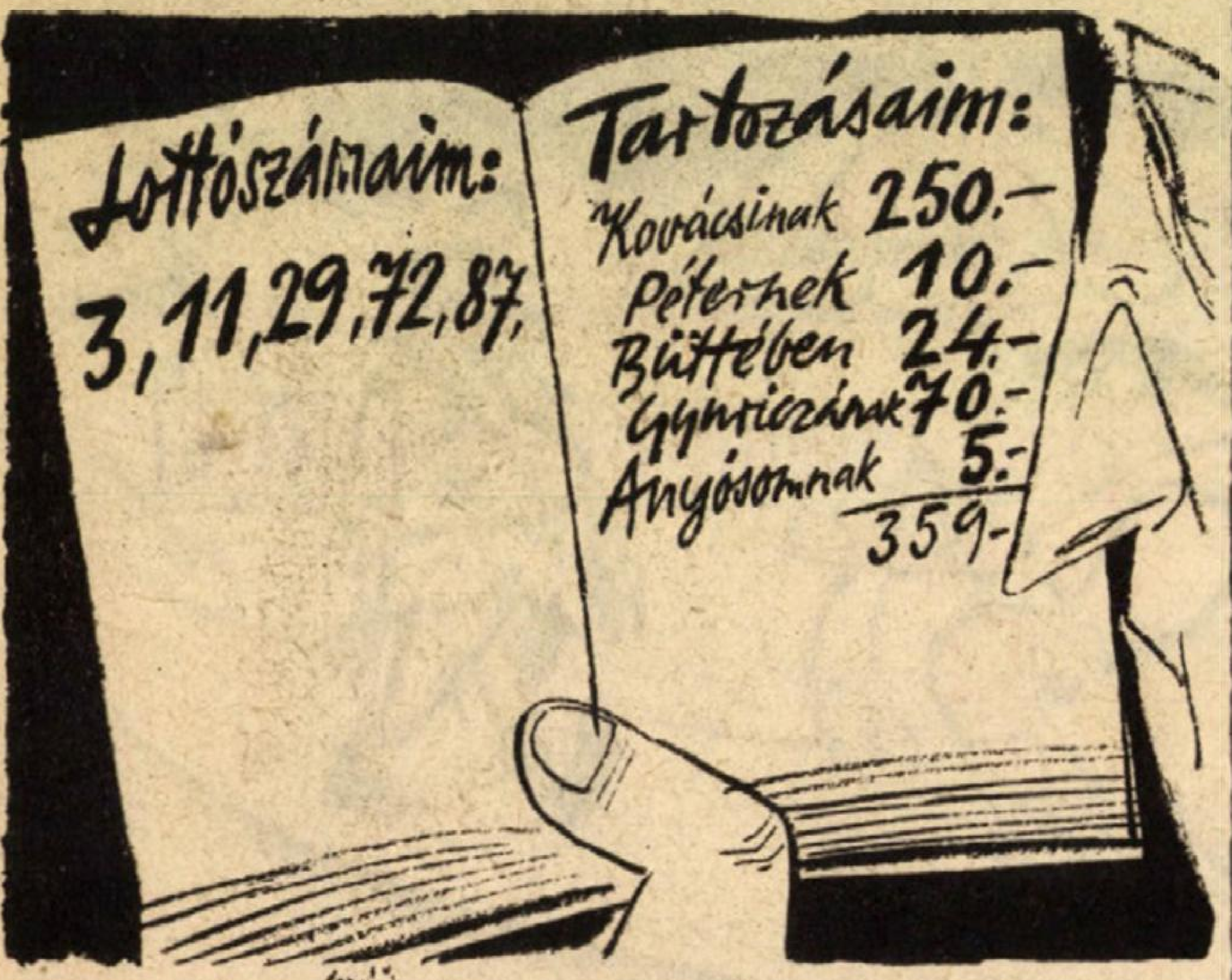

Meglepő tábla

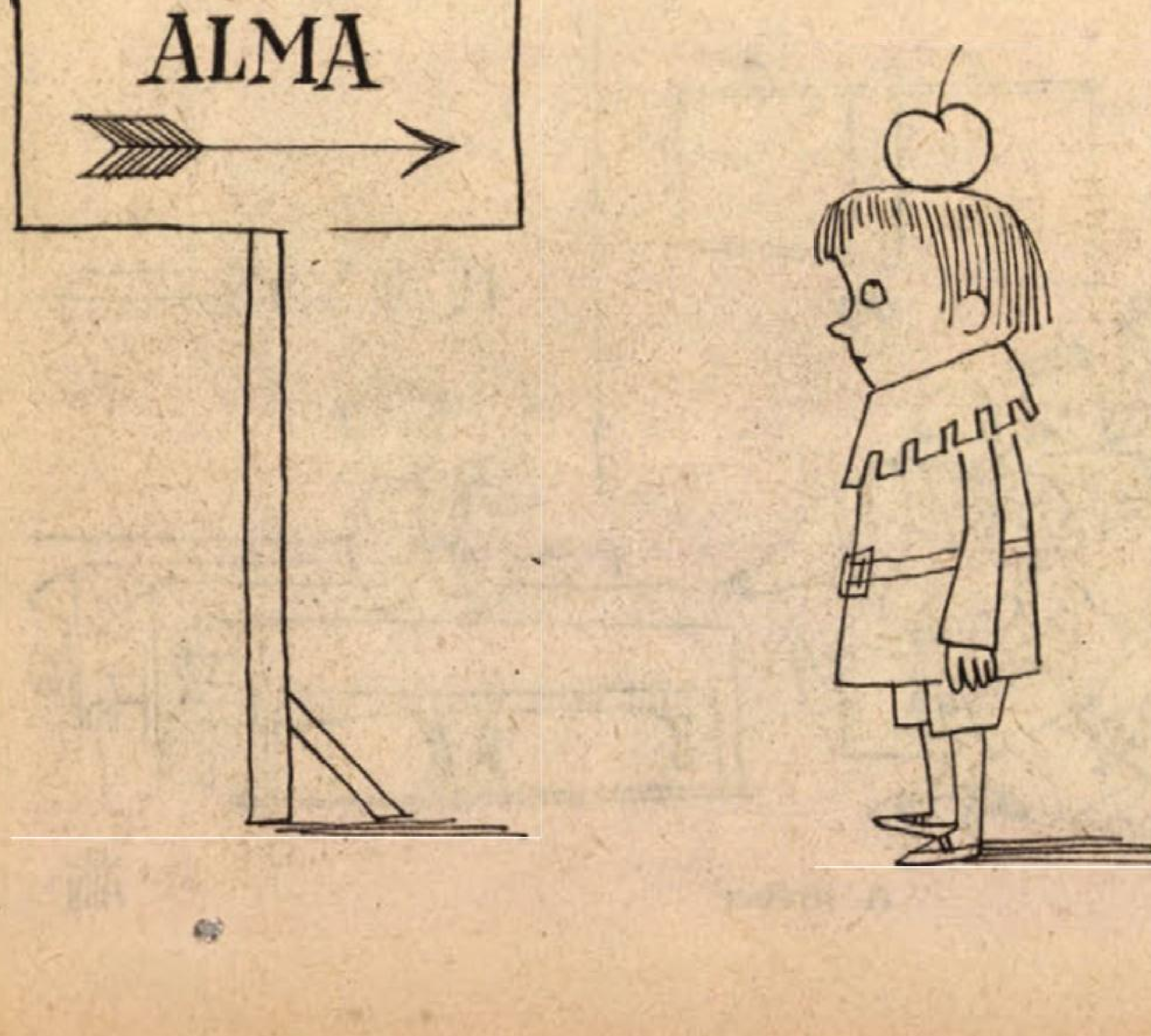

EGY MILLIÓ FORINT

Bordás Emil egy vállalatnál volt alkalmazásban, amelynek neve texre, pexre vagy lexre végződött. Olyan beosztása volt, hogy sok pénz ment át a kezén. Ezek a pénzek eleinte valóban át is mentek Bordás Emil kezén, de később már kezdtek hozzá ragadozni a kezéhez. Tulajdonképpen nem is lehet tudni, miért kezdett el sikkasztani. Kártékony szenvedélye nem volt, nem ivott, nem lóversenyezett, és tíz éve volt egy özvegyasszony barátnője, aki egy krajcárjába sem került. A legvalószínűbb, hogy azért kezdett el sikkasztani, mert alkalma nyílott rá. Annyira nem volt szenvedélyes természet, hogy a sikkasztás sem vált szenvedélyévé; unottan és rendszeresen sikkasztott, mint egy lelkiismeretes hivatalnok, aki kötelességét teljesíti. Elhatározta, hogy nem lesz mohó és egymillió forintnál megáll. Be is tartotta a fogadalmát.

A pénzt azonban nem merte elkölteni. Attól nem kellett tartania, hogy a sikkasztást a vállalatnál leleplezik, hiszen ügyesen és körültekintéssel sikkasztott. De költekező életmódja egészen biztosan feltűnt volna. Bordás Emil nem volt buta ember, tudta, hogy a sikkasztók rendszerint azzal leplezik le magukat, hogy nagylábon élnek, szórják a pénzt és ez előbb-utóbb szemet szúr valakinek. Elhatározta, hogy nem fog ebbe a hibába beleesni, mert semmi esetre sem akart börtönbe kerülni. Valljuk be, hogy Bordás Emil félt a börtöntől, a bírósági tárgyalástól és mindattól a sok kellemetlenségtől, ami ezekkel együtt jár. Sohasem szerette a nagy nyilvánosságot, mindig szerény, tartózkodó ember volt. Éppen ezért az egymillió forintot otthon tartotta egy ládában, időnként átszámolta, de el nem költött belőle semmit. Ugyanis, nagyon helyesen, úgy okoskodott, hogy a költekezést el sem szabad kezdenie, mert később nem fog tudni ellentállni a kísértésnek.

Még így is nyugtalan volt, valahányszor pénzt adott ki. Ha vendéglőben vacsorázott az özveggyel, vagy vett magának három pár zoknit, az volt az érzése, hogy figyelik. A legnagyobb óvatosságra határozta el magát és érdekes módon, ez az óvatosság lassacskán szenvedélyévé vált. A legrosszabb kifőzésekben étkezett és soha nem engedte meg magának, hogy megigyon egy pohár sört. Nem járt moziba, leszokott a dohányzásról és az özvegyasszonnyal is megszakította kapcsolatát. Később elkezdett gyalog járni, sem autóbuszra, se villanyosra nem ült fel. Még négy fal között is óvatos volt. A lakásában nem tartott rádiót, sem hűtőszekrényt, nyáron nem ment el nyaralni és télen nem fűtötte be a szobáját. Lassacskán kezdett lerongyolódni, a cipő levásott a lábáról, az ingei szétfoszladoztak, kalap helyett sapkát viselt és a zokniján mindig volt egy lyuk. A munkahelyén mégis beleszeretett egy szép, fiatal lány, akit Katónak hívtak. A lányka persze nem tudta, hogy imádottjának egy milliója van, egyszerűen azért szeretett bele, mert Emil halántéka őszült és választékos udvariassággal beszélt a nőkkel. Bordás Emil azonban hisztériás félelemmel kerülte a lányt és még a köszönését sem fogadta, nehogy hátrányos kombinációk áldozata legyen.

Egészen természetes, hogy ilyen életmód mellett hősünk lefogyott, ideges lett és elromlott az emésztése. Egy téli este, amikor fűtetlen szobájában vacogva és éhesen a pénzét számolta, hirtelen elfogta a düh:

— Minek nekem ez a vacak pénz! — így kiáltott fel. — Amióta ez van, egy jó falat nem volt a számban, úgy élek, mint egy kutya. Katókát is elhalászta az orrom elől egy fiatal huligán. Én ennek véget vetek!

Elhatározását tett követte, mert rögtön másnap elkezdte visszasikkasztani a pénzt. Ugyanolyan óvatosan és ugyanolyan leleményességgel, ahogy annak idején elsikkasztotta. Sikerült is visszacsempésznie az egész egymillió forintot ... Azazhogy mégsem az egészet, mert az utolsó, nevetségesen kis összegnél, tízezer forintnál, lebukott. Valaki véletlenül rájött, hogy meghamisított egy bizonylatot, őrült botrány kerekedett a dologból és őt, gondatlan pénzkezelés miatt elbocsátották az állásából. Ugyanakkor utasítást adtak ki, hogy a jövőben fokozottan kell vigyázni arra, nehogy valaki az állam javára megkárosítsa magát. Az utasítás végrehajtásának ellenőrzésére egy új osztályt állítottak fel, élén egy igazgatóval és két főellenőrrel.

Gádor Béla

HONVÁGY

Amikor már a harmadik hazatalált disszidens ismerősömtől is azt hallottam, hogy őneki speciel remek dolga volt odakint és kizárólag honvágy miatt jött haza — szöget ütött a fejembe a dolog.

— És mondd csak — kérdeztem —, mégis miről jutott először eszedbe a haza?

— A fogfájásról!

— ???

— Ausztriába érkezésem után kb. két hónappal nagyon megfájdult a fogam. Háromnapi kínlódás után végül is elmentem egy fogorvoshoz. Amikor ferde szájjal kifizettem neki a másnapi kosztomra szánt pénzt, elbőgtem magam. Nem, nem a fogam helye fájt olyan nagyon, hanem a szívem. Akaratlanul is eszembe jutott az én kedves Madách téri SZTK fogászatom, ahol olyan sok rossz fogamtól szabadítottak meg. Magam sem tudom, hogy miért, nehogy azt hidd, hogy a pénz miatt, hisz úgy sem tudtam volna másnap enni.

— Másodszor akkor érezem kibírhatatlan honvágyat, amikor *egyetlen* késés miatt kirúgtak a gyárból. Eszembe jutott az itthoni üzemi ebédlő hangos bemondója, amelyre oly dühös voltam, amikor a harmadik késésem után egy gúnyos csasztuskát énekelt rólam. Ettől kezdve állandósult bennem a honvágy. Mindenről a haza jutott eszembe.

A végső elhatározást az érlelte meg bennem, amikor *egyetlen* felszólítás után elvitték részletre vásárolt bútoromat. Könnyek között emlékeztem vissza az itthoni áldott bürokráciára, mely annak idején egy adótartozás miatt 27 „Felszólítást", „Figyelmeztetést" és „Intést" küldött címemre és amelyet máig sem fizettem ki. Rájöttem, hogy nem tudok én gyökeret ereszteni abban az idegen országban, ezer szállal húz vissza a hazai föld. Így aztán hazajöttem . . .

Szabó András

Így kezdődött!

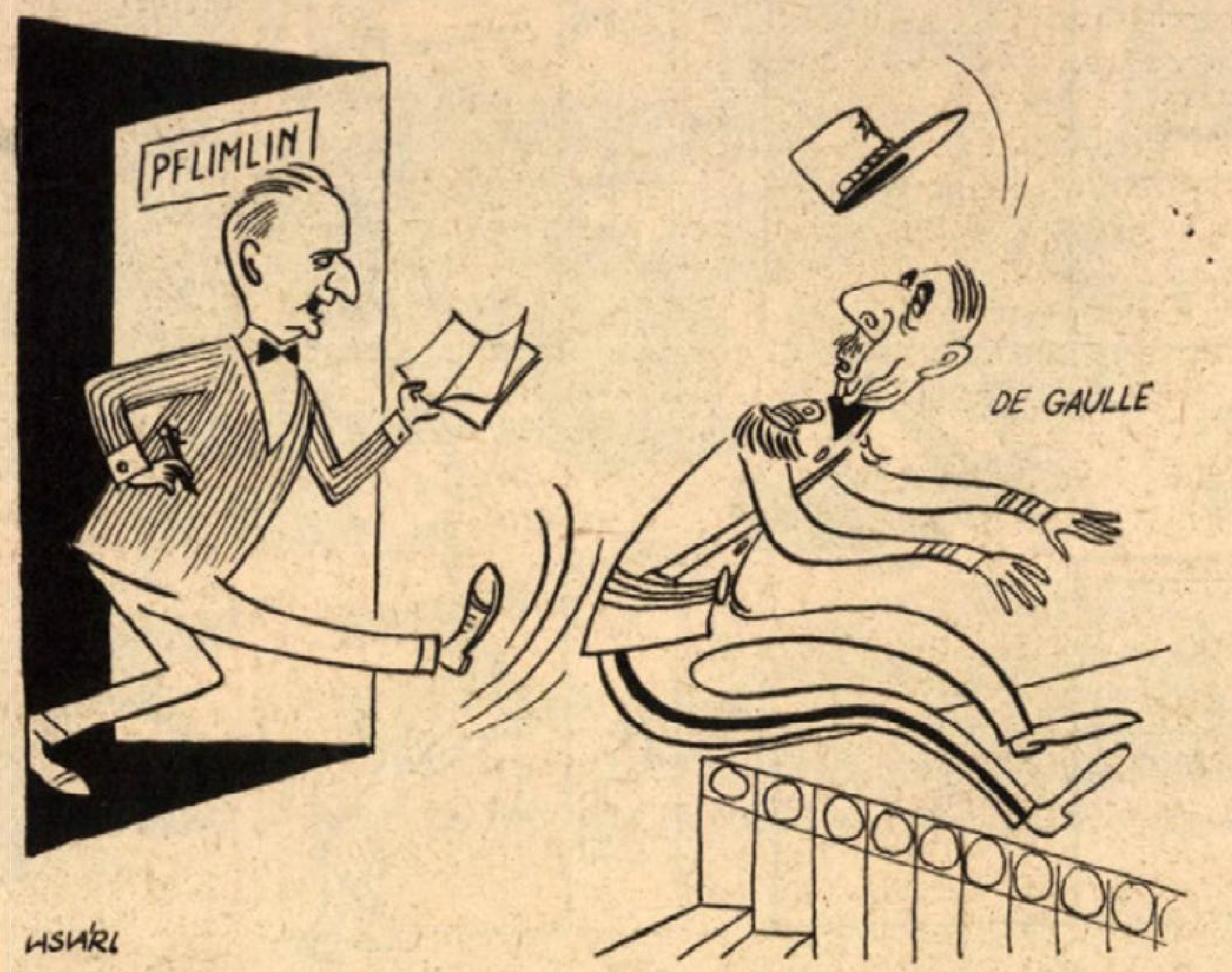

– A címét mindenesetre hagyja meg!

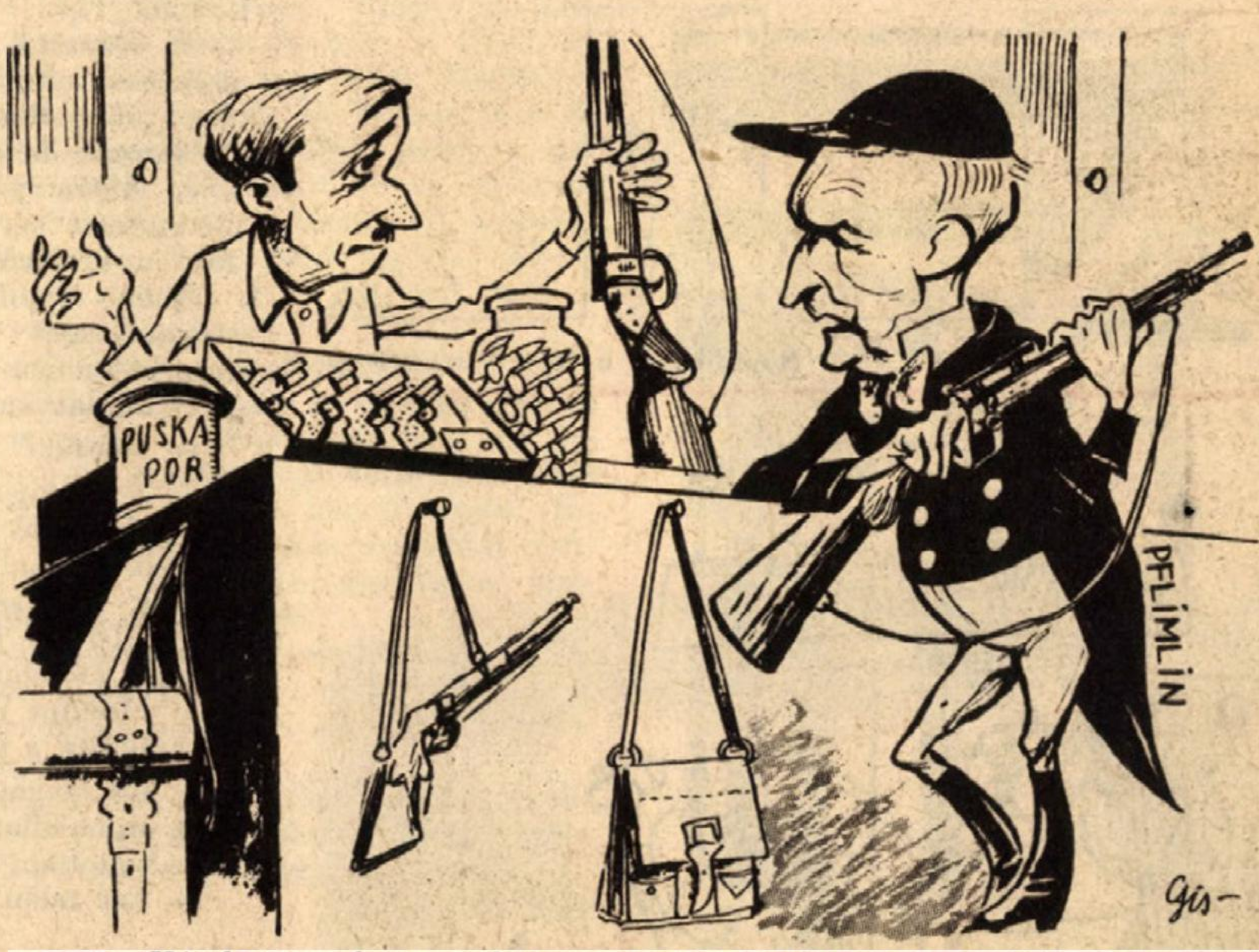

– Kérek egy olyan puskát, amellyel ha jobbra célzok, balra lő . . .

Sorompó

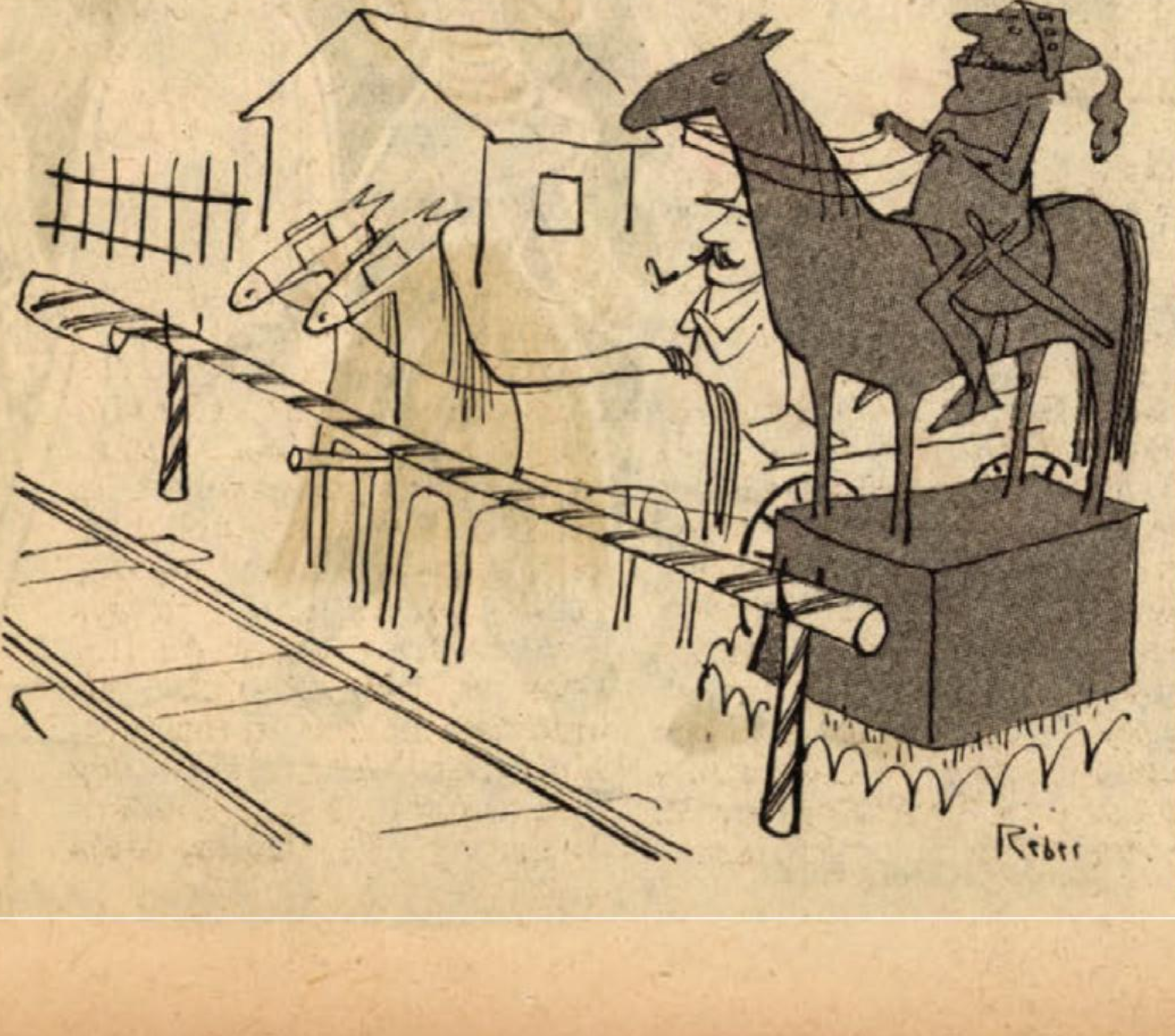

Hazaérkezik a maharadzsa

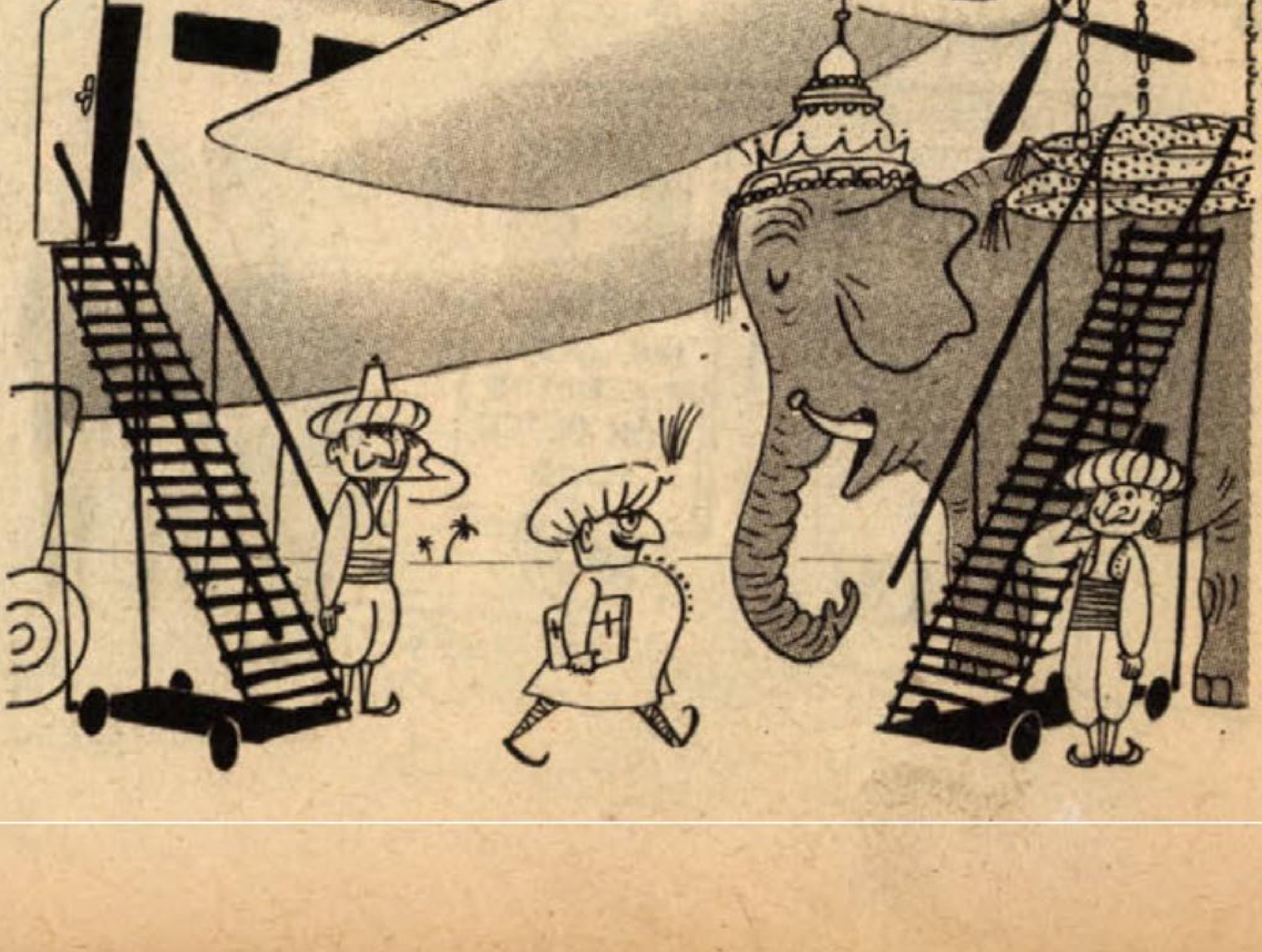

A későnjövő

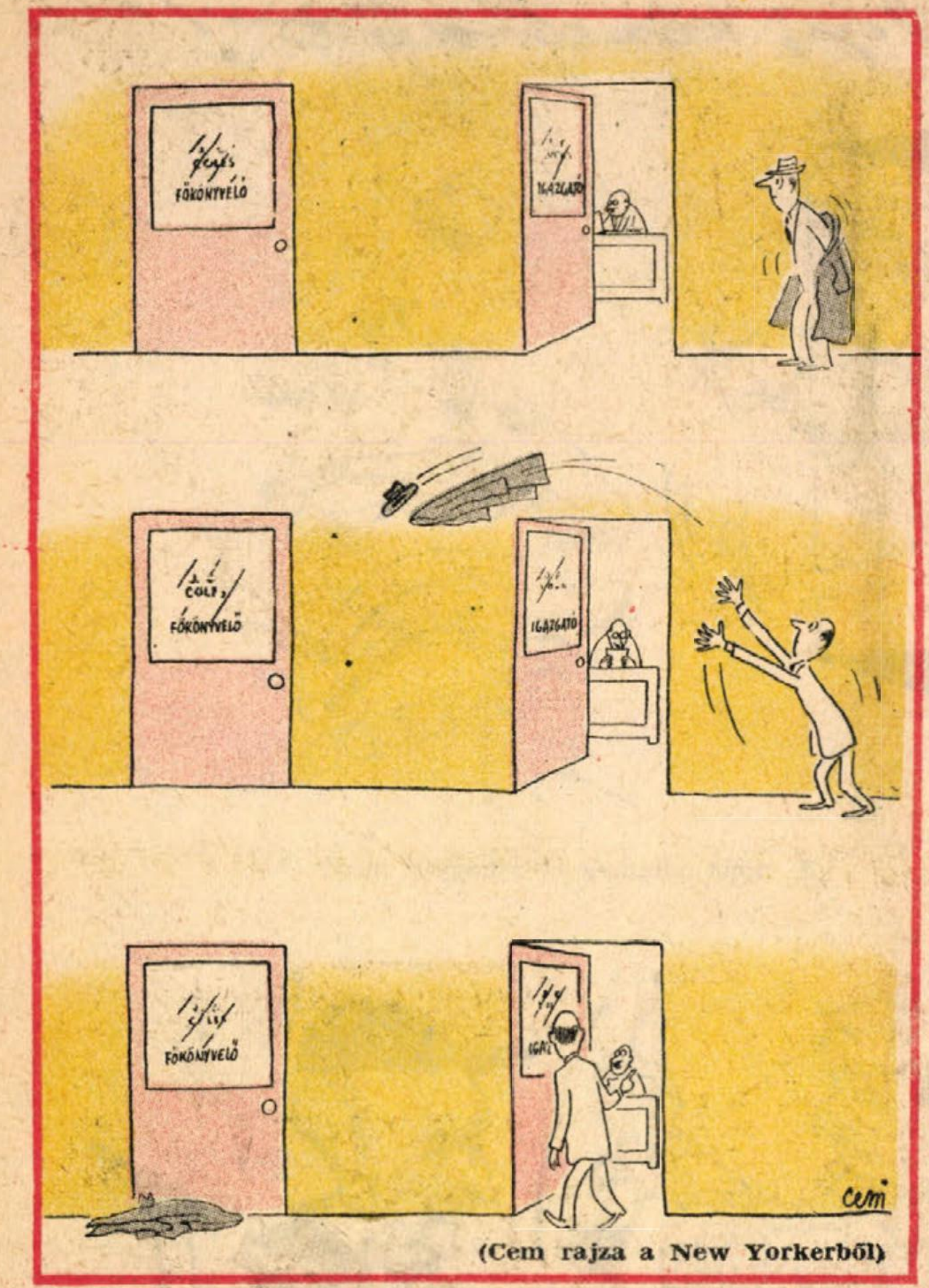

(Cem rajza a New Yorkerből)

Kegyelet

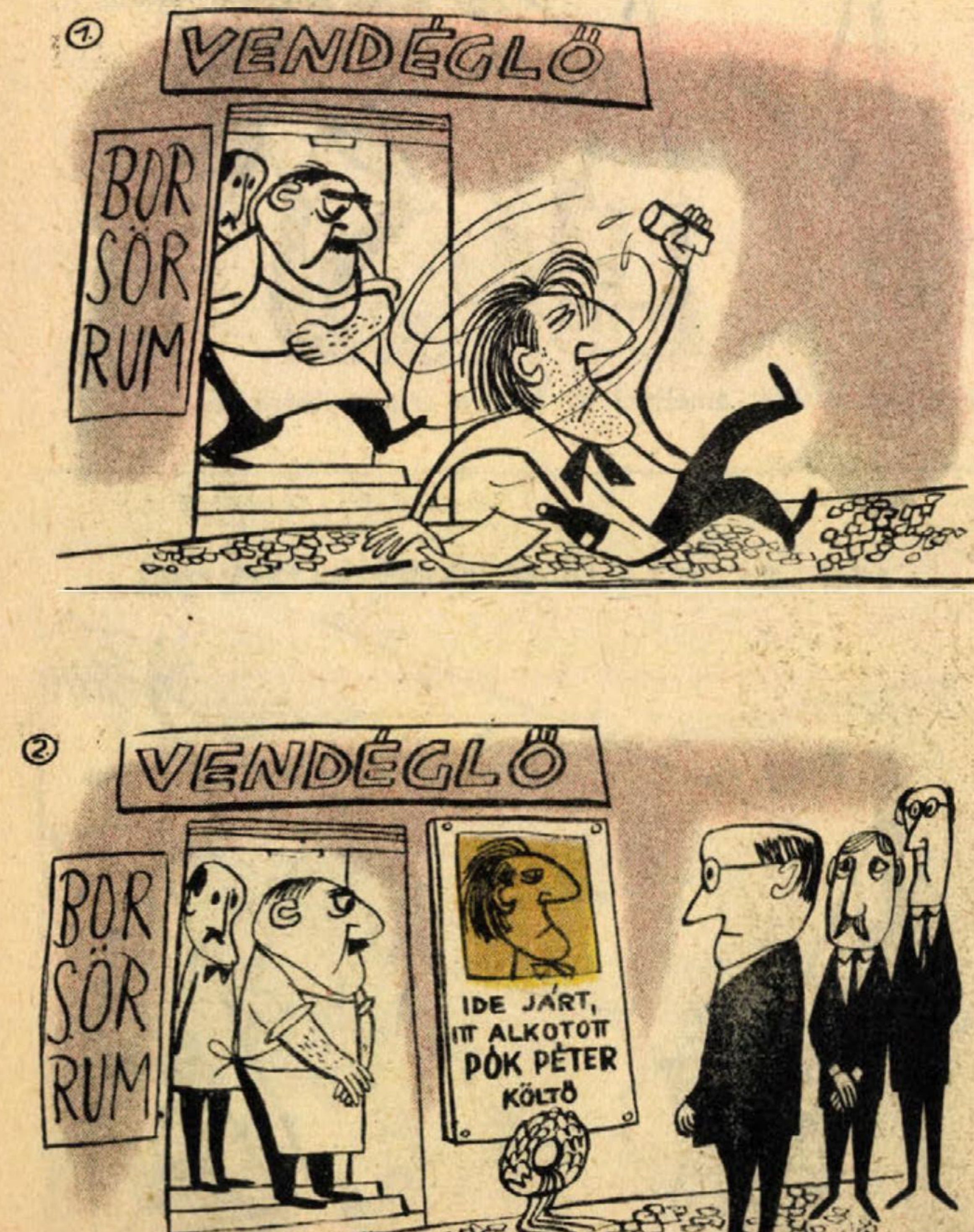

GYERMEKKORTÓL — HÁZASSÁGIG

Szegő Gizi rajza

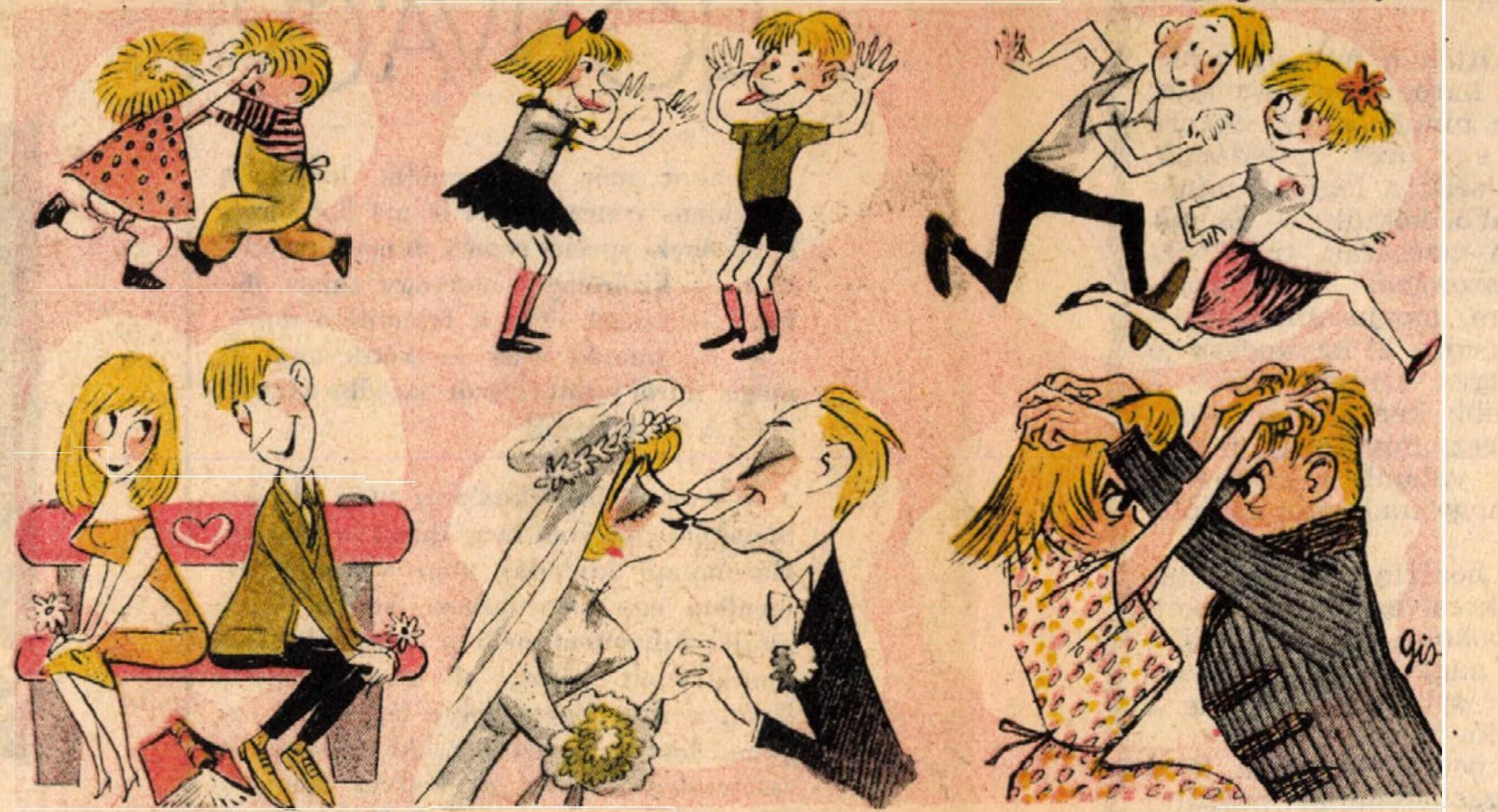

Hóvégi hajrá

Mészáros András rajza

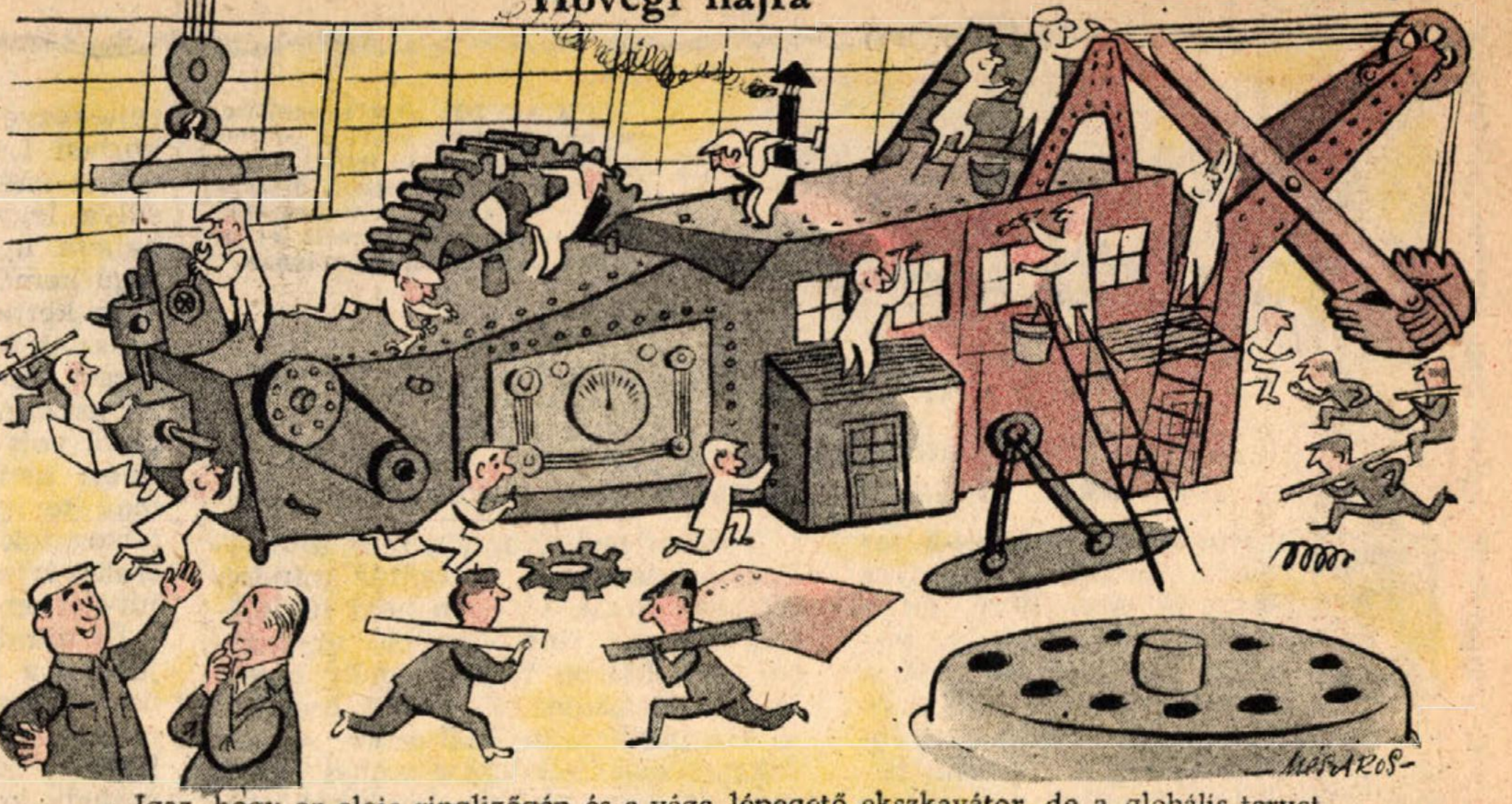

– Igaz, hogy az eleje ringlizőgép és a vége lépegető ekszkavátor, de a globális tervet mégis teljesítettük . . .

Lipták pajti

— Parancsolj velem, pajti! — mondta Lipták pajti szolgálatkészen, amikor kérvényemmel felkerestem a Főintéző Hivatalban.

Az íróasztal mögött álló öblös karosszék csordultig megtelt Liptákkal és minden pillanatban azt vártam, mikor fog kicsurogni belőle a pajti, kétoldalt, lefelé. Aztán pironkodva, meglobogtatva hervadozó kérvényemet, nekifohászkodtam a kérésemnek.

Abban a pillanatban nyílt az ajtó és orgonaszagot éreztem, majd egy csilingelő hangot hallottam. A titkárnő volt.

— Lipták kartárs, már megint itt van!

— Kicsoda? — horkant fel Lipták.

— A Krautschneider. Választ kér: kell az elektromos pót-szív, vagy nem kell. Tetszik hallani: sír. Úgy sír, mint egy gyerek és a szakállával törli le a könnyeit. Olyan furcsa zöld szakálla van. Tessék mondani, mit mondjak neki?

— Mondja meg neki, hogy nem kell! — kiáltotta a pajti dühösen.

— Én megmondom — felelte a csilingelő orgonaillat. — Csak ne sírna. Egyszer hallottam egy egeret sírni . . .

— Ezt talán majd máskor mesélje el — csattant fel gúnyosan Lipták. — Most nem érek rá meghallgatni.

A titkárnő eltávozott. Lipták fújt egyet, aztán így szólt:

— Nos, pajti?

— Te . . . ki ez az ember? — kérdeztem kíváncsian, csodálkozva. — Bolond?

— Ez? Ez, kérlek, egy zseni. Ez feltalálta, kérlek, az elektromos pót-szívet. Csodálatos találmány. Jobb, mint az igazi szív és sokkal tartósabb. Garantáltan kétszáz évig dolgozik.

Álmélkodva kérdeztem:

— Nem értem . . . S akkor miért nem kell?

— Nézd — magyarázta Lipták pajti jóságosan —, ha azt mondom: Krautschneider, kell a maga elektromos pótszíve, akkor Krautschneider nekikezd a próbasorozat legyártásához. Egyedül nem képes elvégezni ezt a munkát. Fel kell vennünk embereket. Ezt már ismerem, egy-kettőre túllépik a béralapot. Ki lesz a felelős érte? A Lipták! A pótszívekhez pót-idegek, műanyag-erek, plasztik-dugattyúk és billentyűk kellenek satöbbi, satöbbi. Talán importanyagokra is szükség lenne. Nem olcsó mulatság, hidd el nekem. S aztán, túllépik az anyagfelhasználási keretet, kit vonnak felelősségre érte? A Liptákot! De tegyük fel, hogy legyártottunk egy sorozatot. Jelentkezik egy vevő, mondván: szeretné megérni azt a napot, amikor véglegesen megoldják Budapest közlekedésének problémáját és kér egy pótszívet. Adunk neki. Igen ám, de mi lesz akkor, ha a pót-szív véletlenül selejtes, nincsenek jól összekötve az erek, vagy nem szuperál kielégítően a dugattyú . . . Ki lesz a felelős? Persze, hogy a Lipták! . . . Nem, pajti, nem kell a pótszív . . . Abból baj nem lehet . . .

Ismét nyílt az ajtó és orgonaszag tódult be a szobába.

— Lipták kartárs, nem tudom, mit csináljak azzal az emberrel . . . A nyitott ablakban áll és csapdos a karjával, mint madár a szárnyával. Félek tőle. Hiába hívogatom, nem jön le az istennek se. Már kockacukrot is ígértem neki. Azt kérdi: ugorjon, vagy ne ugorjon?

— Ugorjon! — felelte könnyedén Lipták és aztán felém fordult: — Nézd, ha leugrik, abból baj nem lehet. Meghal és kész. Ha nem ugrik le, holnap újra eljön. Holnapután panaszra megy a minisztériumba. Leveleket ír az újságoknak. Feljegyzéseket készít. Új dolgokat talál fel . . . Nem, jobb így! . . . Ebből baj nem lehet! . . . De hagyjuk ezt! . . . Mi van a kezedben?

— Kérvény — dadogtam.

— Add ide, pajti! — mondta Lipták udvariasan. — Majd meglátjuk, mit tehetünk az érdekedben. Nézz be a jövő héten, vagy a jövő hónap elején. Ha nem leszek benn, akkor érdeklődj a titkárnőmnél. Csinos kis asszonyka, imádandó lábikrái vannak . . .

Elbúcsúztunk. Az ajtóból egy pillanatra visszanéztem. Lipták pajti éppen akkor dobta be a kérvényemet a szemétkosárba.

Amiből baj nem lehet. Legfeljebb dicséret, a hulladékpapír-gyűjtés terén elért kiváló eredményért.

Mikes György

Háziasszonyi együttérzés

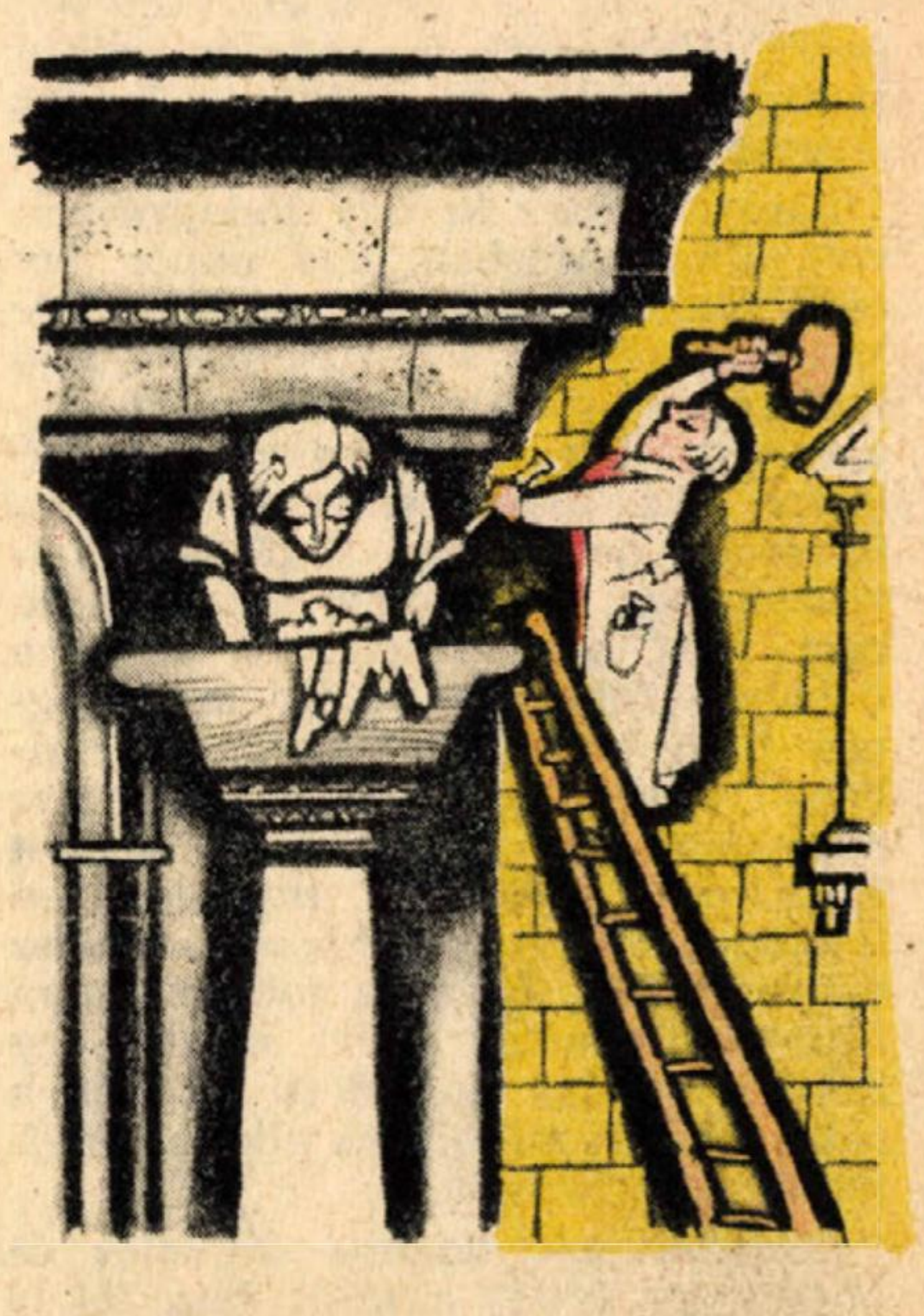

A szobrásznő kariatidát farag

Nemzetközi divatrevü a Szigeten

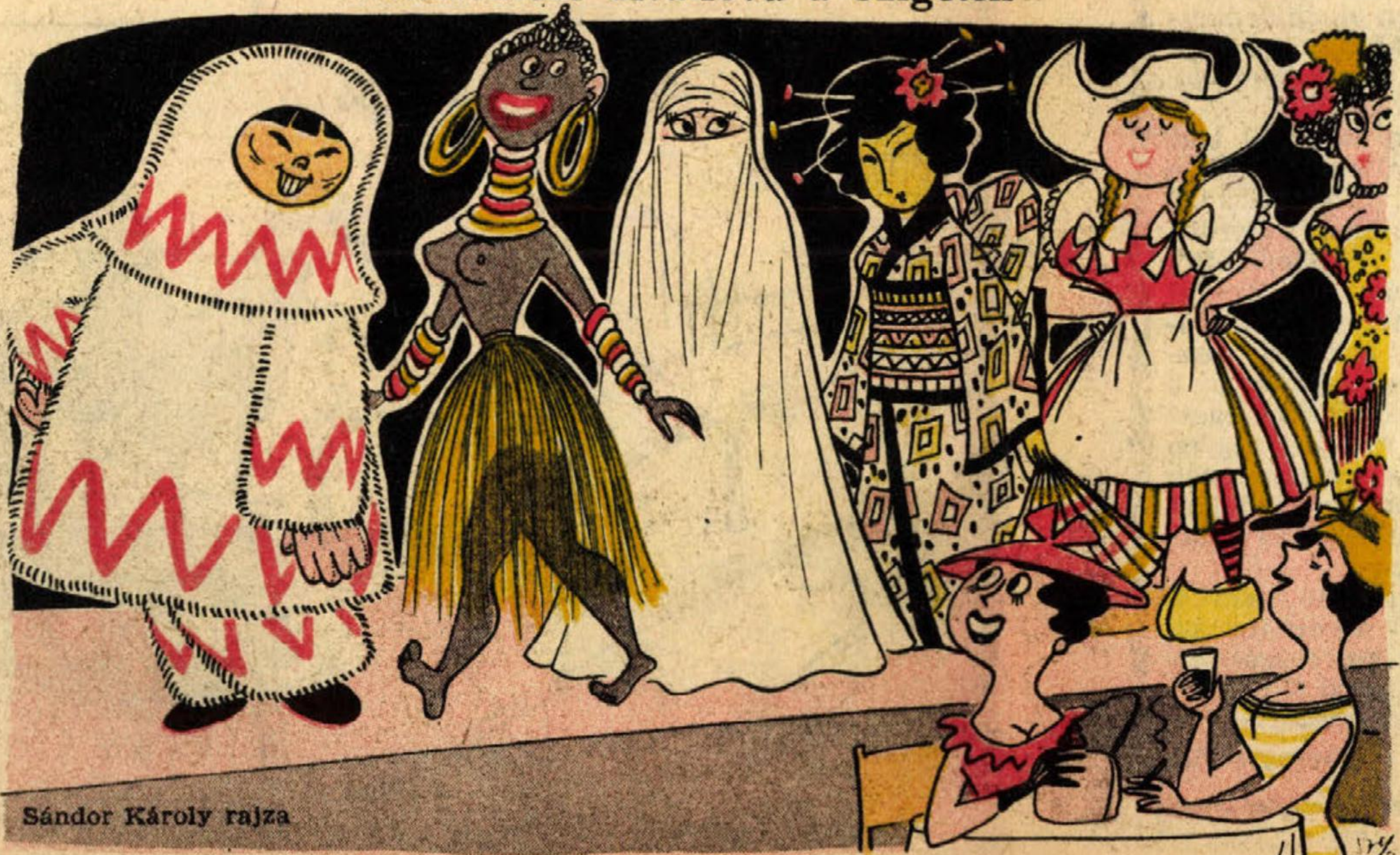

Sándor Károly rajza

Tűsarok az asztal alatt

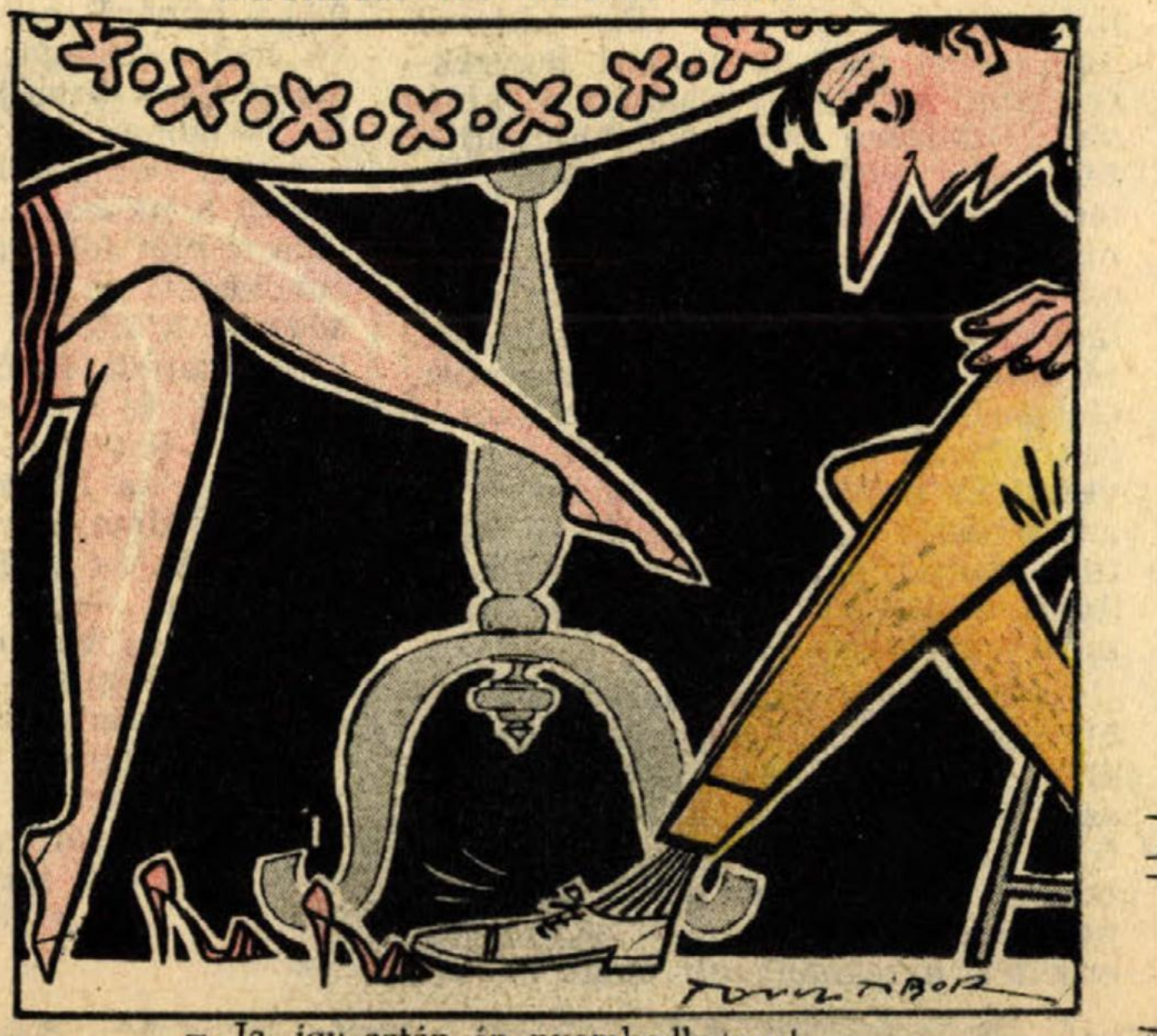

– Ja, így aztán én nyomkodhatom! . . .

Túlbuzgó napozó

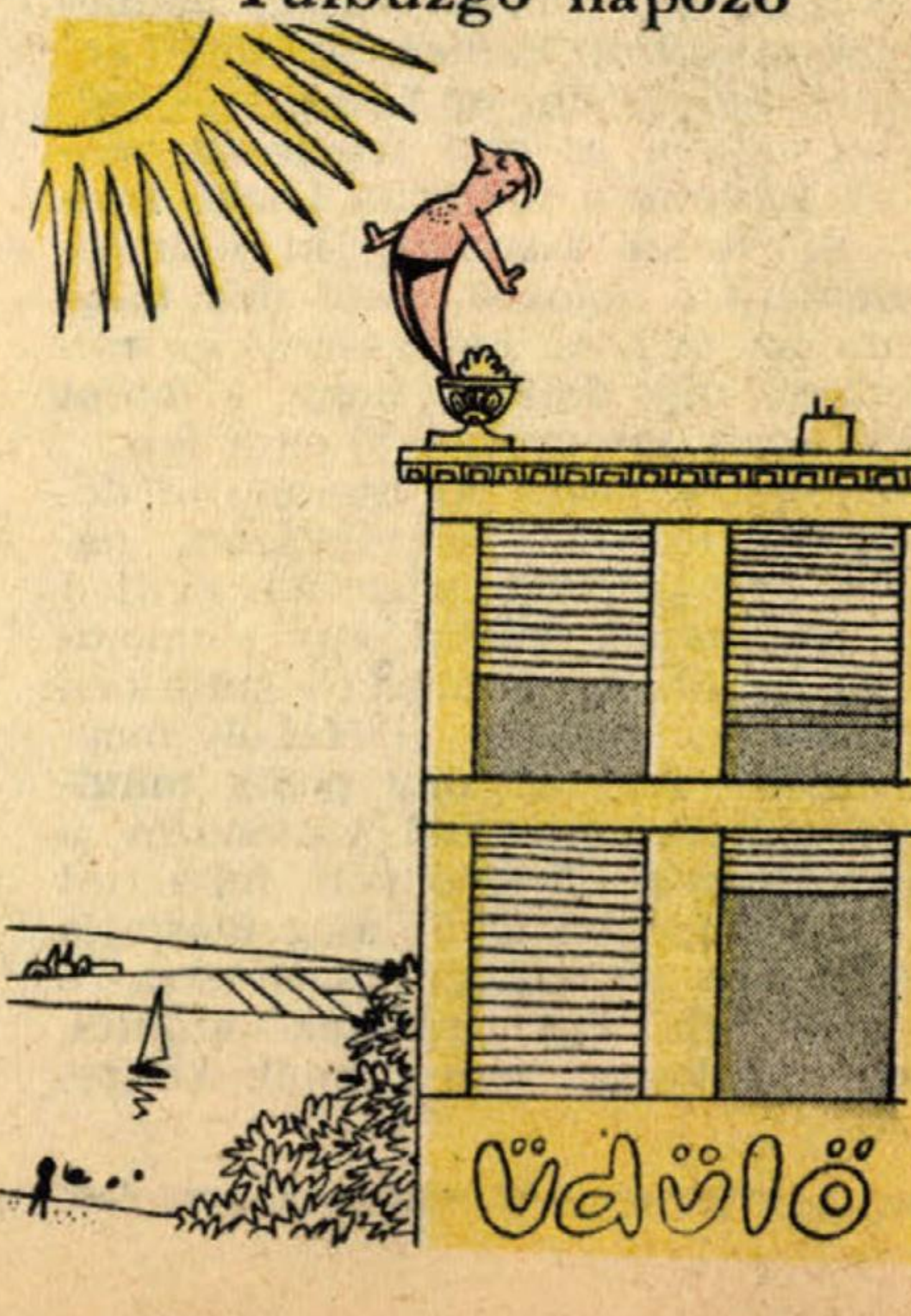

PESTI DEKAMERON

BOCCACCIO: „Szerkesztő úr, megbeszélésünk szerint mellékelten küldöm mai témákra átdolgozott történeteimet, melyeket egy hosszú értekezletre ítélt hallgatóság beszélt el a felszólalások alatt egymásnak.”

A PANAMISTÁK

(Egy raktár-vezető véletlenségből azzal a ládával panamázik, melyben a szeretője rejtőzködött el.)

Élt Budán egy színes-bútor készítő kisiparos, bizonyos Gasparik Menyhért, fürge és üzleti ügyekben is mozgékony feleségével, kit a környék iparosai csak Szép Ilonkának neveztek, minthogy többen is vadásztak reá. A házban pedig, ahol laktak, lakott egy másik házaspár is, kiknél a férfi foglalkozása tehergépkocsivezető volt, felesége pedig egész nap otthon heverészett, vagy Gasparikék műhelyében pletykált Ilonkával. És hasonló módon Gasparik is testi-lelki jóbarátságban volt a gépkocsivezetővel, Lackó Vilmossal és egymás nélkül szinte semmit sem voltak hajlandók elvégezni vagy elhatározni.

Lackó pedig, ki egy ládagyárban volt alkalmazásban, egy napon így szólt Gasparikhoz: — Nem volna-e kedved, kedves Menyusom, bejönni hozzánk a gyárba, hová most beajánlhatnálak egy alkalmas beosztásba. Az iparengedélyed úgyis a feleséged nevén van, legfeljebb felvesztek egy megfelelő asztalosembert még segítségnek, te pedig a fizetésen felül egy kiváló lehetőséghez jutsz az állásod révén, mivelhogy olcsó áron megvásárolhatsz magadnak egy csomó fa-hulladékot és deszkát, melyet a műhelyedben feldolgozol és búsás haszonnal adsz majd tovább. És soha jobb alkalom nem nyílik erre, mert éppen egy raktárosi állás üresedett meg és a raktár körül mindig jó alkalom nyílik a panamázásra.

Gaspariknak tetszett az ötlet és mivelhogy értett a fa-áruhoz, fel is vették a raktárosi állásba. Ott pedig nagy ügyesen intézte a raktár kezelését és potom áron jutott faanyagokhoz, melyeket saját műhelyébe szállított. És nem győzött Lackónak hálálkodni az állásért és cserébe, midőn az első lehetőség adódott, felvette a raktárba Lackó feleségét, Rózsi asszonyt, ki örömest belement a dologba, mert már megunta az otthoni heverészést és mivelhogy úgy érezte, hogy a barát keze alatt bizonyosan jó sora lesz.

Gasparik pedig, ki csakugyan dédelgette Rózsikát és vigyázott, nehogy egy pálcikát is arrébb kelljen az asszonynak emelni, egy alkalommal, midőn a raktárban kettesben maradtak, csakúgy tréfából megölelte őt. Az asszony pedig mindjárt akkora örömmel viszonozta a csókját, hogy látható volt, miszerint a fa-hulladékon kívül még másfajta előnyöket is tartogat számukra e raktár. És úgy intézték azontúl, hogy gyakorta maradjanak kettesben.

Történt pedig, midőn már tövirőlhegyére ismerték a raktár minden félreeső zugát, s éppen nem túl elővigyázatosan incselkedtek egymással, a raktárba több személy lépett be és megismerték Lackó hangját, ki Gasparik után kiáltozott. A két raktárosnak mindössze annyi ideje maradt, hogy észhez kapjanak és Rózsi egy éppen mellettük álló nagy fa-ládába rejtőzzék és a fedelét magára húzza, Gasparik pedig előbújt a fa-anyagok közül és bosszúsan szólt barátjához: — Itt vagyok hát, miért kiáltozol úgy, mint egy eszeveszett!

Lackó pedig így szólt hozzá: Néhány nagyterjedelmű ládát szállítok el tőled egy szomszéd gyárba, gépalkatrész-csomagoláshoz. És intett a vele jött munkásoknak, hogy rakják meg a teherautót, maga pedig Gasparikkal a kis irodafülkébe ment a szállító-levelekkel. Kettesben maradva Gasparik, hogy kárpótolja magát a megzavart mulatozás miatt, így szólt Lackóhoz: — Egy ládával kevesebbet írok az átadási jegyzékre, mint amennyit valójában kiviszel. Útközben pedig ledobhatnád a felesleges ládát a műhelyembe, feleségemnek. Hadd menjen valami a mi külön kasszánkra is! És megegyezve Lackóval, visszaballagtak a ládákkal megrakott teherautóhoz. Miután pedig Lackó elfuvarozott, Gasparik elégedetten ment vissza a raktárba és szólítgatni kezdte a kedvesét. És rémülten fedezte fel, hogy azt a ládát is, melybe Rózsi bújt, felrakhatták a teherautóra és Lackó ilyen módon a saját feleségét szállítja most egy ládában.

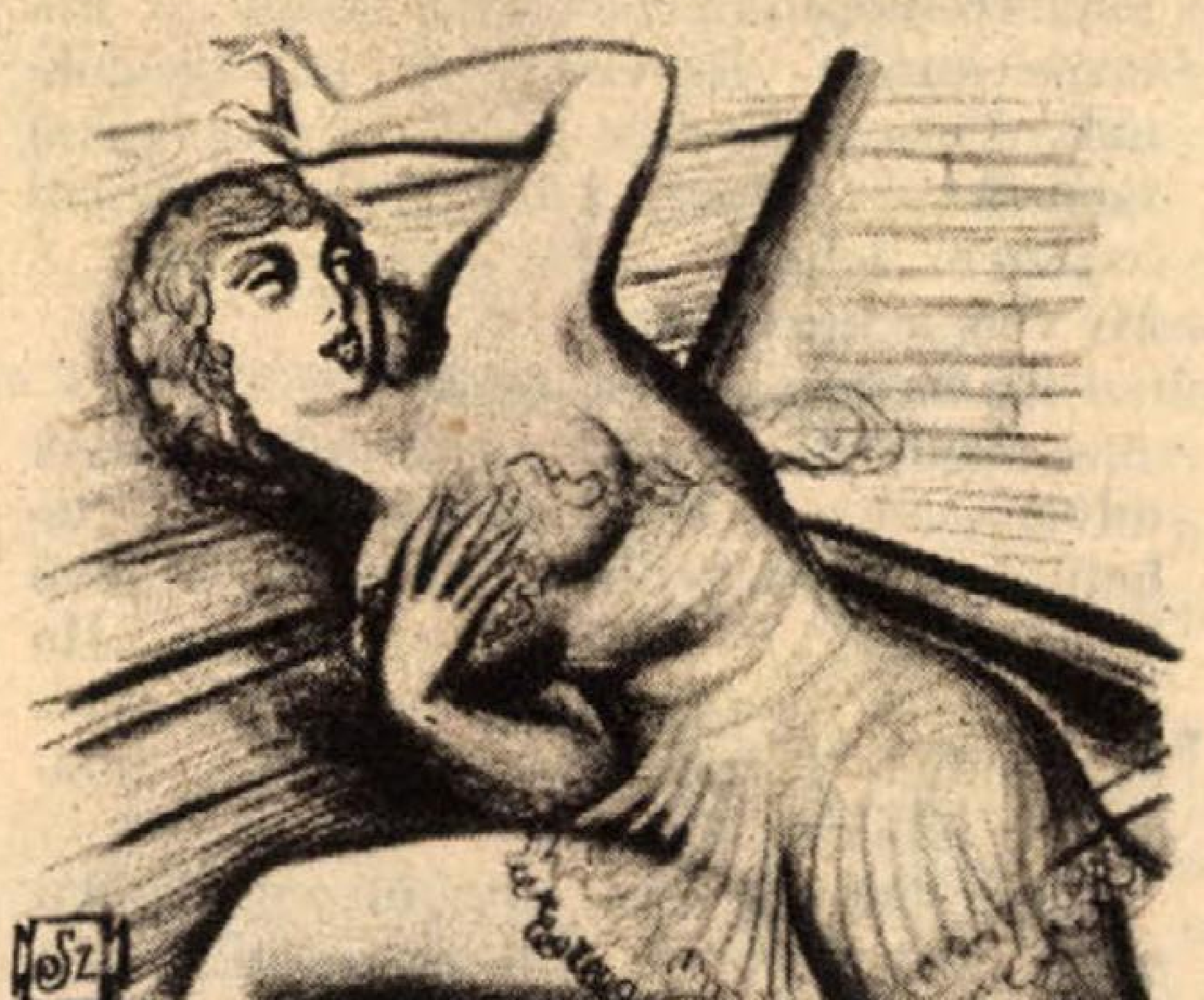

Lackó pedig nagy elégedettséggel hajtott mindjárt Gasparik műhelye elé és megállva az üzlet előtt, így szólt be Gasparikénak: — Gyűrközz fel, édes Ilonám, mert egy kis dobozkát hoztam neked és egyedül nem bírom bevinni. — Azzal leemelték a legnagyobb ládát és verejtékezve bevitték a műhelybe, miközben Lackó káromkodva mondta: — Az isten se hinné, hogy ekkora súlya legyen egy üres fa-ládának, hanem, úgy látszik, a legjobb minőségű keményfából készült. — És miután kettesben maradtak, tréfálkozva szólt az asszonyhoz: — E fáradságért, remélem, megjutalmazol? — Az asszonyka pedig, ki ugyancsak jó fából volt faragva, erre így szólt: — Miért nem előbb kértél már jutalmat, te mamlasz, mivelhogy régóta tartogatok már valamit a számodra, csak vártam, hogy magadtól eszedbe jut-e végre?

És mindjárt bezárta az üzlet ajtaját és a gépkocsivezetőhöz lépett, össze-vissza csókolta és jobb híján a most hozott nagy ládán csintalankodtak, melyet sebtiben tettek le a műhely közepén.

Ezenközben pedig Gasparik, ki a legnagyobb aggodalommal próbálta elgondolni, mi várhat a ládában elszállított asszonyra, lélekszakadva a műhelyébe sietett, hogy ott esetleg elérje még a tehergépkocsit és megkísérelje valamilyen úton-módon észrevétlenül kibocsátani Rózsit a ládából. A gépkocsit pedig a ház előtt találta, ám a műhely az utca felől zárva volt. Akkor az udvar felől, a hátsó ajtót óvatosan felnyitva belépett, s feleségét és barátját olyan módon találta, melyben nem is olyan régen még ő volt a barátja feleségével. Ekkor pedig keserű szavakra fakadva, így szólt:

— Nem szégyellitek magatokat, gyalázatosok, hogy így elbántok velem, így űztök csúfot belőlem! Te, kivel sülve-főve együtt voltam, és te, asszony, kire gürcölök éjjel-nappal, hogy mennél több szoknyát meg szalagot vehess magadnak! Én bolond, ki még aggodalmaskodtam, hogy illik-e megölelni a legjobb barátom feleségét!

Erre pedig a rajtakapott Lackó is felfigyelt és ingerülten kérdé: — Csak nem a feleségemről, Rózsiról beszélsz?!

Gasparik pedig így válaszolt: — De bizony éppen, hogy Rózsiról beszélek.

Lackó erre, hogy ezt hallotta, a maga bűnéről egészen megfeledkezve, nagy haraggal kiáltotta: — Megölöm! Csak kerüljön a szemem elé! Én megölöm!

Akkor pedig a láda mélyéről borzasztó szitkozódás hallatszott és a láda tetejét felhajtva, abból Lackóné emelkedett ki és végtelen ingerültséggel kiáltotta a meglepetéstől kővé meredt Lackónak: — Te fenyegetsz, te szemérmetlen! Mit műveltetek felettem, ti parázna disznók! — És bosszúsan kimászva a ládából, kimerülten előadta az egész dolgot. Akkor pedig mind a négyen egymásnak estek és szidalmazták egymást, és valamennyien feljelentéssel fenyegették a másikat a gyárban és a rendőrségen.

Estére azonban már ismét négyesben vacsoráztak és kiszámították, hogy a ládával igen szerencsés üzletet csináltak, mely mind a négyük számára jól fog jövedelmezni.

Somogyi Pál

Kisváros

Kaján Tibor rajza

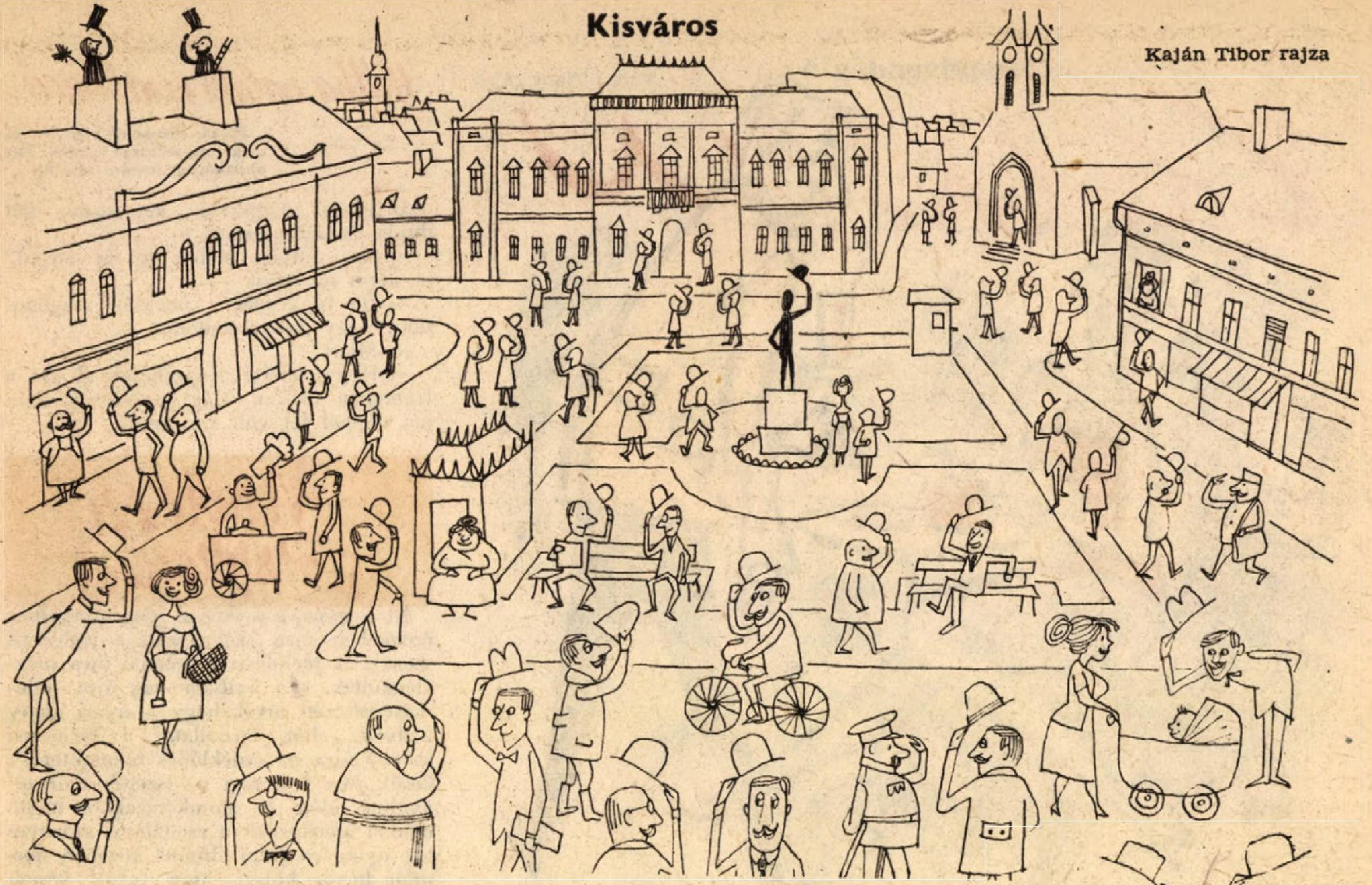

Úti képek

Szép vagy, Alföld, mint az álom!
Tájaidon megtalálom,
Ami engem gyönyörködtet.
Sőt, olykor egy kicsit többet.

Fut a vonat... Bámészkodom
Változatos tájékokon.
Szeretem a gémes kutat.
Orrmánya az égben kutat.

Fut a vonat... Ringat lágyan...
Ekét látok barázdában.
Ló húzza, és arra gondol:
Mért nincs elég a traktorból?!

Fehér libák patakparton.
Őrzőjükön babos karton.
Éjhajában cifra szalag.
Zöld a mező, kék a patak.

Meszelt házon csinos tornác.
Kedvesebbet ugyan hol látsz?
A párkányon macska pislog,
Most dönti el, délre mit lop.

Keskeny ösvény, széles árok.
Dallal mennek a kapások.
Huncutszemű Julis, Maris.
A dallam is igen hamis.

Tehén nézi a vonatot,
Nyilván hogy még nem utazott.
Nem is nagyon kívánkozik,
Nem vonzzák a teherkocsik.

Búzaföldek, hereföldek,
Versenyeznek, ki a zöldebb?
Az aranka ahol jó dús,
Súgja: — zöld az agronómus...

...Legfestőibb látvány ám a
Vonatmenti házak tája!
Kerti fákon verébsereg,
És — szárítókötél lebeg.

A kötélen vígan leng a
Párnahuzat és pelenka,
Ing és társa ott fehérül.
„Szép magyar táj" nincs enélkül!

K. Tóth Lenke

Önérzet

Pusztai Pál rajza

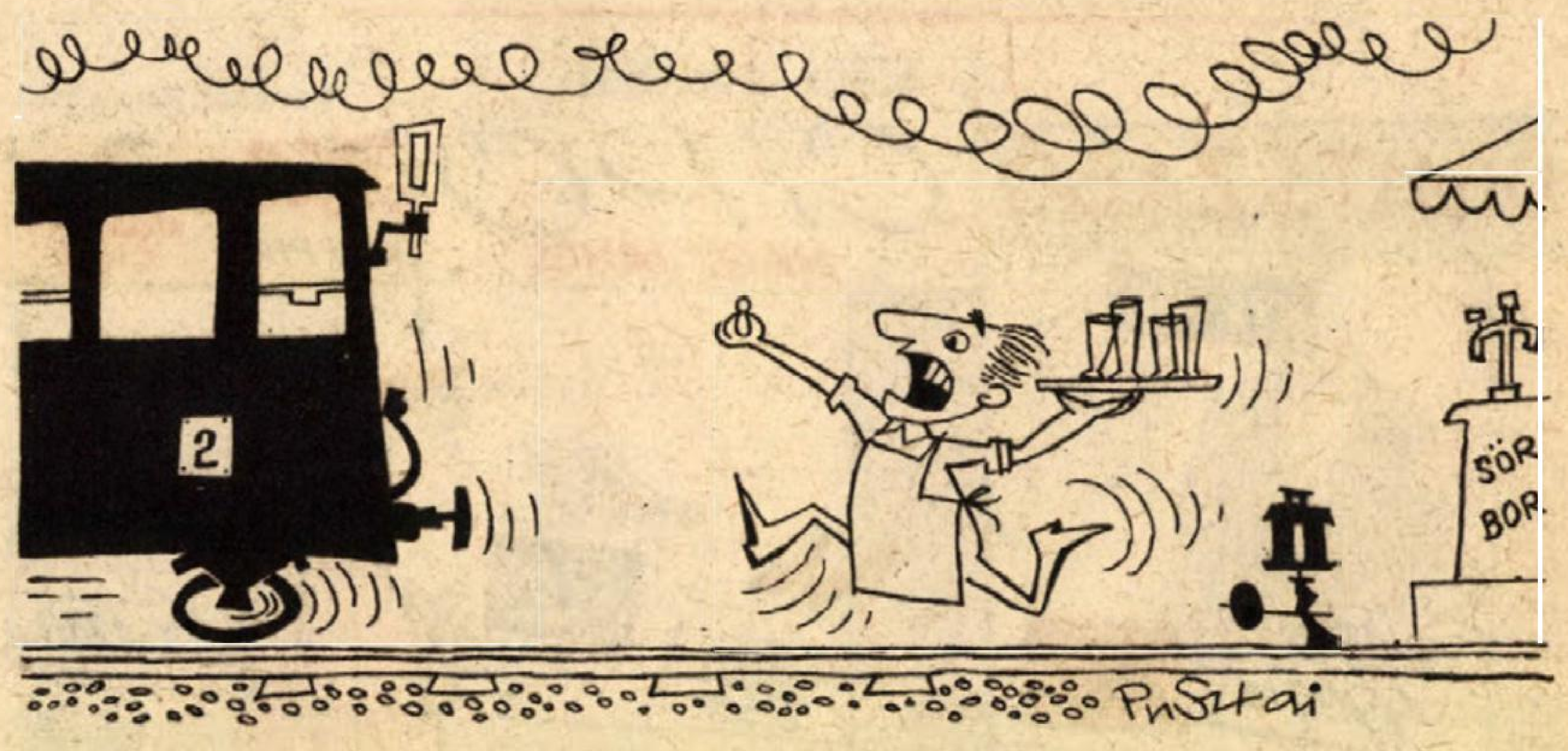

– Halló! Tíz fillér visszajár!

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

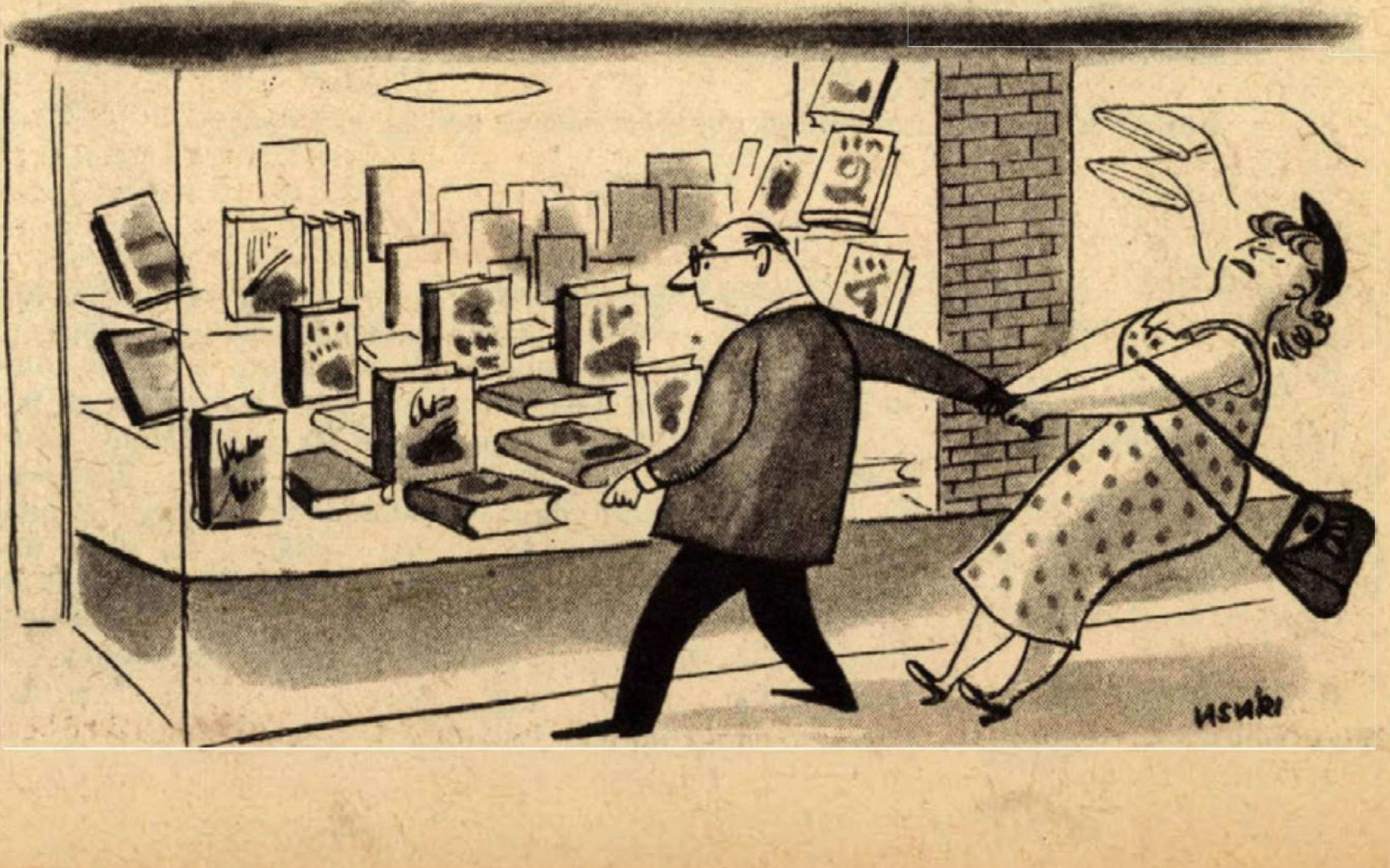

Strandvendéglő

Toncz Tibor rajza

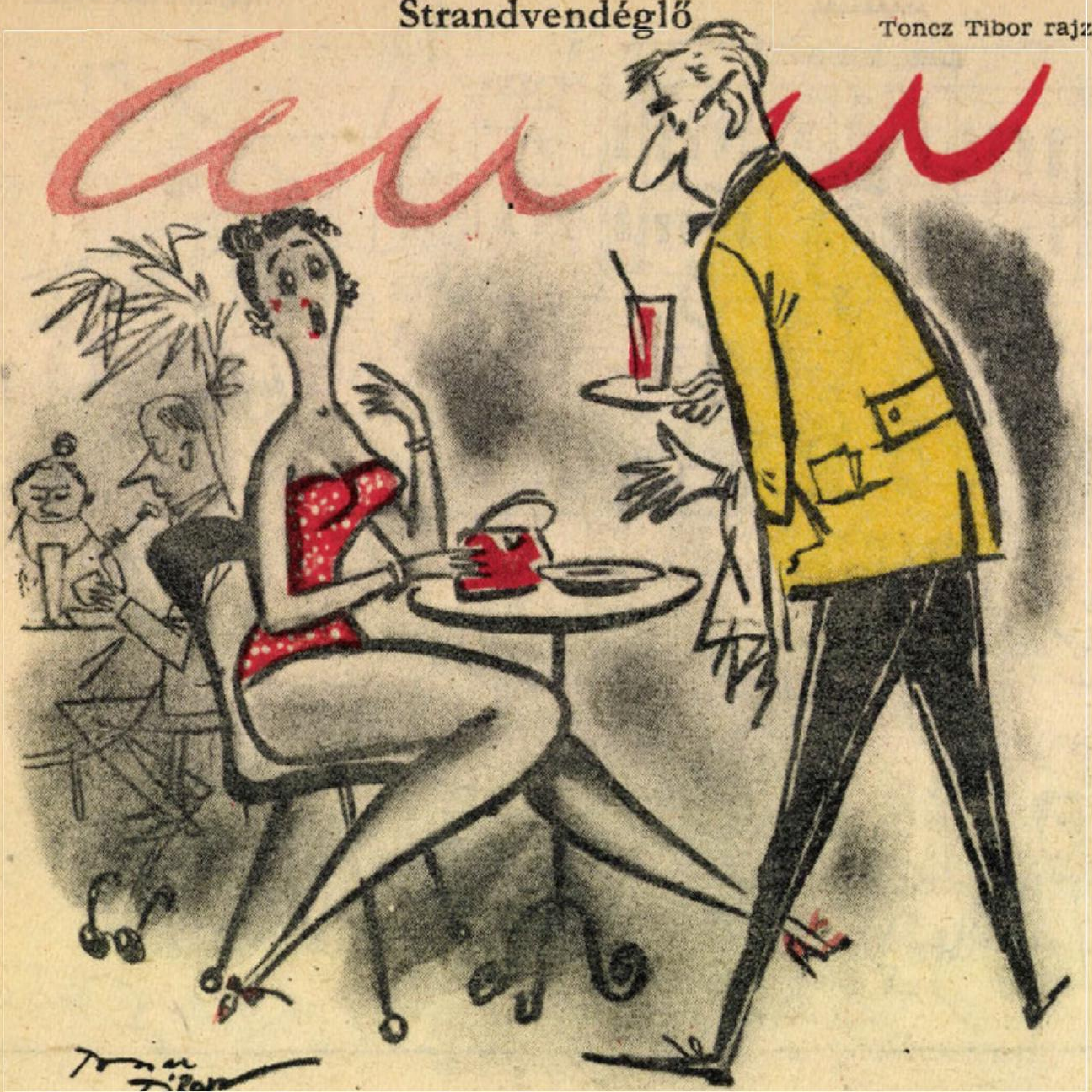

– Kérem, nálunk így nem lehet asztalhoz ülni!
– Szent ég, most mit csináljak?
– Tessék levetni a fürdőruhát! . . .

A Váci utcában

Vasvári Anna rajza

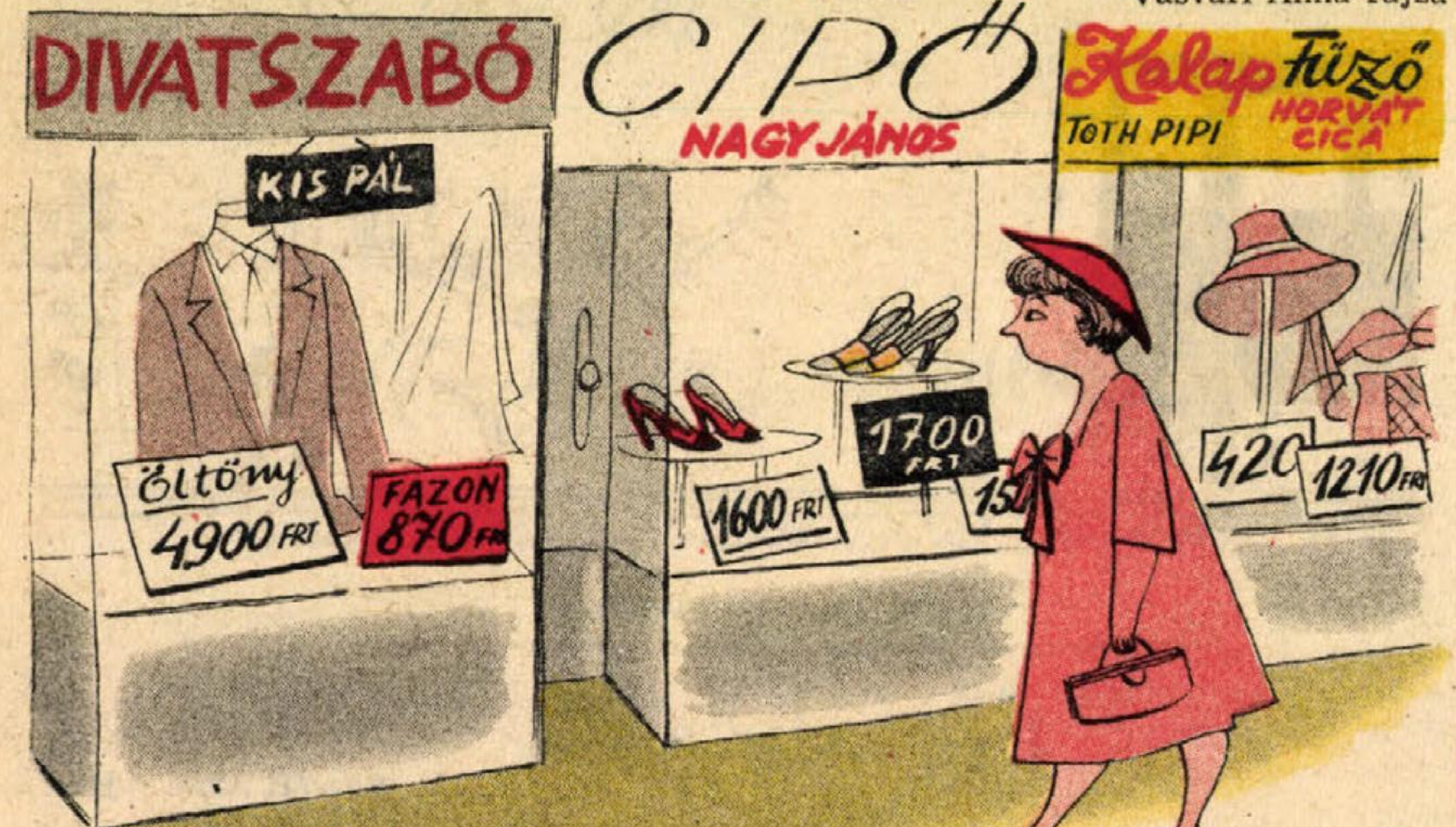

Fejlett kisiparral rendelkező mezőgazdasági ország vagyunk . . .

Pesti tudósítónktól

Az elárusító csodálkozva, szinte gúnyosan rázta a fejét:

– Nincs! Hol él, uram?

Találós kérdés: mit kértem?

Dúsított urániumot? Lépegető exkavátort? Mesterséges holdat?

Egyiket sem! Virslit!!!

*

Bő lehetőség van arra, hogy felújítsuk, leporoljuk, korszerűsítsük operaszövegkönyveinket. Nem arra gondolunk, amit az amerikaiak csináltak a Carmennal, hogy tudniillik mai környezetbe helyezték, Carmen ejtőernyőgyári munkásnő lett, a torreádor profibokszoló (nagy áriája: „Kelj fel és bokszolj!”). Hanem arra, hogy az egyes fordulatokat tegyük logikussá. Például amikor Lakmé a tömeg előtt elénekli a csengettyű-áriát, legyen ott véletlenül a Metropolitan Opera igazgatója és fedezze fel a csodálatos hangú indiai lányt. Teljesen indokolatlan, hogy éppen egy operában fel nem tűnik a szereplőknek, amikor valaki ilyen gyönyörűen, ilyen iskolázottan énekel.

F. L.

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Belvárosi eszpresszó, kis asztal, két dupla és két asszony.

– Na, milyen ember az új férjed? – kérdi az egyik.

– Ne is kérdezd, nagyon megbántam, hogy hozzámentem.

– Miért?

– Hogy miért? Képzeljétek el azt a lehetetlen alakot. Már az esküvő után két nappal fel volt szarvazva.

Modern szörnykeresés

Itt a nyár, s a skóciai idegenforgalom érdekében újra szóbakerült a lochnessi szörny. A lochnessi tó partjai újra megélénkültek, s a nyilvánosság újra tudomást szerzett arról, hogy a nyári idény kedvenc skót háziállata, a lochnessi szörny újra az érdeklődés homlokterébe kerül. Mivel a régi módszerek már elavultak, idén az atomkorszakhoz méltó módon igyekeznek a csodálatos szörnyeteg nyomára jutni. Június közepén harminc búvár kutatja át a tavat, annak minden búvóhelyét. Majd a Haditengerészet és a BBC is bekapcsolódik a kutatásba. Radar-készülékekkel és televíziós felvevő berendezésekkel próbálják megtalálni a több mint 200 méter mély skót tó fenekén a szörnyeteget. Számos szemtanú leírása alapján pontos személyleírás áll a kutatók rendelkezésére. A szörny mintegy 15 méter hosszú, kerek feje és négy lába van. Mint a „Manchester Guardian” szörnypolitikai szakírója megjegyezte, a szörny valószínűleg harap is. Ez teszi indokolttá a Haditengerészet bekapcsolódását is. Ez egyben csattanós válasz azoknak, akik tiszteletlenül a flotta fölöslegességét szokták hangoztatni.

E heti hirdetésünk

Baleset a Ligetben

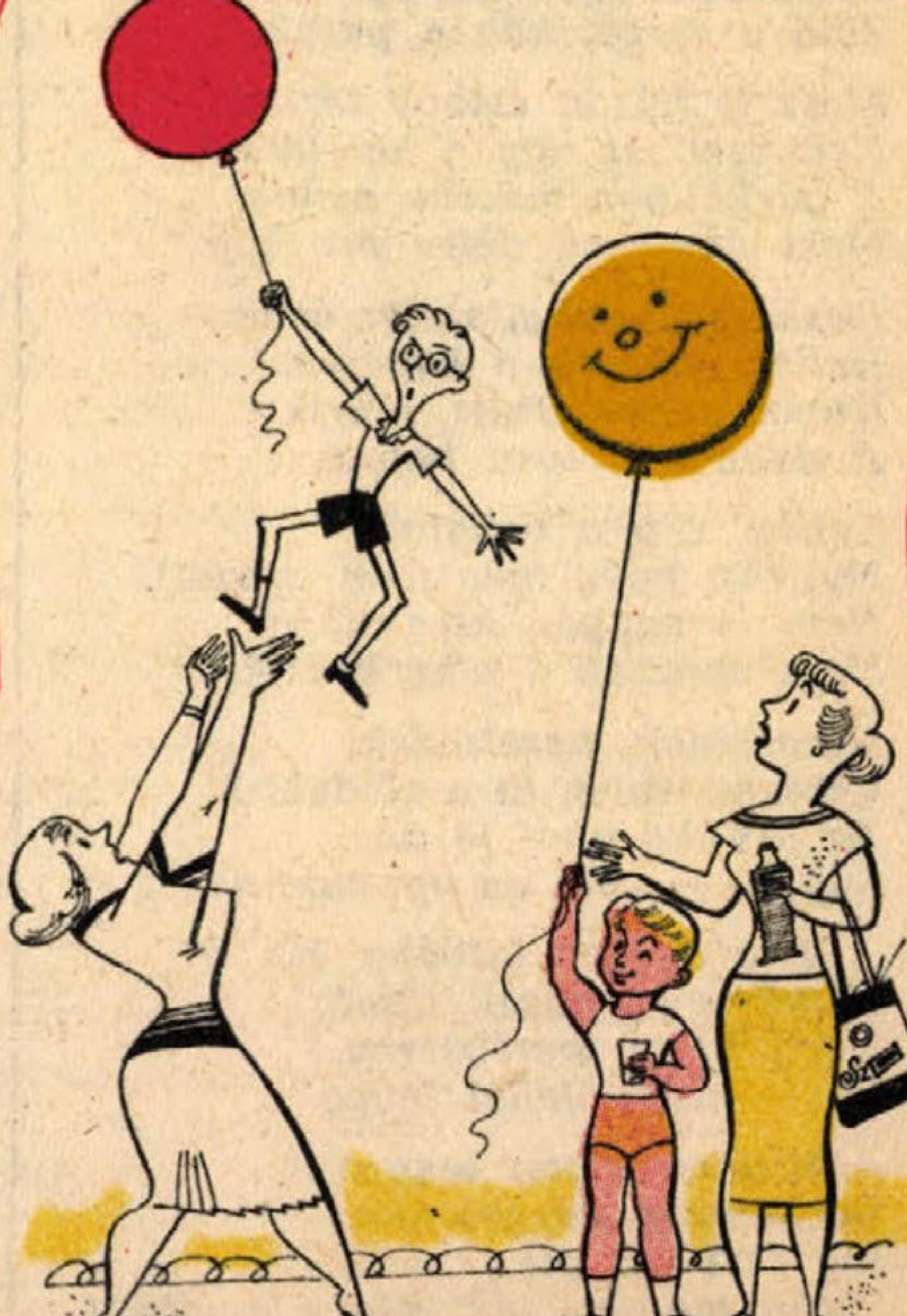

– Mondtam, hogy adjon neki Novomaltot.

ELŐREMUTATÓ KEZEK

Réber László rajza

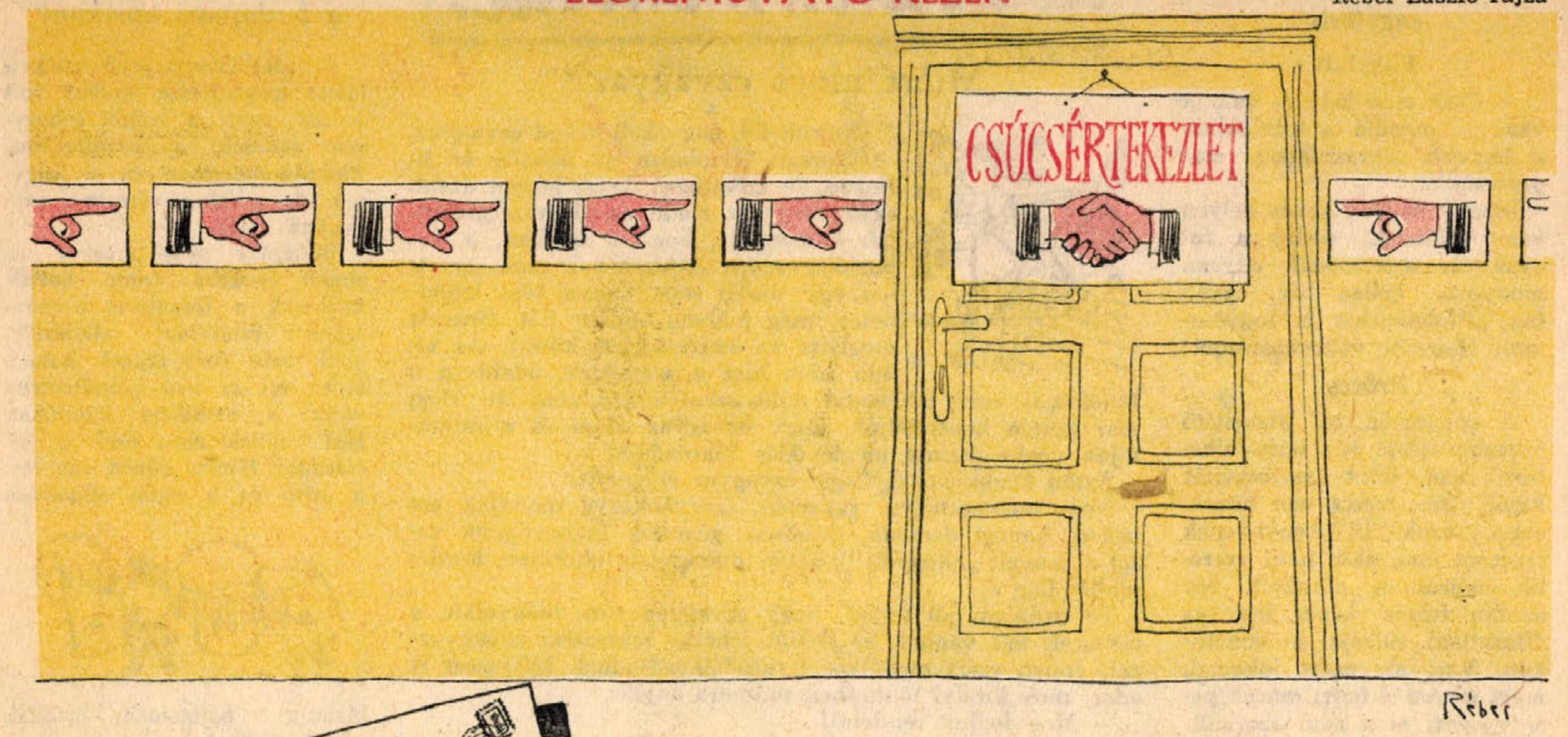

LEVÉL az elégedetlenségről

Asszonyom!

Ott álltam Önökkel az egyik Váci utcai üzlet kirakata előtt, amikor Ön zúgolódott amiatt, hogy derék férjének egyhavi keresete volna csak elegendő arra, hogy valódi angol szövetből szabasson magának ruhát. Kénytelen vagyok Önt, Asszonyom, felvilágosítani, hogy a szóbanforgó szövet méterenként 700 forintba kerül, tehát férjének 2700 forintos osztályvezetői fizetése nem is futná teljesen az öltöny árát. Engedje azonban megjegyeznem, hogy sem Önt, sem férjét nem kergették kicsi korában az asztal körül, ha netán ruháik nem angol import anyagból készültek; sőt hozzá kell tennem azt is, hogy közvetlen tudomásom szerint, férjének egyetlen felmenője sem hordott soha angol import gyapjúszövetből készült ruhát.

Persze igen örvendetes volna, ha igényeinek ilyen irányú kielégítése is teljesülne, de úgy gondolom, kedves férje addig nyugodtan hordhat magyar szövetből készült öltönyöket — sokkal jobb minőségben, mint valaha is hordott — anélkül, hogy Ön ezért különösképpen méltatlankodna.

Ön, Asszonyom — régóta ismerjük egymást — nem először fakadt ki hol ezért, hol azért, gyakran nagyon is indokoltan, bár szerény véleményem szerint elég volna ebből annyi, amennyire valóban oka van. Legutóbb azt kérte számon férjétől — mintha rajta múlna —, miért is nem építjük a földalattit, de amikor még építettük, amiatt aprehendált, miért is építjük, pedig akkor még fogalma sem volt arról, hogy nem győzzük majd anyagiakkal. Legújabban azért sopánkodik Ön, mert a most érettségiző lányuknak első munkahelyén mindössze 900 forintos kezdőfizetést állapítottak meg, noha nagyon jól tudja, hogy Ön tizennyolcéves korában legfeljebb csak álmodhatott az érettségiről, vagy, ha netán érettségizhetett volna, egy-két évi kilincselés után havi 60 pengős gyakornoki fizetéssel kezdhette volna pályafutását.

Ne értsen félre: nem akarom a múltat mumusként idézni, sőt, egyáltalán nem kedvelem a régi világ nyomorára való utalást, bárki részéről is, de mégiscsak illik tudni, hogy az elmúlt tizenkét esztendő nem oldhatott meg mindent, ha azt meg is oldotta, hogy az Ön férje a heti 30 pengős javadalmazású segédmunkási beosztásból havi 2700-as osztályvezetői állásba avanzsált! Nem ő az egyedüli...

És nem Ön az egyedüli, aki elvesztette szemmértékét, vagy, ha úgy tetszik, arányérzékét, mint az anekdotabeli feleség, aki férjének magas hivatali beosztásáról szólván felsóhajtott: „Istenem, ha ez a múltban történt volna velünk, most méltóságos asszony lennék!"

Ön nagyon jól tudja, hogy az illető hölgy nem lenne méltóságos asszony, de Ön sem, asszonyom, egy osztályvezető felesége...

Földes György

Kórházban

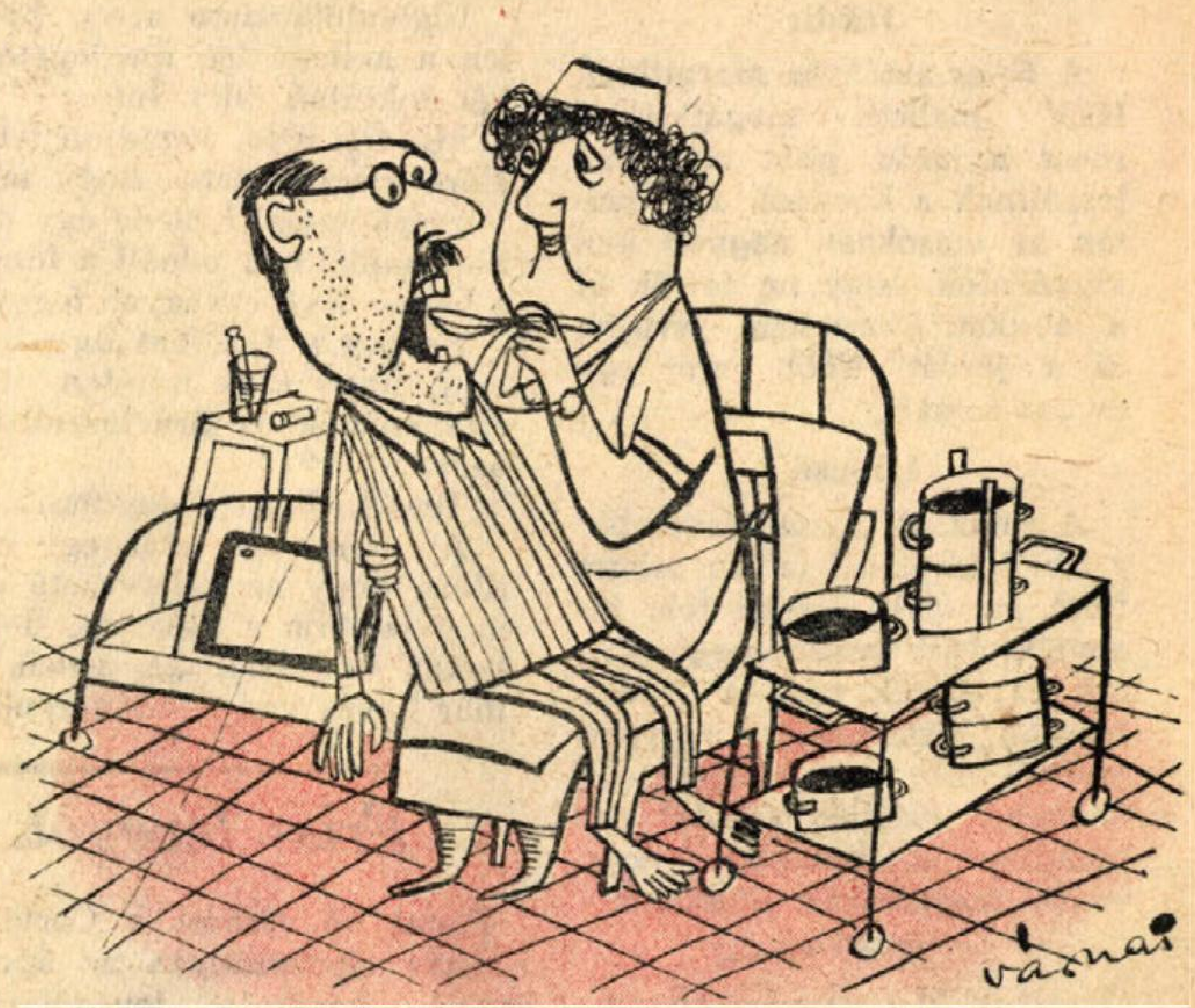

A nővérke azelőtt gyermekosztályon működött...

Háztáji betegség

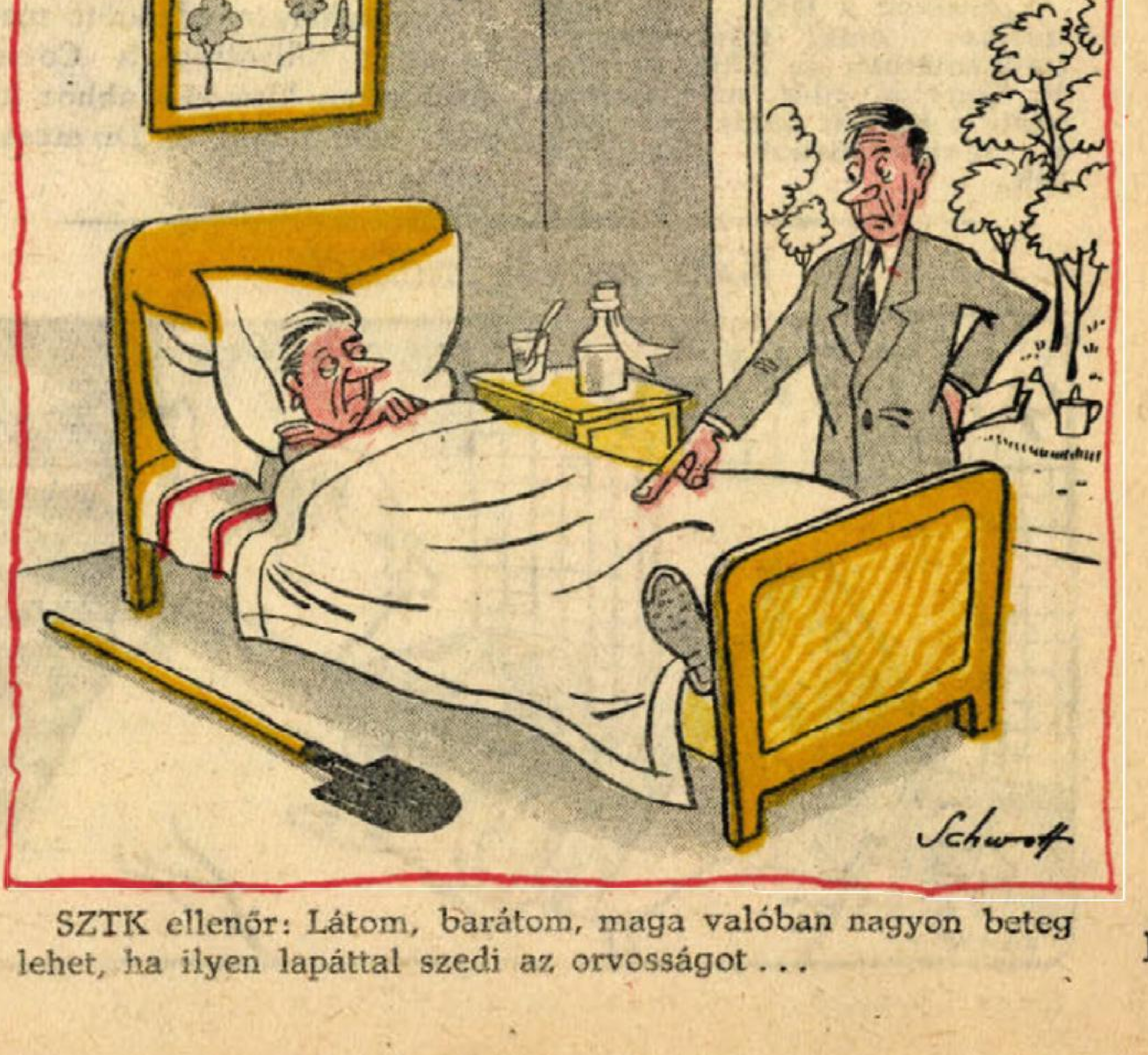

SZTK ellenőr: Látom, barátom, maga valóban nagyon beteg lehet, ha ilyen lapáttal szedi az orvosságot...

Amin könnyen lehet segiteni

Fagylalt

– Csak csokoládé és vanília van! – mondja a felszolgáló a legtöbb cukrászdában, eszpresszóban.

Bizony nagyon kevés helyen van választék, pedig a fogyasztók szeretnének citrom, mogyoró, málna és egyéb fagylaltféleségeket is fogyasztani. Nagyobb változatosságot!

Fröccs

A vonatokon, az Utasellátó mozgóárusánál és a büfé-fülkében nem lehet ásványvizet kapni. Bor, fröccs van bőven, ezért azok is kénytelenek fröccsöt inni, akik nem szeretik nyáron az alkoholt. Így azután furcsa képet fest az Utasellátó fülkéje a vonatokon. Van, aki azért jókedvű, mert szereti a bort, mások pedig azért, mert nem szeretik. Áruljanak ásványvizet is a vonatokon!

Járda

A 60-as autóbusz margithídi, HÉV melletti megállójánál rossz a járda, pont ott, ahol leszállnak a kocsiról. Így azután az utasoknak nagyon kell vigyázniok, hogy ne törjék ki a lábukat. Miért nem javítják ki a járdát? Több mint egy év óta rossz!!

Lépcső

A földalatti vasút November 7 téri lejárójánál (a Városliget felé) az egyik lépcső fele hiányzik. Már sokan megbotlottak és elestek ezen a csonka lépcsőn. Szerencsére nagyobb baleset még nem történt, de történhet. Küldjön a FAV egy kőművest a lejáróhoz, hogy végre megjavitsák a lépcsőt.

Ludas Matyi elintézte

Kazincbarcikán a Betonútépítő Vállalat dolgozóinak kérelmét teljesítettük, a vállalat kapuja előtt feltételes megállóhelyet létesítettünk.

Közlekedés és Postaügyi Minisztérium

„Amikor a MÉH nem szorgalmas" című közleménnyel kapcsolatban az ERDÉRT közli, hogy a cikk megjelenése után a Kárpát utcai fatelepről a fémhulladékot elszállították.

Le a bürokráciával.

Miért nincs ezvagyaz?

Tegyük fel, hogy kell neked ezvagyaz. Gyorsan leszaladsz az üzletbe és lihegve, de udvariasan kérsz három darab ezvagyazt. Az eladó azonban meglepetten konstatálja, hogy a fiókban, a dobozban vagy a zsákban már nincs egyetlen egy darab sem. Caesar sem lepődhetett meg jobban, amikor fiát, Brutust meglátta az összeesküvők között. Az eladó nem hisz a szemének, odahívja a főnökét is, mert azt tartja: több szem többet nem lát. Most már ketten konstatálják, hogy ezvagyaz nincs és mindkettőjük arcán őszinte meglepődés tükröződik.

Aztán közlik veled, hogy ezvagyaz elfogyott.

Nem mentegetőzve, zavartan, szégyenkezve mondják ezt neked, hanem dacosan, dühösen, gőgösen. Fejbevágnak ezzel a szóval: „elfogyott!", aztán otthagynak elterülve, kérdéseidbe fagyva.

Te azonban jól tudod, hogy ezvagyaz nem hiánycikk, a raktárak tele vannak és Dunát lehetne rekeszteni ezvagyazzal, éppen ezért csodálkozol. Csodálkozásodnak kifejezést is adsz, mire királyi többesben tudtodra adják:

— Meg fogjuk rendelni!

Ez magyarul annyit jelent, hogy legalább egy hétig nem lesz ezvagyaz.

Elgondolkoztam azon, hogyan lehetne védekezni ezek ellen a kellemetlen meglepetések ellen és eszembe jutott egy-két épkézláb ötlet. Íme:

Minden üzlet fogadjon fel egy napidíjas jósnőt, aki hetekre előre megmondaná, hogy mi, mikor fog elfogyni.

Szerkeszteni kellene egy olyan fiókot, amely adott pillanatban haptákban odaáll a főnök elé és fórsriftosan jelenti, hogy a benne levő ezvagyaz fogyóban van.

Esetleg a fiókokat úgy lehetne idomítani, hogy azok minden utasítás nélkül elmennének az áruelosztóba új ezvagyazért.

Tessék, lehet választani!

Az sem rossz, csak egy kicsit fantasztikus, hogy az üzletvezető olykor-olykor megvizsgálja a fiókokat, dobozokat, zsákokat és abból az árucikkből, amiből már kevés van — utánarendel.

(– s – y)

Friss levegőt az áruházakba!

Fiatal nő vásárol a Corvin Áruház cipőosztályán az áporodott, kánikulai levegőben. Viszonylag friss, kevéssé látszik rajta, mennyire szenved az áruház fülledt melegében. Egyébként a Divatcsarnokban dolgozik – és most a Corvinban mint vevő van jelen. Ott a munkahelyén edződött meg, és ez a fülledtség a Corvin Áruházban kismiska ahhoz képest, ami náluk, a Divatcsarnokban van.

Áruházainkban szinte tűrhetetlen a levegőtlenség. A Corvin földszintjén mindössze egy ventillátor működik, a Vörösmarty Áruházban egy sem. Nincs keret a szellőztetés megoldására. A Divatcsarnokban addig nem építhetik meg a korszerű szellőző-berendezést, amig az épület társbérlője, a Könyvterjesztő Vállalat az épületben van. Itt megkísérelték, hogy „első segélyben" részesítsék az áruház dolgozóit és a vevőket: megpróbáltak lengő ventillátorokat beszerezni, de nem kaptak.

Valamit már tenni kellene a vevők, de főleg az eladók érdekében! A vevők sem nagyon bírják az áruházak fülledt levegőjét, szellőzetlenségét, pedig csak félórákat és nem teljes nyolc órát töltenek az áruházakban. Nem lehet belenyugodni, hogy nincs lengő ventillátor. Csináltatni kellene az iparral, hogy ne legyen többé ájulásig fülledt a levegő a budapesti áruházakban.

(sti)

Kép szöveg nélkül

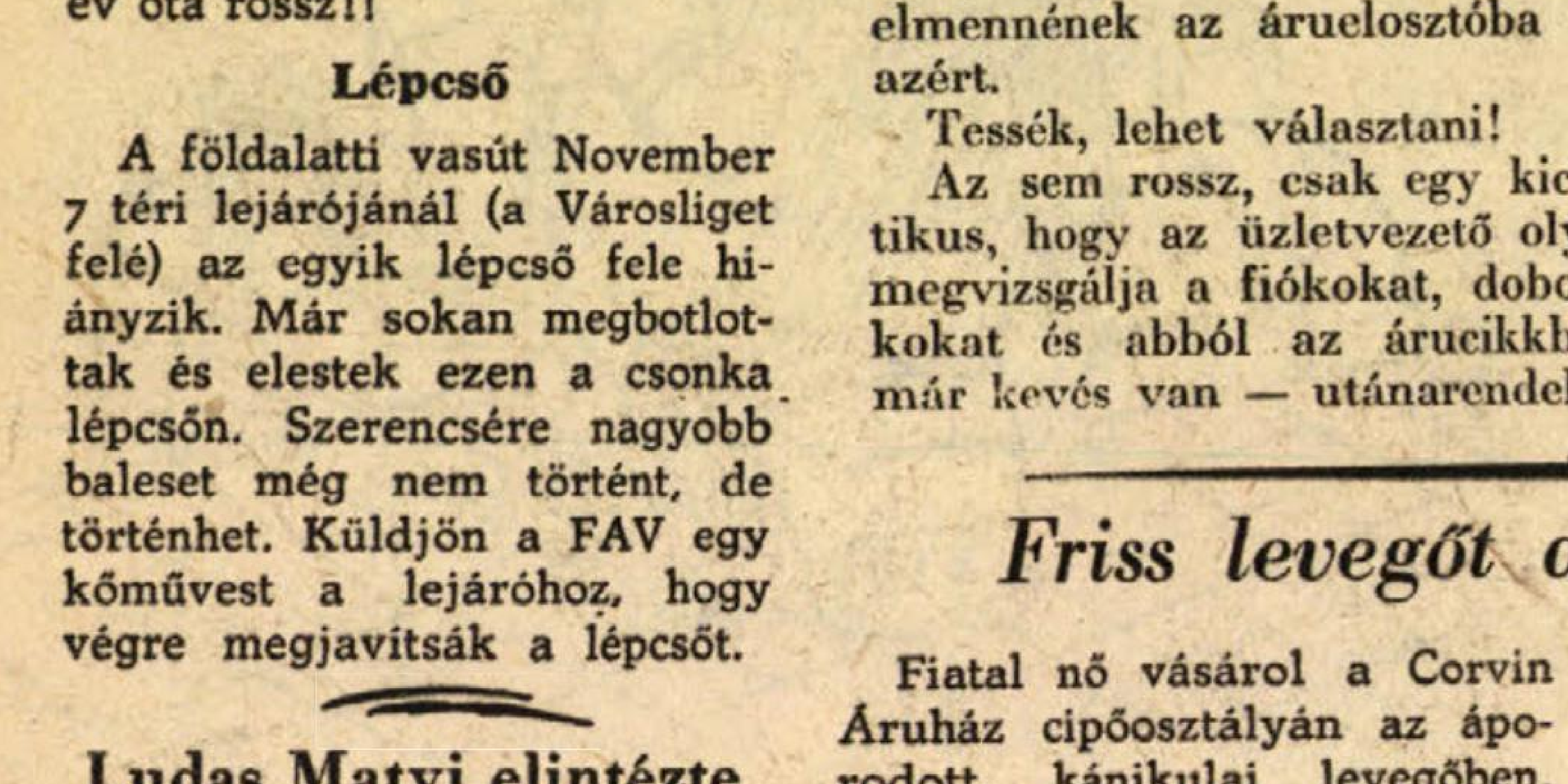

PÉNZTÁR
BÜNTETŐ JOGI SZABÁLYOK HATÁLYOS ÖSSZEÁLLÍTÁSA
§
§
Schwott

Miért nincs tejcsárda a budapesti utcákon?

Az idei Gyermeknap sok kellemes meglepetése mellett volt valami, amit a szülők sehogysem értettek: a játszótereken, kirándulóhelyeken és a Szigeten, de sehol a városban nem árultak tejet.

Budapest nyári arcához az elmúlt években szinte hozzátartoztak a forgalmas útvonalakon felállított tejcsárdák, ahol már kora reggel kakaó, hideg tej és friss péksütemény várta a munkába indulókat. Hol vannak most ezek a tejcsárdák? Hiszen bőven van tej: a sajtó és a rádió állandóan biztatja a hallgatókat, igyanak minél többet!

Téves az a hivatalos felfogás, hogy azért nem árusíthatnak vasárnap tejet, mert ezzel a dolgozók védelmét akarják szolgálni. Ha csak erről lenne szó, akkor sört sem árusítanának vasárnap, hiszen a sör, ásványvíz és a szörp árusítása vasárnaponként sokszorosan több felszolgálót vesz igénybe, mint amennyi a tej árusításához kellene. A tej egészségesebb, mint a sör, miért indokolják a tejcsárdák beszüntetését háromszáz dolgozó védelmével? Százezrekre rúg a vasárnapi tejfogyasztók száma, ezért módot kellene találni arra, hogy ezek a százezrek – és főleg a gyerekek – a forró nyárban tápláló, üdítő friss tejhez jussanak.

R. E.

„Úri vonal"

Május 17-én, pontosan 13 óra 45 perckor a 32-es autóbusz Zalka Máté téri végállomásánál érdekes jelenetnek lettünk szem- és fültanúi. Az egyik ellenőr vitatkozott egy autóbuszvezetővel. A vezetőnek nem volt sapkája és ezért az ellenőr – az előírásoknak megfelelően – nem engedte őt kocsira ülni. A vezető dühös lett és hangosan így érvelt:

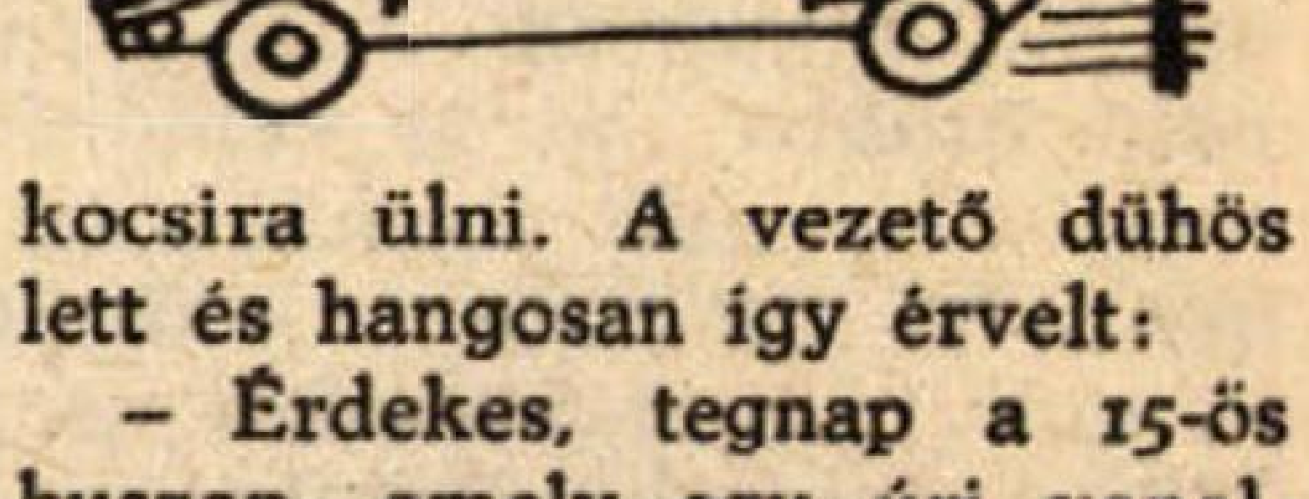

– Érdekes, tegnap a 15-ös buszon, amely egy úri vonal, megfeleltem sapka nélkül, akkor ezen a cigányvonalon miért nem felelek meg?

Magam és utazótársaim nevében, akik állandóan ezen a „cigányvonalon" utazunk, választ szeretnék kapni arra, hogy minek köszönhetjük ezt a furcsa összehasonlítást?

Havasi József
X., Pongrác u. 7/9.

ROBBANTÁSI KÍSÉRLET

Réber László rajza

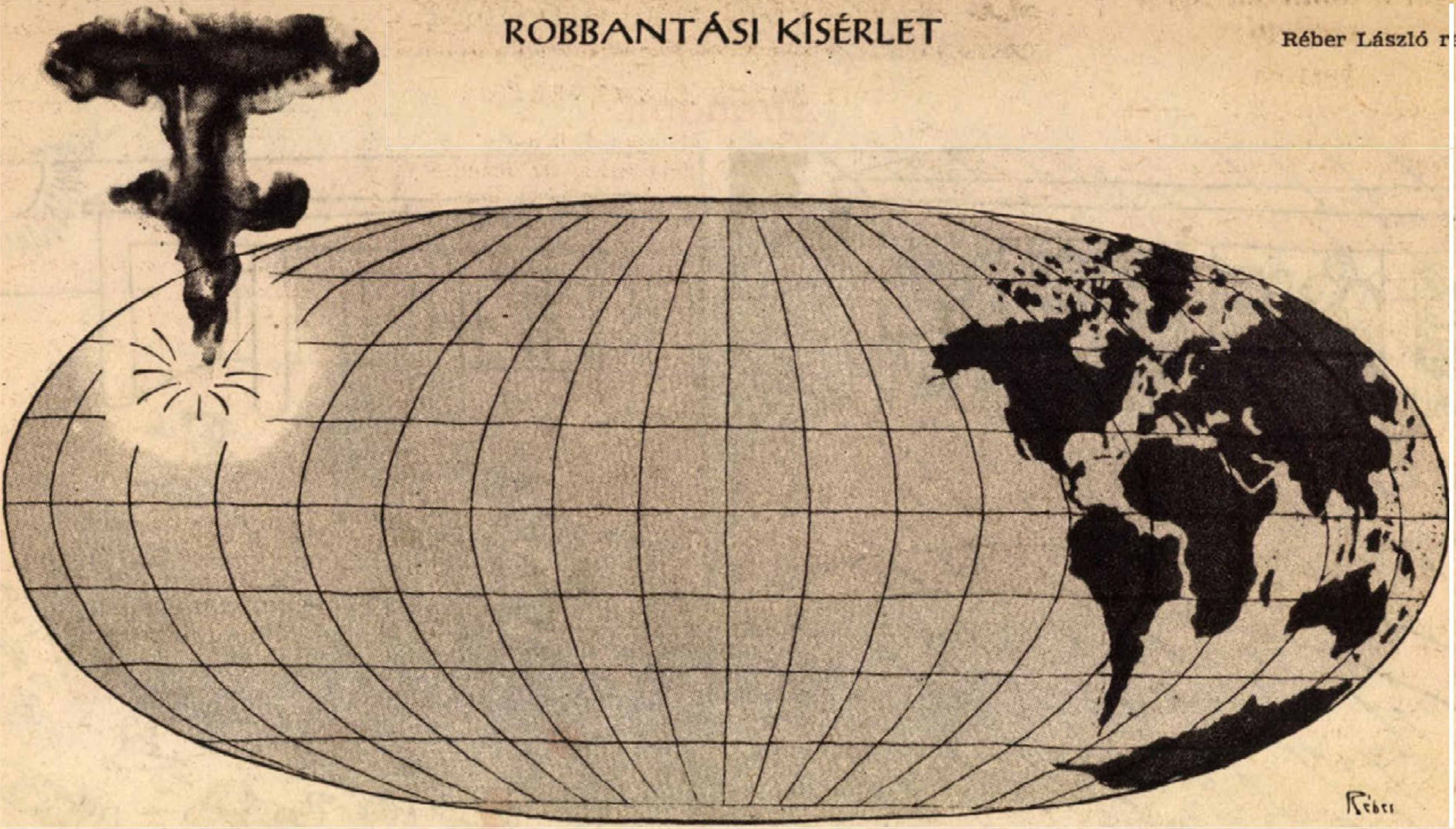

A humor könyvéből

II. JÓZSEF császár egy osztrák kis vidéki városban civilruhát öltve, kíséret nélkül barangolta be a várost. Roppant mód élvezte, hogy az egyszerű nép milyen őszintén nyilatkozott meg előtte, akiről nem is sejtik, kivel állnak szemben.

Sétája közben a piacra is elvetődött, s megkérdezte az egyik tojásoskofát:

— Hogy a tojás, asszonyság?

— Két forint darabja — uram — válaszolta a kofa szemrebbenés nélkül.

— Két forint?! — szörnyülködött a császár. — Hát olyan ritka errefelé a tojás?

— Dehogy — válaszolta a kofa. — A császár ritka errefelé.

*

BEÖTHY LÁSZLÓ színigazgató a Király Színház egy kasszadarabjának jubiláris bankettjén vett részt. Távozáskor a körülötte sürgő pincérnek egy ezüst ötkoronást nyújtott át, a szokásos mondattal:

— Osszák el!

Vele együtt távozott az örök-pénztelen Nyáray Tóni, aki ugyanakkor egy szerény nikkel tízfillérest nyomott egyikük markába, de hasonló hanyagsággal vetette oda:

— Szorozzák meg!

*

YBL MIKLÓS, Operaházunk építésze, külföldi tanulmányútja során egy ideig Londonban időzött. Barátai és szaktársai egymás után halmozták el estélyi meghívásokkal.

Az első alkalommal a mester átadta névjegyét az inasnak, aki az angol kiejtés eltérései alapján így jelentette be Yblt:

— Mr. Ejbl Miklosz!

Ybl okult a névferdítő kiejtéstől s új névjegyet csináltatott Eibl névvel. Ekkor meg legközelebb így jelentették be:

— Mr. Ájbl Miklósh!

Harmadszor már Ájbl Miklósh feliratú névjegyet nyújtott át az inasnak.

— Mr. Ébl Miklós! — jelentette az inas.

Legközelebb már Ébl felirat volt a névjegyén. S végre megelégedéssel hallotta a jeles vendég, amikor ezt így fordította az inas:

— Mr. Ibl Miklós!

*

ÚJHÁZI EDE Aradon vendégszerepelt. Szerepe szerint gazdag földbirtokost játszott. Az egyik jelenetben kikocsizni készül s az inasnak jelentenie kell:

— Méltóságos uram, a kocsi előállott.

A helyi társulat kis epizodistája azonban annyira meg volt a mester jelenetétől illetődve, hogy zavarában így tette meg jelentését:

— Méltóságos uram, a ló előállott.

Újházi meglepetten végignézett rajta, majd a „Rendben van, elmehet!” helyett így válaszolt:

— Látom.

Takarékossági mozgalom a filmgyárban

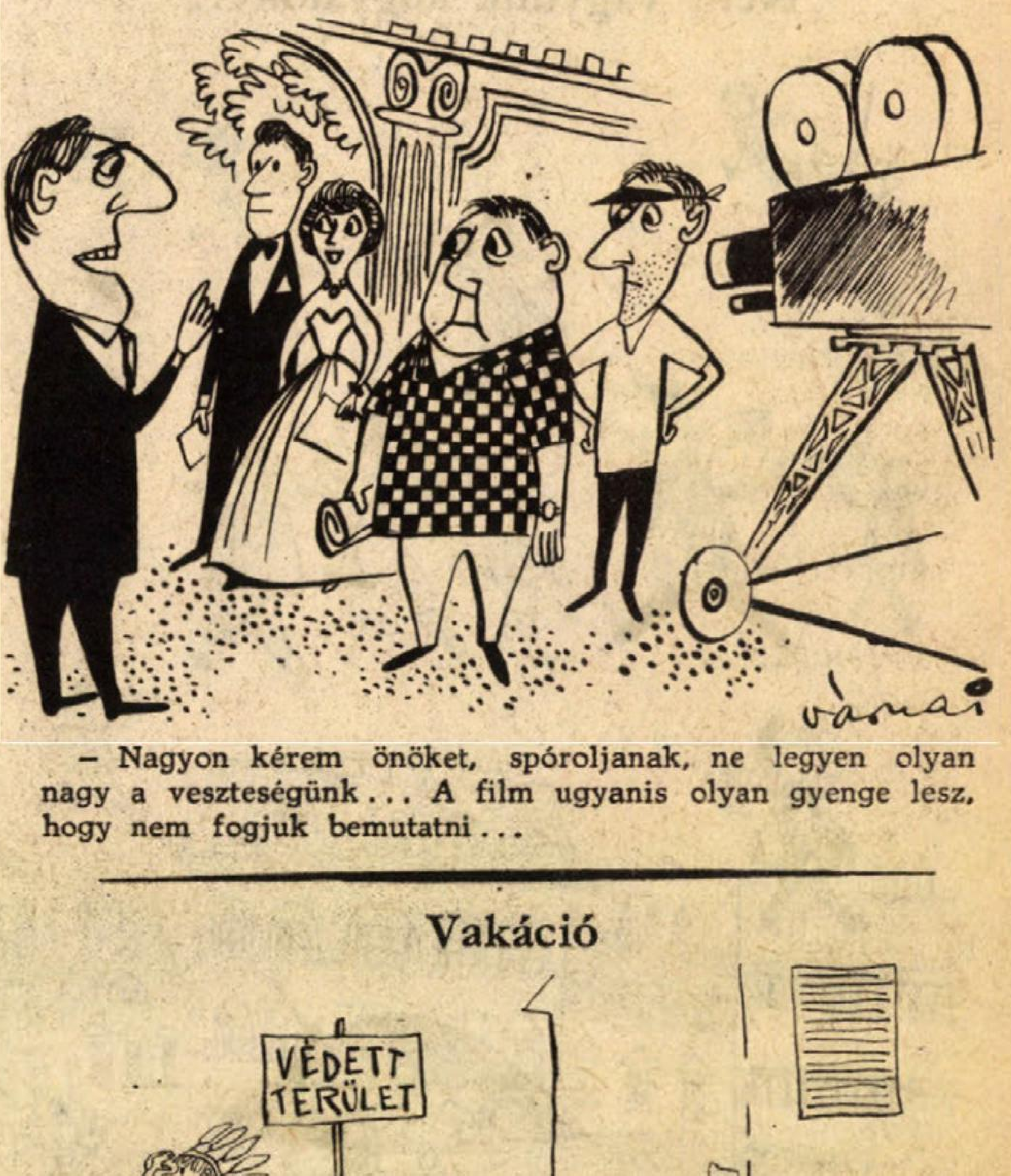

– Nagyon kérem önöket, spóroljanak, ne legyen olyan nagy a veszteségünk... A film ugyanis olyan gyenge lesz, hogy nem fogjuk bemutatni...

Vakáció

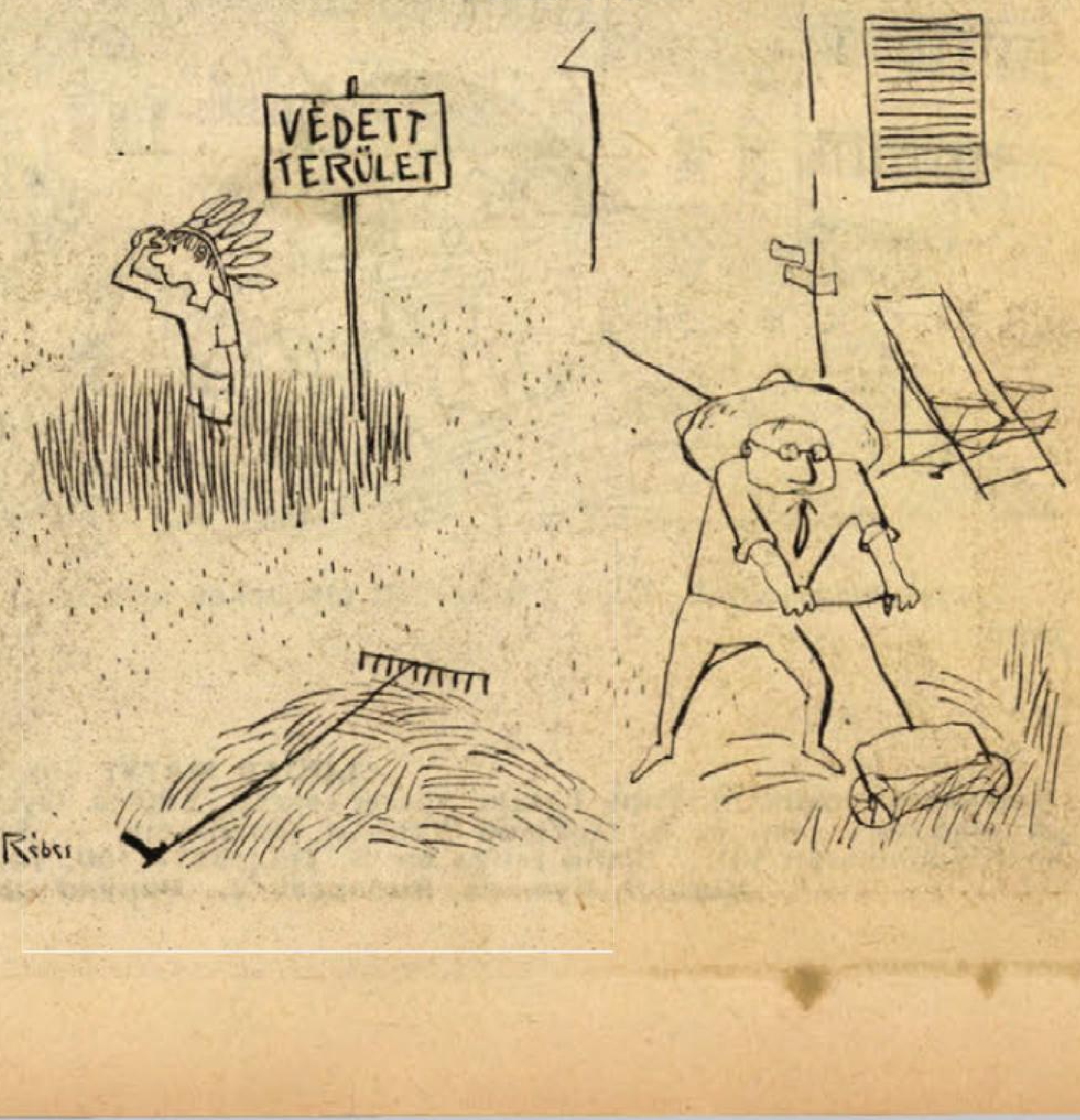

Strandon

Kasso rajza

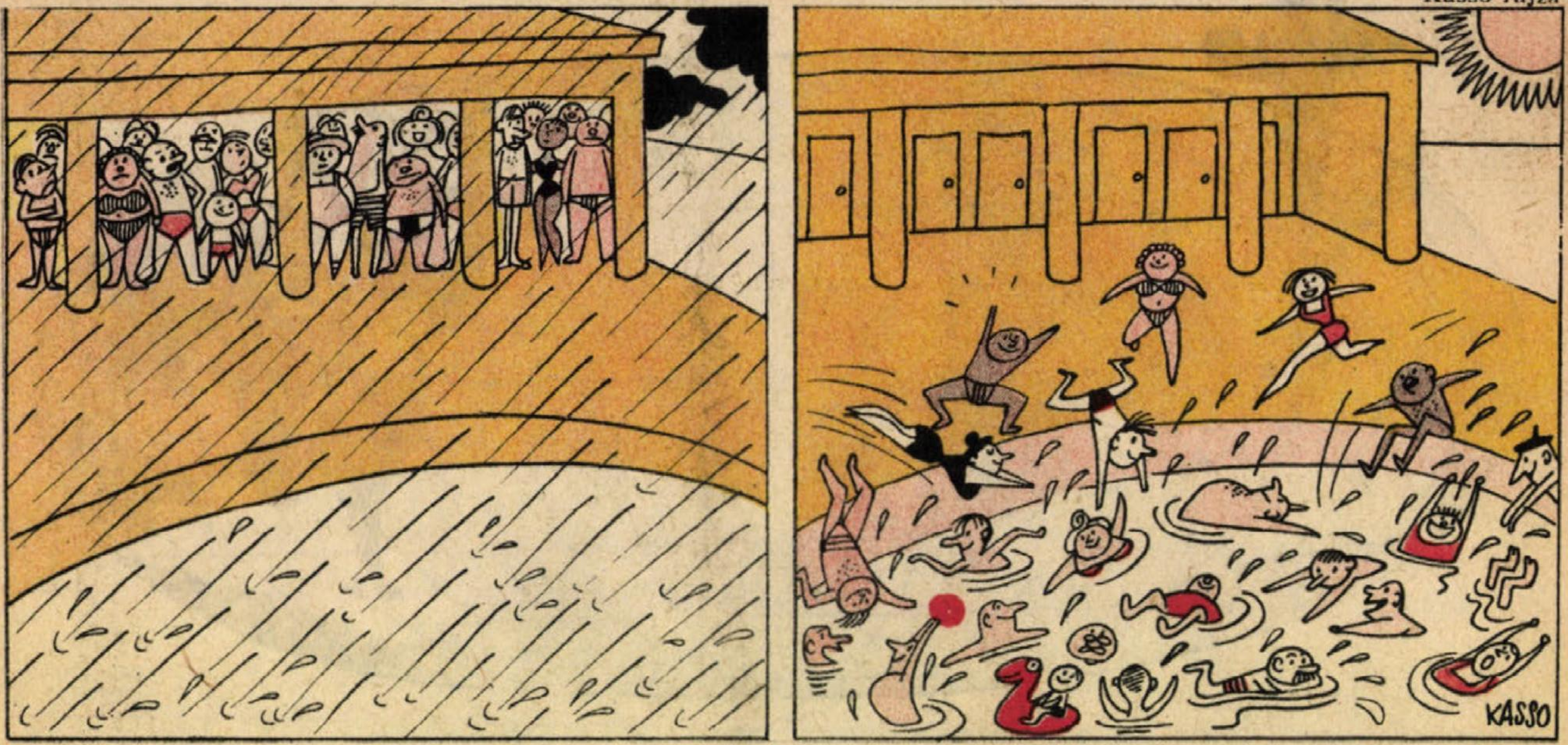

Nem vagyunk angyalok...

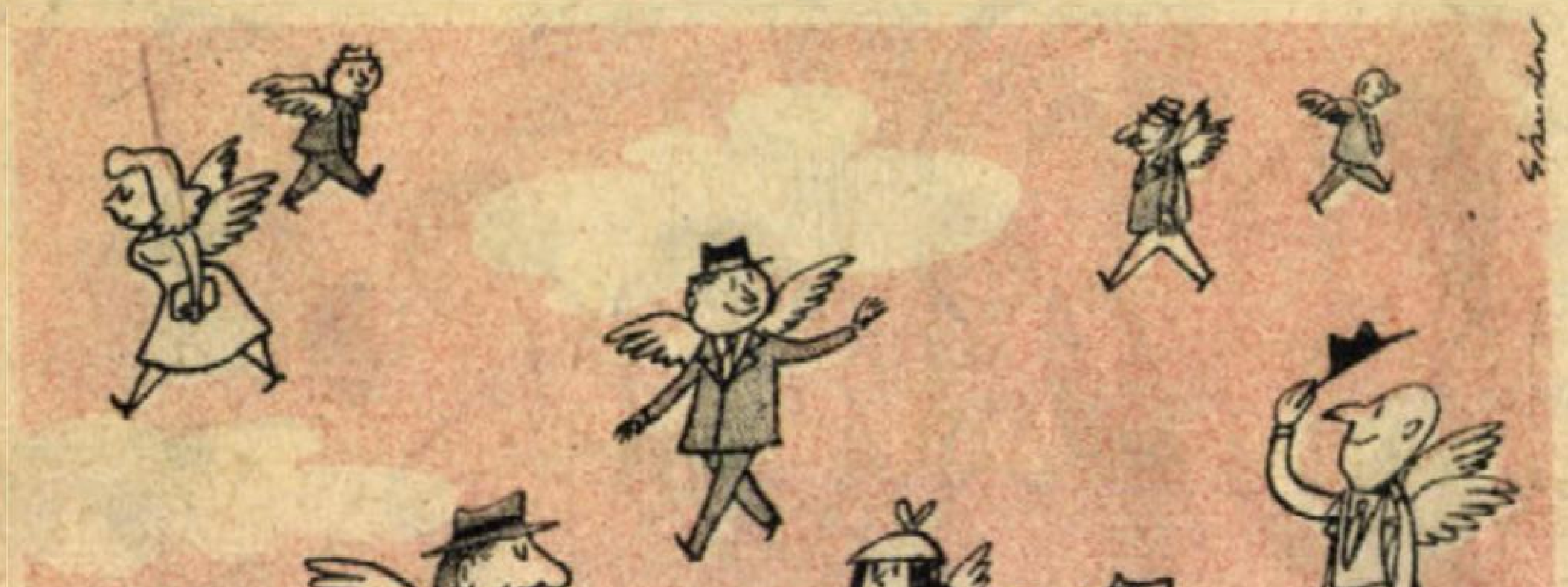

...csak megszoktuk, hogy a felszedett úttesteken nem lehet járni.

Újdonság

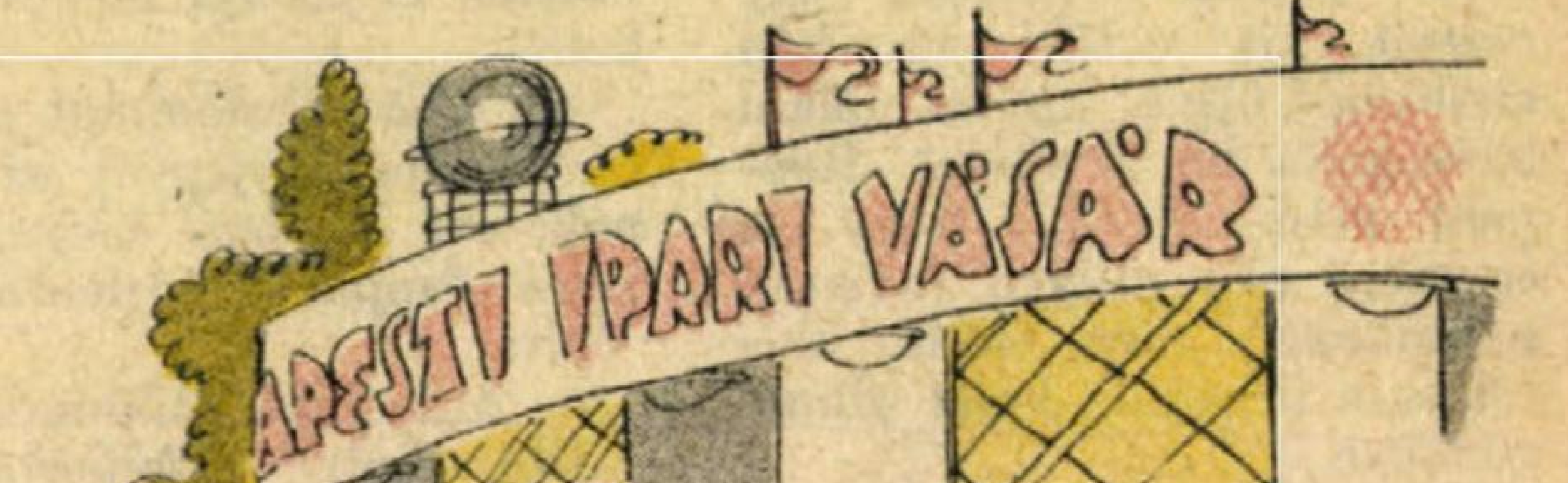

– Őrület! Elegáns emberek mezítláb!
– Ugyan! Nyloncipő van rajtuk!...

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő, Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. —
A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718.
— Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. —
Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca. 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.